

TRANSCRIPCIÓ EN BRUT

Aquesta transcripció està pendent de verificació i correcció. Pot contenir, doncs, errades de fidelitat i incorreccions lingüístiques i no es pot considerar com una publicació oficial

XV legislatura · cinquè període · sèrie P · número 88

Ple del Parlament

Sessió 42, tercera reunió, dijous 19 de març de 2026

Presidència del M. H. Sr. Josep Rull i Andreu

Sessió 42.3

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a ****. Presideix el president del Parlament, acompanyat

de la vicepresidenta primera, el vicepresident segon, la secretària primera, el secretari segon, la secretària tercera i la secretària quarta.. Assisteixen la Mesa el secretari general, el lletrat major i [lletrats].

de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida pel secretari general, el lletrat major i [lletrats].

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat de tot el Govern /

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat del conseller de la Presidència, la consellera d'Economia i Finances, la consellera d'Interior i Seguretat Pública, el conseller de Justícia i Qualitat Democràtica, la consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica, la consellera de Salut, la consellera d'Educació i Formació Professional, la consellera de Drets Socials i Inclusió, el conseller d'Empresa i Treball, la consellera d'Igualtat i Feminisme, el conseller d'Unió Europea i Acció Exterior, la consellera de Recerca i Universitats, el conseller d'Agricultura, Ramaderia, Pesca i Alimentació, el conseller d'Esports, la consellera de Cultura i el conseller de Política Lingüística.

El president

Molt bon dia, senyores i senyors diputats. Es reprèn la sessió. Abans de continuar amb l'ordre del dia, els he de comunicar una nova delegació de vot. El diputat Ignasi Prat i Sarri, del Grup Parlamentari de Junts, ha delegat el seu vot

en la diputada Mònica Sales de la Cruz per a la sessió plenària d'avui, 19 de març. Ahir, de manera sobtada, el diputat Ignasi Prat va perdre la seva mare. Li expressem en nom de tota la cambra el nostre condol.

Interpel·lació al Govern sobre la situació de la recerca i les universitats

300-00274/15

El dotzè punt de l'ordre del dia és la interpel·lació al Govern sobre la situació de la recerca i les universitats. És presentada pel Grup Parlamentari de Junts, i, per fer-ne l'exposició, té la paraula el diputat senyor Toni Castellà i Clavé.

Toni Castellà i Clavé

President, consellera, conseller, diputats, bon dia. Avui faig una interpel·lació una mica no gaire habitual. M'atreveixo a dir que no la faig ben bé ni en nom del meu grup parlamentari, que, evidentment, sí que la faig, sinó no en termes de programa electoral o d'alternatives, sinó en termes de sistema, i una mica en la preocupació de que tenim un sistema excel·lent en aquest país, després de trenta anys de consens institucional.

I durant trenta anys, independentment del color polític de qui ha governat, dels diferents consellers, hem establert un sistema de recerca, sobretot, en aquest país, basat en un tipus de governança, en un tipus de polítiques de talent, en un diner mantingut en el temps i en la llibertat d'actuació, que ens ha donat un resultat, com vostès saben, impressionant. I això sí que és el resultat del consens institucional.

I ens sap greu dir-li, consellera, que crec i tinc la sensació que, després de trenta anys, aquest consens s'està trencant. I m'atreviria a dir que crec que no és un tema de partits, crec que el seu partit no és conscient, crec que el Govern no és conscient.

I com que jo mateix estic sorprès, perquè a més, vostè és una investigadora excel·lent, fruit de la capacitat d'aquest sistema i del seu esforç, crec que està bé que en seu parlamentària ens pugui aclarir, i espero que amb contundència, alguns temes que li vull reflexionar.

El primer, per què? Perquè la sensació no li diran, però per què? Tot el sistema ja no considera el Departament d'Universitats i Recerca com un aliat en preservar l'autonomia. Fruit del consens, vostè té una llei de la ciència que li permet estirar al màxim com ningú abans podia haver estirat, fruit del consens de la cambra. I, malgrat això, els centres, les universitats, els investigadors se senten més tutelats que mai, hi ha arbitrietat i menys confiança que mai.

Vaig a pams. Centres CERCA. Per què tenint la llei de la ciència als centres CERCA encara han de donar explicacions sobre on dedicaran els romanents? Per què ho han de justificar? La llei li dona la capacitat de preservar-los.

Però segon, una de les coses que sempre ens ha passat en el sistema, i vostè ho ha patit directament com a membre del sistema, és l'intervencionisme. Sempre dic que hem d'estar lluitant centres de l'Administració contra la pròpia Administració. Intervenció, funció pública. El que mai havia passat.

Des del conseller Solà, des del conseller Huguet, del Pozo..., tots els consellers. El que mai havia passat és que la intervenció fos política. Mai un conseller a la història ha intentat intervenir en processos de selecció de directors de centres, mai. I, per tant, diguem-ne, la pregunta és, si és que ho ha fet, per què ho ha fet? I per què passar aquesta línia?

En polítiques de talent. Ens presenten com a gran operació el Talent Bridge. Permetran el to, és una fantasmada. El talent Bridge és senzillament reetiquetar programes de molt prestigi que hem consensuat entre tots, i CREA, vostè ho és.

Beatriu de Pinós, Serra Húnter. Aquests programes, per si mateixos, tenen el prestigi. No és seriós, en aquest àmbit, reetiquetar, perquè què és el que ha passat? Que les úniques dues persones que s'han pogut, diguem-ne, explicar que s'havien captat eren d'abans de l'anunci del Bridge Talent.

I això, quan sap perfectament que el problema que tot això sorgia respecte al que estava passant als Estats Units, el problema sí a donar respostes a aquells grups de recerca que sí que tenien programes associats a finançament dels Estats Units que està tallat. Per què no li hem donat resposta a això? Això sí que era una manera de donar resposta. Per tant, necessito un aclariment.

O per exemple, amb polítiques de captació de talent, no té sentit si volem captar investigadors potents de fora que després els obliguem a encaixar en estructures grans si volen ser un grup consolidat. I els SGRs passem a quatre investigadors sèniors al món. Vostè, que el coneix molt bé, no funciona així.

I per què perdem l'oportunitat de reforçar Serra Húnter? La llei espanyola és molt encotilladora, però la idea de Serra Húnter és establir finalment un mecanisme de *tenure* i *tenure track* ben fet. Per què no avancem aquí?

Amb pressupost. Amb pressupost, ara, el pressupost fallit d'ahir, però el vam poder veure el pressupost. I dic, com és possible que tenint un pressupost expansiu, vostè em presenti un pressupost que és, més o menys, exactament igual que el de l'any passat amb les ampliacions de crèdit, quan no havia passat mai.

De fet, un dels consensos que va haver a aquesta cambra, abans que m'ho tregui, és que ni en èpoques de retallades. De fet, l'únic que es va presentar va ser la recerca, i consensuat amb tots els grups parlamentaris.

O, per exemple, és inquietant que de la Comissió Mixta, els famosos 150 milions, que són 300 milions ja del 24 i 25, com els apliquem? Em pot garantir que d'aquests diners no hi ha ni un euro que ja vagi predeterminat respecte a les assignacions que ja feia l'Estat al sincrotró i al BSC? Perquè crec que no.

I dos, és perillós, com a mínim, assignar diners extraordinaris, perquè no són plurianuals, perquè no són pressupost ordinari, despeses ordinàries. Quan té la capacitat en un procés de pressupost expansiu, de reivindicar que el seu departament faci un salt en aquest sentit.

En transferència de coneixement, que és el gran repte de país, no? Després de trenta anys de consolidar un model de recerca, el gran repte de país és la transferència de coneixement. Li pregunto, què fa la direcció de transferència, a banda d'actes i discursos? Em pot dir un sol projecte d'alt impacte que hagi liderat aquesta direcció general?

O seguim, que està molt bé, eh?, reforçant programes que, en el seu moment, es van impulsar, com els doctorats industrials o indústria del coneixement, que tampoc dimensionem.

I si em dona la resposta del Fraunhofer. Respecte al Fraunhofer, em pregunto, una franquícia alemanya en la qual no participem en la governança, en la qual sí hem nomenat el director, i exactament què és el que transferirà, i sobre qui i sobre quins diners, i qui tindrà el control d'això.

Quan hem construït estructures en les nostres universitats i centres de recerca, en el qual tindríem una gran oportunitat, ara, de fer una injecció de diners en aquest àmbit. I crec que aquest és el gran repte de país, i aquest no el podem perdre.

Però, diguem-ne, acabaré també fent-li una reflexió que és més complexa i que, a més, crec que trenca una manera de fer històrica, i que vostè, d'alguna manera, ens ha d'aclarir en seu parlamentària.

La pregunta pot ser incòmoda, però li faig molt directament. És a dir, està confonent la responsabilitat de govern amb la seva carrera científica? Deixa'm-ho dir molt diferent. La línia és molt prima entre aprofitar la posició d'un Govern vinculada amb la carrera professional de qualsevol persona.

I aquí li he de fer una sèrie de preguntes que vostè m'hauria d'aclarir, i espero que me les aclareixi. I és més, miri que li diré. Normalment, quan un interpel·la, intenta posar el dit a l'ull, i jo espero equivocar-me i que vostè me les aclareixi, en termes o pel bé del sistema.

La primera és: ha intervingut vostè presidint alguna comissió de la AGAUR que afecti a centres on vostè ha treballat, sí o no? Ni que sigui per vot delegat. Segona: ha intervingut, en aquest mateix sentit, directament en convocatòries o l'adhesió a convocatòries Next Generation o Feders?

Em pot desmentir clarament vostè que viatges institucionals hagin estat vinculats o siguin paral·lels a interessos de la seva carrera científica, especialment respecte a Brussel·les i reiteradament al Japó? Em pot garantir que, mentre ha estat consellera, no ha cobrat mai ni un euro del Consell de Recerca Europeu per avaluar competidors o activitats acadèmiques externes? Em pot aclarir per què a l'IBEC, el centre on vostè era subdirectora, manté la posició d'interinatge del director i no és coberta amb un procediment normal, com es fa en tots els centres de recerca? I aclareix-me, finalment, per què una excepció de

compatibilitats en la llei d'acompanyament que es volia presentar en aquest Parlament?

Crec que té una bona oportunitat de retornar al consens. I li faig preguntes que no són agradables, que, a més, les separo del desgast del Govern, perquè no crec que sigui conscient ni aquest Parlament ni el propi seu Govern.

Gràcies, president.

El president

Gràcies per respondre, té la paraula l'honorable senyora Núria Montserrat Pulido, consellera de Recerca i Universitats.

La consellera de Recerca i Universitats (Núria Montserrat Pulido)

Moltes gràcies, president. Bon dia a tothom. Bon dia, conseller. Bon dia, diputats. Bon dia, diputat Castellà. No estigui tan preocupat per mi ni pel Departament de Recerca i Universitats.

Li agraeixo molt, però crec que aquesta aproximació paternalista tampoc ajuda, eh? Parlarem... No, el que no pot ser és que insinuïn coses, demanin explicacions, llavors, quan contestem, esbufeguem. Deixi'm contestar, d'acord? Perquè aquí vostè ha fet unes insinuacions que no li acceptaré en cap cas.

Començo. Comencem, eh? Llei de mesures. Volem gent independent als governs o no? En volem o no en volem? Quin problema hi ha en presentar a la llei de mesures que en el futur, perquè està clar que això no s'aplicarà a cap conseller que està en aquest hemicicle avui en dia, vinguin els millors i ICREAs en l'àmbit d'economia a portar un Departament d'Economia? Quin problema hi ha? Sense cobrar, a diferència de la llei de mesures que permet, avui en dia,

Fitxer 042_3PLE2

que catedràtics cobrin, com ha passat quan vostès també governaven. De què estem parlant aquí? Què pretén vostè, menystenir la meua carrera investigadora apel·lant que està preocupat per mi? En què m'ha ajudat vostè a mi abans, en què? Que guanyés un ERC, dos ERCs és cosa seva? No fem, si us plau, no fem

sobreactuacions, gesticulacions. Perquè estan fent insinuacions que són molt greus.

AGAUR, el procés de Singulars. Li recordo que, com deia la convocatòria Feder, el procés de selecció el va portar AGAUR, amb seleccionadors que seleccionava AGAUR. Nosaltres vam fer una comissió on es van ratificar i es van llegir els projectes que havien estat seleccionats. No vam participar, el meu departament no va participar en la selecció dels projectes. Ningú dels que estava en aquella reunió. L'anterior director general de Recerca, el senyor Joan Gómez Pallarès, que vostè el coneix molt bé. Estava en aquella sessió. Tampoc hi va participar.

Què més m'ha preguntat? Viatges, Japó. Cada vegada que hem sortit de viatge al Japó, cada vegada que he anat a Castella i Lleó, cada vegada que hem anat a qualsevol lloc, m'estan fent preguntes del seu grup si estic aprofitant els viatges per parlar de la meva recerca. Cada vegada. I cada vegada ho contestem. Amb fotografies, amb tot. Només faltaria que no ho fes. És clar que sí. I tant que sí. Però què pretenen vostès? «Denostar» la meva figura quan parlo, perquè no soc política? Què vol dir que no soc política? Vostè és polític, fent la interpel·lació que ha fet ara mateix aquí? Què vol dir la diplomàcia? Se'n recorda? Tant li preocupa el sistema universitari i de recerca? Ha vingut aquí a parlar de mi? És aquesta la seva preocupació? La meva persona?

(Aplaudiments.)

I deixi d'enviar-me missatges subliminals. Ahir, la seva portaveu, la senyora Sales, va dir al president que deixés d'enviar missatges subliminals. Deixi de fer-ho vostè cap a mi. N'estic farta. Era subdirectora d'un centre d'investigació. No he estat a cap patronat del meu centre d'investigació. No he anat als patronats d'ICREA. Vaig fer una declaració quan vaig entrar a govern per, justament, conflictes d'interès. Poden consultar tot el meu paper. No he cobrat ni un cèntim d'euro quan he anat a l'ERC a fer de revisora de Plus Grants. I per què ho vaig fer? Per què ho vaig fer? Perquè és bo. Vaig declarar conflicte d'interès per no avaluar cap projecte d'Espanya, cap projecte de Catalunya.

No és bo que un conseller d'un país estigui assegut a l'STS forum al Japó al nivell d'uns ministres, i que Catalunya tingui veu en un fòrum on es decideixen les

properes connexions entre Europa i el Japó en recerca, innovació i defensa? *(Aplaudiments.)* Però de què estem parlant? De què estem parlant? És negatiu? És que a vostè li preocupa això? A vostè li preocupa que m'hagin tornat a convidar a l'octubre? L'altre dia li vaig dir al diputat Corominas. Tornarem a anar al Japó les vegades que faci falta. Anirem a la Xina, als Estats Units. Quin problema hi ha? Quan vaig anar a Brussel·les em van dir: «Feia sis anys que no venia ningú aquí a parlar de recerca i universitats». De què estem parlant? Han descuidat les institucions europees. Han descuidat absolutament que vivim en un món global, plural, que la recerca i la diplomàcia es fan a Brussel·les, es fan al Japó, es fa on ens cridin. El meu director de Transferència i del Coneixement, com que només fa reunions? Però vostè s'escolta? *(Pausa.)* Què vol dir això del Fraunhofer? I tant que el Fraunhofer operarà amb tot el sistema de recerca i universitats, accelerant teràpies i teragnosi.

Miri, quan vaig arribar a govern, no li diré tot el que em vaig trobar. Com el pàrquing que s'estava fent de l'Antic Mercat del Peix feia set anys, amb deutes – amb deutes. I qui aixecarà finalment el Mercat del Peix per al sistema de recerca en el qual jo he tingut el luxe de treballar? Sí, per les polítiques fetes en aquest país, evidentment. Amb ajuts públics per fer el meu doctorat, amb una Juan de la Cierva, amb una Ramón i Cajal, amb dos ERCs, amb ICREA. I estic superorgullosa d'haver tingut finançament públic per fer la meva recerca, becada públicament, competint amb Europa, amb els millors. Què pretén vostè? Tivar la meva carrera científica a les escombraries? Perquè vostè qui és científicament? Qui és políticament? *(Aplaudiments perllongats.)* Qui és vostè?

Vostè ha estat... Miri, i a més estava esperant. Qui em farà la compareixença? Vostè o el diputat Isaac Padrós? No ho sabia. I quan ha aparegut aquí he pensat «Parlarà de mi?». Ho ha fet. És espectacular. És molt previsible. És molt previsible, diputat Castellà. Això no pinta bé. Si és polític, no pinta bé. Perquè, si és tan previsible... Perquè quan has començat a parlar he pensat «No ho farà», i ho ha fet. M'ha dedicat tres minuts finals, per parlar de mi. *(Pausa.)* És que continuaré parlant de mi si volen. Perdrem quinze minuts de la cambra per parlar de mi. Ho farà encantada.

Viatges, Japó. Sí, hi hem anat tres vegades. Hi anirem quatre vegades a l'octubre. M'han convidat a l'STS forum. I tant que sí. Hem signat acords històrics amb el Fugaku Supercomputing Center. Hem signat un acord amb el sincrotró. Van venir el director del sincrotró SPring-8 i Sacla a signar aquí amb la senyora Caterina Biscari. I tornaran ara cap aquí perquè estan encantats –encantats. Perquè les inversions que estem fent gràcies als acords amb Esquerra Republicana per invertir aquests 150 milions d'euros, gràcies a aquest acord d'investidura, que va ser entre Esquerra Republicana i el PSOE, estem podent fer inversions a tot el territori de Catalunya en recerca i universitats.

Quan vostè parla del model excel·lent que tenim, és un bon model, però s'ha de revisar. Vostè sap quants anys feia que no s'invertia diners en recerca a Catalunya, en els centres CERCA? Vostè ho sap? No es tracta només de tenir grans idees i fer bons models. S'han de mantenir. S'han de fer models d'avaluació, amb criteris objectius. No fer menjador i que la gent venia a la taula i se li repartien els diners. Estem fent models d'avaluació que veuen tots els directors de recerca abans que comencem a implementar res. És clar que sí. I amb les universitats hem proposat nosaltres fer un model d'avaluació de les universitats, perquè s'ho mereixen. Han de tenir contractes programes. Gràcies a la LUC, gràcies a la bona feina que heu fet tots al Parlament. És clar que sí.

Hem de fer contractes programa perquè puguin dibuixar cinc anys de programa. És clar que sí. I ho saben. I necessitaven pressupost per poder fer això. I jo espero que Esquerra Republicana i el PSC arribaran finalment a un consens perquè això pugui passar. I nosaltres som respectuosos amb Esquerra Republicana. És clar que sí. És clar que sí. Respectem els seus temps, els seus *timings*, com no pot ser d'una altra manera. Quan vostès han governat, han fet el mateix, no? O és que no ho han fet? (*Pausa.*) Potser no, i per això es van trencar governs abans. És clar que sí.

(*Aplaudiments.*)

IBEC. Ara anem a parlar... És que em falta temps. És que vostè m'ha fet una repassada que és espectacular. És espectacular. I tinc moltes ganes de parlar. Em falta temps, cinquanta-tres segons. IBEC. Miri, hem tingut dos canvis de directors molt potents a casa nostra. El Luis Serrano, al CRG, i el senyor Lluís

Tornar a l'ICFO. En els dos casos hi ha hagut un procés d'espera d'un any i el director que s'ha quedat ha fet un traspàs. En aquest cas, el que es va dir va ser que, durant sis mesos, es fes un traspàs. No un any, sis mesos. I que el director sortint, el senyor Josep Samitier, fes un traspàs el vint per cent de la jornada. És a dir, un dia a la setmana, s'asseu amb el director en funcions i li fa el traspàs. Perquè l'IBEC portava més d'una dècada amb el mateix director. Tenim molts riscos que fallin les coses. Tenen un Severo Ochoa, tenen un munt de coses a discutir i jo no estic en aquells patronats. És clar que no –és clar que no. I el que ha de passar allà és que hi hagi un procés de selecció potent (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*) i que es presentin tothom allà. És que després en parlarem si vol. Vinga, ara ens veiem.

El president

Per fer la rèplica, té la paraula el diputat senyor Toni Castellà i Clavé.

Toni Castellà i Clavé

Gràcies, president. Consellera, em permetrà que vostè té un to en aquesta cambra arrogant i de mala educació. (*Aplaudiments.*) Arrogant i de molt mala educació. I d'un ego immens. No m'ha contestat res del que és de sistema. A lo personal sí? A lo personal sí. I a més és imprudent, perquè jo avui li donava una oportunitat de fer aclariments. (*Veus de fons.*) Li donava una oportunitat de fer aclariments. Però, com que vostè és arrogant, entrem al fil de la qüestió. I a més «i tornarem a viatjar al Japó les vegades que faci falta». I no participarem de cap panell i de res, oi?, que tingui a veure amb la seva carrera. Perquè, miri, sap què vol dir voluntat de servei? Saps el que ha passat durant trenta anys en aquest país? Que quan algú, fos del sistema o no, quan assumia responsabilitats de govern, sigui de l'àmbit que sigui, deixa la seva carrera professional a part perquè es dediquen al país i no utilitza mai (*aplaudiments*) la seva posició per la seva carrera, en qualsevol àmbit.

I és aquí quan li faig la referència a l'IBEC. Perquè, com que vostè és imprudent, doncs siguem clars. Llavors la pregunta directa és: a l'IBEC no ha començat ni el procés de selecció, oi? Tenim un director interí i vostè era la subdirectora. I l'actual director de l'IBEC el nomenem al Fraunhofer i deixem la cadira lliure.

Doncs sí, li seré més incisiu. Què és una cadira? És una cadira que espera la seva posició per quan tornin al sistema? (*Aplaudiments.*) Perquè de portes giratòries no, eh.

I, dos, quan li parla d'intervencionisme. Intervencionisme, doncs fem-ho públic en aquest Ple. Vostè m'ha parlat de l'ICFO i del CRG. I jo li parlo de l'IDIBAPS, centre de recerca –per als diputats que no ho coneguin– vinculat al Clínic. I s'estableix el model que sempre s'ha fet durant trenta anys, independentment absolutament del Govern. I hi ha un *search committee* i troba uns candidats. I vostè acaba participant de la comissió de selecció i recupera, des de fora, un candidat que no havia passat el filtre i l'intenta imposar. I saben què passa? Quan jo dic això del consens, ho hem utilitzat, això, com a grup parlamentari? No. Avisem el president de la Generalitat i el president de la Generalitat li dona instrucció a vostè que deixi el concurs desert, perquè així no es fan les coses. Per favor, eh. (*Aplaudiments.*) Perquè, si hem de dir-ho, ho hem de dir tot.

I, per tant, aquestes són, quan jo li dic que hi han hagut trenta anys de consens, quan jo li dic que hi han hagut trenta anys que, independentment del color polític, s'ha preservat, i quan entre tots hem fet una llei de la ciència perquè no passessin coses d'aquestes, és en aquest sentit. Per què aquest intervencionisme? És que no li ha passat a cap conseller que tingués que aturar un procés de selecció perquè intentava saltar-se el que havia dit el *search committee*. No havia passat mai a la història. Llavors em podrà venir aquí a dir el que vulgui, però va rebre la instrucció. Va rebre la instrucció. I no posaré en un compromís més enllà el president. I per què això no va ser utilitzat per part nostra? Torno a dir, perquè aquest és un àmbit que cal preservar.

I li acabo amb l'última reflexió respecte la llei d'acompanyament. Home, no. Aquesta no la pot colar. És a dir, quan un es dedica al govern i és el que ha passat anteriorment, sí, ha de renunciar a una sèrie de coses. No té cap sentit fer compatible que un conseller a la vegada s'estigui dedicant en el seu àmbit professional, perquè vostè té un ERC, i això és molt excel·lent. Molt excel·lent. I el tema excedència. Però si prospera o hagués prosperat ara una llei d'acompanyament, per recuperar el seu ERC, vostè ha de, com a mínim parcialment, estar contractada en un centre de recerca. I això és com si la

consellera d'Infraestructures, a més, exerceix d'arquitecte i volgués fer compatible l'exercir en el gabinet d'arquitectura, que després anirà a licitacions de la pròpia conselleria. Entén la línia prima d'això? Perquè això té un nom, eh? Això té un nom (*aplaudiments*) bastant greu, eh? I utilitzant el sistema no dona prestigi.

Per tant, el que li diria és: rectifiqui i retorni, no amb un programa concret, sinó el que hem tingut en consens totes les forces polítiques en aquest país. (*Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.*) I no es carregui la joia de la corona, que és l'àmbit de la recerca que ens ha situat com el pol de coneixement més important del sud d'Europa.

El president

Per fer la rèplica té la paraula l'honorable consellera de Recerca i Universitats.

La consellera de Recerca i Universitats

Gràcies, president. Diputat, diu que tinc un to arrogant. Torna a fer referència a la meva persona els últims cinc minuts. Ho havia fet els darrers quatre minuts

Fitxer 042_3PLE3

i mig, perquè ho he mirat. Als seus primers deu minuts em diu que no parlo del sistema. És que vostè no ve aquí a parlar del sistema: ve a parlar de mi. (*Veus de fons.*) Ho acaba de tornar a fer.

Ha dit més coses que... Realment, és que... A veure. El procés de selecció de l'Ibec es farà com a qualsevol centre de recerca Cerca. Els processos de selecció dels centres de recerca Cerca els porta la fundació I-Cerca, i es farà un procés de selecció internacional, com s'ha fet al CRG, com es va fer a l'Idibaps. Quan vostè fa esment de l'Idibaps, de què va passar... Què va passar a l'Idibaps? (*Pausa.*) Què va passar a l'Idibaps? El comitè de selecció havia fet unes propostes amb uns noms, no? (*Pausa.*) I, finalment, es va haver de tornar a reobrir el procés. Quin problema hi ha? Quina instrucció diu que jo vaig rebre del president? Quina instrucció diu...? És que m'ho haurà de... D'això crec que no és el moment per parlar aquí en tres minuts quaranta, perquè ha fet referència al

president de la Generalitat. *(Veus de fons.)* Quan vostè parla d'arrogància... Jo no sé si vostè es veu quan parla. M'imagino que ja no; m'imagino que ja no es veu a si mateix quan parla. Deu estar massa acostumat a escoltar-se aquí. *(Aplaudiments.)*

Com que jo no soc política i soc un desastre i estic destrossant el sistema... Miri, els centres de recerca fan una cosa que és un miracle: alguns multipliquen per onze vegades els diners que han rebut. Deixem de dir que som excel·lents, deixem de fer aquesta autocomplaença, perquè no és veritat. No hem finançat els centres de recerca bé. Ara, amb la inversió que tenim gràcies a l'acord amb Esquerra Republicana, veuran 25 milions que no se'n farà repartiment per qüestions personals i afinitats, com passava abans; amb un procés d'avaluació i amb una convocatòria en honor al director Joan Guinovart, que va traspasar a principis de gener del 25, perquè els centres puguin tornar a treballar plegats i perquè... És que, no sé... Estic parlant i em distreuen. És que, de veritat... Parin de... És que... President... No sé, això és la política? Aquesta és la política a la que fa referència sempre, sempre, sempre.

El president

Senyora consellera, no estan expressant cap opinió en veu alta que pugui interferir la seva intervenció.

La consellera de Recerca i Universitats (Núria Montserrat Pulido)

Sempre, sempre. D'acord, d'acord.

El president

Pot continuar.

La consellera de Recerca i Universitats (Núria Montserrat Pulido)

Molt bé. Jo deixaré... Vostè ha dit: «Quan deixi la carrera, què faré?» I vostè m'ha parlat a mi de vocació de servei. Jo vaig venir aquí perquè per mi va ser un honor que el president de la Generalitat em truqués per estar aquí, a aquest Govern, i perquè porto fent recerca tota la vida. Però no només això. Subdirigia un centre de recerca i coordinava setze comunitats autònomes –setze– i representava Espanya a Brussel·les. I he fet molta diplomàcia tecnològica en molts espais de

reflexió i debat per fer inversions al país. Vostè a mi en això no em pot donar lliçons. Ho sento.

De totes les coses que vostè ha dit... Ara em queda un minut quaranta; el podria dedicar a demanar-li explicacions de per què ha vingut a aquesta sala a parlar de mi. És que no té res més a fer? (*Aplaudiments.*) Si tant li preocupa el sistema de recerca i universitats i parla de directors del meu departament i diu que fan reunions... L'hi torno a dir: el Fraunhofer és una bona aposta, on participen l'Ajuntament de Barcelona, el Ministeri de Ciència i el Departament de Recerca i Universitats, on s'està fent un seguiment per garantir... Evidentment, perquè és una aposta. És la primera vegada que el Fraunhofer arriba aquí, a casa nostra, i volem que això sigui un model a seguir en altres àmbits, no només en l'àmbit de la teragnosi, també en l'àmbit de la descarbonització. Clar que sí, perquè tenim aquí un repte molt important. I l'hi torno a dir: gràcies al consens amb Esquerra Republicana estem podent fer unes inversions que no s'havien pogut fer mai. Quin problema hi ha? Què és el que li preocupa de l'Alba sincrotró? Vostè ha parlat amb la Caterina Biscari? (*Pausa.*) Sí? I li transmet el que m'està dient vostè? És que ho dubto tant!

Quan vostè parla en nom dels centres de recerca..., jo no m'atreveixo ni a fer-ho. Quina...? No ho sé. Vostè parla de responsabilitat. Miri, jo li puc dir –tinc tretze segons– coses que hem fet durant aquest mandat, clar que sí, però no li parlaré d'inversions; li parlaré d'estratègia. El model d'avaluació de les universitats requereix estratègia, requereix consens. Quan vostès parlen de districte únic (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*), no sé si ni saben per on començar. Necessitem el consens, i no el tenen –no el tenen–, i si continuen així no el tindran. Si començo a fer un detall de totes les actuacions que hem fet, em tornaran a dir que soc arrogant. Aquesta mateixa setmana, Innofab –no sé si ho han vist als acords de govern–, amb fons europeus, 60 milions de fons europeus per fer aquesta fundació.

El president

Ha d'acabar, senyora consellera.

La consellera de Recerca i Universitats (Núria Montserrat Pulido)

Gràcies.

El president

El tretzè punt de l'ordre del dia és la interpel·lació al Govern sobre les polítiques esportives.

Interpel·lació al Govern sobre les polítiques esportives

300-00276/15

És presentada pel Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, i, per fer l'exposició, té la paraula el diputat senyor Pau Ferran Navarro.

Pau Ferran Navarro

Bé; gràcies, president. Diputats, diputades... Bon dia, conseller Álvarez. A la primera interpel·lació que li vaig fer a l'inici de la legislatura li vaig dir que li faria un marcatge a l'home, i l'hi vaig dir amb tota la intenció del món; no era una frase feta ni un símil esportiu qualsevol. Li vaig dir amb tota la intenció del món que nosaltres volíem fer un seguiment constant de la seva acció de govern, exigir-li resultats i, sobretot, no permetre que aquesta conselleria acabés sent una simple operació de maquillatge per fer creure que aquest Govern té com a prioritat l'esport. Perquè la creació d'aquest departament, conseller, no era menor; era una oportunitat històrica, era la possibilitat de situar el sector al centre de les polítiques públiques després de molts anys en els que ha estat relegat en un segon pla.

I avui, gairebé a l'equador de la legislatura, crec que és el moment per fer un primer balanç, un balanç que intentaré que sigui seriós, honest i també rigorós. I l'hi he de dir amb tota claredat: em sap greu, però de moment no aprova –de moment no aprova, conseller. I no aprova perquè les expectatives eren molt altes i la realitat està essent, malauradament, molt per sota. I el sector esperava un canvi radical de rumb, i el que ha trobat –això sí, no l'hi nego– és més amabilitat, més cordialitat, però continuisme. Un continuisme perquè, malgrat que s'han desencallat algunes qüestions com el registre d'entitats esportives, no hi ha hagut cap canvi estructural en el conjunt de les polítiques esportives. I, miri, li dic que no aprova des de tota la legitimitat que crec que tinc per dir-ho, perquè vam

ser l'únic partit que es va comprometre en campanya electoral en crear aquesta conselleria, l'únic. I ho vam fer perquè nosaltres sí que creiem en l'esport com un pilar fonamental de l'Estat del benestar.

I, per tant, conseller, tot això ens dol, ens dol veure com s'està desaprofitant aquesta oportunitat i ens dol veure com portem gairebé dos anys perduts. Dos anys en els que no s'ha revertit la paràlisi que arrossega el sector des de fa dècades; dos anys on veiem que no s'ha fet aquest salt qualitatiu doncs que molts, i el sector també, esperaven, i dos anys en els que el dia a dia de clubs, de les entitats i de les federacions i esportistes continua marcat essencialment per les mateixes dificultats de sempre. De moment, no hi ha cap millora rellevant en el conjunt d'instal·lacions esportives a tot el territori, que, com sap, n'hi ha moltes que es cauen a trossos; no hi ha cap cap mesura per ajudar i facilitar que el conjunt de la ciutadania tingui accés a la pràctica esportiva, i no hi ha cap increment en ajuts i subvencions per a les federacions, que són les que en molts casos sostenen que els esportistes puguin dur a terme la seva pràctica esportiva.

I, davant d'això, què hem vist, conseller? Doncs, en primer lloc, la incapacitat d'aprovar pressupostos i fer un ridícul històric de presentar un pressupost i retirar-lo al cap d'uns dies. Vostès venien aquí a unir, a servir i a tornar la normalitat i l'estabilitat a Catalunya, però és que resulta que vostès continuen en la normalitat i en la inestabilitat de sempre. Però, en qualsevol cas, el balanç fins avui és clar: dos anys sense desplegar una política esportiva amb ambició. Nosaltres teníem l'esperança, i l'hi dic sincerament, que, més enllà de les diferències ideològiques que tenim, que són evidents, doncs aquesta conselleria podia servir per impulsar una nova política esportiva, un nou impuls, un punt d'inflexió, però la realitat és que no ha estat així. Com l'hi deia, dos anys perduts.

I fixi's, conseller, potser vostè vol recórrer a l'argument del pressupost, dir que sense pressupost doncs no es pot avançar, no es pot fer res. I jo l'hi puc acceptar parcialment, però és que no és només això. El que estem veient també és una manca de lideratge, i és que la seva conselleria no lidera. I ho hem vist clarament amb el cas que afecta la Federació Catalana de Futbol, una institució clau, la federació més gran de Catalunya, que està immersa en un procés judicial amb greus indicis de corrupció i de frau electoral. I, davant d'això, què ha fet la seva

conselleria? Què ha fet vostè? Doncs, malauradament, amagar el cap sota l'ala, evitar el conflicte i no assumir el rol que li pertoca com a màxim representant i responsable de l'esport a Catalunya. I això és molt greu –això és molt greu, conseller–, perquè, quan hi ha dubtes sobre la transparència i la credibilitat d'una institució d'aquest nivell, el Govern no pot mirar cap a una altra banda –el Govern no pot mirar cap a una altra banda, conseller–: ha de liderar, ha de donar explicacions i ha de garantir que les coses es fan bé, i vostè, de moment, no ho ha fet.

I aquesta manca de lideratge i també de rigor també es reflecteix en el pressupost, aquest pressupost que van presentar, han retirat i que ara diuen que tornaran a presentar. D'acord. Miri, tots sabem com serà el pressupost quan el tornin a presentar: serà idèntic al que ja ens ha presentat, això sí, amb alguna partida milionària més per aconseguir els seus socis d'Esquerra Republicana. I, mentre vostès fan els seus *cambalaches*, el pressupost que ens van presentar en esport és essencialment el mateix respecte a l'any 2023, perquè la inversió que vostès pretenen fer en esport és del 0,2 per cent del total del pressupost, exactament igual que fa dos anys amb els senyors d'Esquerra Republicana. I això, conseller, no és apostar per l'esport; això és mantenir-lo i seguir relegat en un segon pla. Perquè, sí, el pressupost global augmenta, sí que hi ha més diners, però en lloc de dedicar aquests diners en coses que preocupen a la gent, una d'elles, l'esport, vostès ho dediquen a altres coses. Vostès recaptin més que mai, hi ha més recursos disponibles que mai, però no hi ha un major interès en l'esport, ja que li segueixen dedicant un 0,2 per cent del total del pressupost.

I mentre que nosaltres estem així, totalment estancats, veiem com les comunitats autònomes del nostre voltant doncs avancen, avancen en matèria esportiva. En la Comunitat Valenciana, Andalusia, a Castella i Lleó –que m'ho va dir en comissió– doncs ja estan impulsant polítiques esportives per facilitar a les persones que puguin practicar l'esport. Allà els ciutadans ja poden deduir una part de la despesa esportiva en la seva declaració de la renda. Allà intenten incentivar que l'esport és invertir en salut i estalviar costos en un futur en el sistema sanitari. I aquí, què fem? Aquí tenim altres prioritats, consellers: aquí

tenim més diners per a TV3, més diners en ambaixades i més diners per a acció exterior, més diners per al pacte nacional per la llengua i per a política lingüística. Escolti, i l'esport, què? L'esport continua esperant. Miri, li diré una dada molt reveladora, i és la disposició addicional 26 del seu propi projecte de pressupostos. Allà, efectivament, reconeixen la necessitat de fer reformes en pavellons, en camps de futbol, en piscines, és a dir, reconeixen que tenim un problema. Però, clar, són mesures que estan subjectes a la disponibilitat pressupostària. És a dir, reconeixen que hi ha un problema, reconeixen que hi ha un dèficit, però, tot i així, decideixen gastar els diners en una altra cosa. I això, conseller, és una qüestió de prioritats, no de recursos, perquè hi són; de prioritats, i la seva prioritat, malauradament, no és l'esport. El que queda molt clar en aquests dos anys de govern és que la seva prioritat és, com l'hi deia, més diners per a TV3, més diners per a les falses ambaixades i més diners per als projectes extravagants que es fan fora de Catalunya.

I fixi's, per acabar, també li volia plantejar una qüestió que em sembla molt rellevant i que crec que l'hem d'afrontar des del respecte, evidentment, i també des del rigor i sense caure en els estereotips de sempre. Jo ho faré, ho intentaré fer, i espero que, en la seva resposta, vostè també sigui capaç de fer-ho. I per això li plantejo la següent pregunta: com valoren vostè i la seva conselleria l'impacte a l'esport femení de la *ley trans*, aprovada al Congrés dels Diputats, i de la *ley LGTB*, aprovada aquí al Parlament? No creu que posa en risc la igualtat de

Fitxer 042_3PLE4

les dones en l'esport? I li pregunto perquè crec que és una qüestió d'especial rellevància. Vostès han fet una llei que és un autèntic despropòsit i que posa en risc el principi d'igualtat i de justícia competitiva en l'esport. Vostès, amb aquesta llei, han permès que qualsevol persona pugui sol·licitar davant del Registre Civil sense cap mena d'informe mèdic ni psicològic, canviar-se de sexe amb això que vostès anomenen ara «autodeterminació de gènere», és a dir, un home, un esportista, pot anar al registre civil, pot canviar-se de sexe i participar en

competicions femenines, és a dir, és una autèntica barbaritat. És una aberració que atempta contra els valors de l'esport, de la igualtat i que va de manera frontal i directa (*aplaudiments*) contra l'esport femení.

I si vostès, consellers, són realment feministes, no com els de *soy feminista porque soy socialista*, no, aquests no; si vostès són feministes de veritat, rectifiquin, donin suport a la PNL que ha presentat el Partit Popular al Congrés dels Diputats i deroguin la Llei Trans per garantir els drets de les dones en l'esport. Perquè aquestes lleis que fan vostès, conseller, tant aquí com al Congrés, són de tot menys feministes i posen en risc directe els drets de les esportistes i, per tant, espero que sigui capaç de contestar-me això sense les típiques acusacions, sense caure en estereotips, perquè és una qüestió que preocupa a moltes dones esportistes i al conjunt de la ciutadania.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies, diputat.

És el torn de resposta del conseller i té la paraula l'honorable Berni Álvarez Merino.

El conseller d'Esports (Bernardo Álvarez Merino)

Bé. Bon dia, vicepresidenta, diputats, diputat.

Primer agrair una vegada més el fet que puguem parlar d'esport en aquesta cambra. Jo sempre que ho fem estaré agraït a qui ho fiqui damunt. Després intentaré contestar, li agraeixo molt el to, la veritat és que sempre hem tingut un tema..., ha tingut vostè un to molt respectuós, però també sorprenent en algunes coses, per mi, no?

Perquè vostè, quan parla de... Començaré, intentaré ser una mica esquemàtic amb coses que ha dit i si no, després amb la rèplica, alguna cosa que em deixi ja li contestaré. M'ha sorprès que vostè parli de continuisme. Jo crec que hem estat parlant, vostè mateix ho ha dit, portem dos anys, no encara, i molts dels problemes que hi havia damunt de la taula quan jo vaig entrar com a conseller avui en dia o estan solucionats o en vies de solució. Sí, és a dir, nosaltres, i amb

els eixos estratègics molt pensats amb el sector que jo sempre els dic a vostès i als que estan..., als membres de la comissió –que són molt respectuosos també–, que parlin amb el sector, també. És a dir, que evidentment hi ha una part política, però que també la gent del sector se senti escoltada per veure quines necessitats reals té.

El primer que ens van traslladar és el que nosaltres vam ficar amb els nostres eixos estratègics. Vostè ja ho sap. Registre, digitalització, burocràcia, instal·lacions, i el que nosaltres vam posar amb Esport 360 amb enfoc en salut, alt rendiment, turisme esportiu, esdeveniments. Si vostè pensa que amb aquest any i mig res d'això ha canviat, crec que o no ha parlat amb el sector o realment no té la visió del que està passant. Amb el registre, no tornaré a donar les dades, però vostè ja sap, ja ho he dit en comissió..., jo simplement li dic perquè diu vostè que no hem fet res. Doncs aquesta part, aquesta part de burocràcia, amb tots els tràmits menys un ja en termini, alguns tràmits que estaven per damunt de dos anys ara estan en termini, amb una digitalització el 2025 de 15.000 documents. Home, jo crec que algo ha passat en aquest any.

Instal·lacions, que vostè ha fet molt incís en el tema d'instal·lacions. Jo, a mi em sorprèn molt, després del pla de xoc que nosaltres hem presentat amb 120 milions d'euros que no passava des de fa més de 20 anys, amb el noranta-u per cent dels municipis de Catalunya que s'hi han adherit. De més de 900 municipis de Catalunya, 803 municipis i 10 EMDs. Per cert, tots els municipis on governen vostès Castelldefels, Badalona, Pontons..., tots s'han presentat, a Castelldefels un milió dos-cents, Badalona un milió dos-cents, dos el màxim, i encantats també, pel que m'han traslladat. És a dir, tan malament no ho haurem fet. A més a més, amb una diagnosi que no s'havia fet des de fa molt de temps. Amb una diagnosi feta que també formava part del pla de xoc, de com estan aquestes instal·lacions, que és el que ens porta a fer el pla de xoc. I amb una actualització del PIEC. És a dir, que em parli de com instal·lacions esportives no hem fet res, sense pressupostos –que vostè, després ja li parlaré del tema pressupostari–, sense pressupostos, home, jo crec que compartirem que hem fet molt per no tenir pressupost i amb més d'un any i mig.

Després em parla que no fem molta part de política en el sentit d'esport-salut, la política de la gent. Jo li torno a insistir i estic parlant de tot el que hem fet sense pressupost. Prescripció esportiva, prescripció esportiva. Estem en un punt, d'aquí poc presentarem amb Salut, compartirem..., amb un punt molt, molt important i és un canvi de paradigma amb el que significa l'activitat física vinculada a la salut i a la prescripció d'activitat física per part del sector de salut, és a dir, poder compartir dades, poder entrar al sistema digital de salut, poder compartir també programes de prescripció i veure quina línia podem i com ho podem desenvolupar per tot el territori que estem parlant amb els consells esportius perquè ells ho facin, i com podem intentar crear línies de subvencions per a ajuntaments per poder finançar programes que ajudin a la prescripció; home, sense pressupost, eh? Crec que si vostè em vincula amb salut i m'estava dient la comparativa típica també d'invertir en salut, un euro en salut, no sé quants euros en esport..., no sé quants euros i la de salut, aquest tipus de correlació, ja li dic que és el moment... Que a més em fa gràcia perquè vostè em parla d'altres comunitats. Ja li dic que hi ha comunitats del seu color polític que ens han preguntat com ho estem fent; ens han preguntat com ho estem fent (*aplaudiments*) tant el tema del pla de xoc d'infraestructures, que inclús des del Ministerio, des del Consejo ens ho estan preguntant com ho hem fet, i altres comunitats que com ho hem fet i quina enveja, i li dic que tinc molt bona relació amb gent del seu partit d'altres comunitats. I la prescripció, i la prescripció, com ho estem fent, quina idea i com hem arribat fins a quin punt perquè la salut ens ho compri; i com ha arribat fins a quin punt. Bé, doncs no ho sé, si es fixen tant en nosaltres, tan malament no ho farem. I vostè quan diu que compari amb altres comunitats –són comunitats amb les quals tinc molt bona relació, com li deia–, però que m'estan preguntant com ho estem fent nosaltres. Tan malament no ho farem, entenc, *vamos*.

Després, sense pressupost, hi insisteixo, alt rendiment. Estem fent el nou marc de l'alt rendiment però pel camí estem fent coses que no havien passat mai, que no havien passat mai. Aquesta setmana mateix, el tema del Patinatge Show, que és patinatge en què Catalunya és un país líder, hem fet que entrin en alt rendiment. Era algo demandat des de fa molt de temps en el sector i que estan molt contents. El rugbi català té un espai ara al CAR per fer tecnificació. No el

tenia, era algo demandat de fa molts anys. Al CAR hi ha un espai de trial també nou, nou amb la Federació Catalana de Motociclisme, tampoc ho tenia i era molt demandat. Bé, més enllà del que és macro a nivell d'alt rendiment que vostè ja sap que volem recuperar els premis, que volem que els nostres centres de tecnificació tinguin tots els mateixos serveis, que volem acompanyar la retirada dels nostres esportistes –que també hi estem treballant–, més enllà d'això que aquest primer semestre crec que ja tindrem el decret canviat, que ja podem presentar una sèrie de mesures concretes –com ja us vaig anunciar a la comissió– estem fent coses pel camí realment importants i sense pressupostos.

Arribats aquí, evidentment nosaltres vam presentar un pressupostos. Vostè ja els ho vaig dir a la comissió, els pressupostos també s'han de gestionar i les mateixes federacions, subvencions que reben les han de poder gestionar bé, justificar bé. Per això nosaltres tampoc podem fer el salt híper qualitatiu a nivell de diners i també per això volem fer mesures pel camí, com és canviar el decret que aquest any és un dels objectius –jo també els ho vaig dir a la comissió– per fer els presidents i les presidències de les federacions executives, que puguin cobrar diners, que es puguin professionalitzar, perquè és un tema que iguala a nivell de poder entrar a nivell de dones dintre dels consells de les juntes directives, el fet que puguin entrar és també molt demandat, com també, evidentment, el fet que aquesta part administrativa es pugui fer d'una manera molt més professional, que és un dels problemes que a vegades tenen els nostres clubs i federacions.

Pressupost, evidentment m'ha preguntat pel pressupost. Ens agradaria tenir-ne més? Crec que ara podem gestionar això i és un salt qualitatiu, setanta-tres per cent, més 144 milions d'euros, pujades de les subvencions, totes al voltant del per vint per cent. Federacions, clubs, impacte... Crec que un vint per cent, feia molt de temps, eh?, arribar a algunes. Per exemple, com les 20 milions de federacions, és un salt qualitatiu, aquest dos no ha estat mai, eh? Altres com són els clubs, com són els consells que creen amb aquesta plurinacionalitat perquè puguin gestionar bé, això també és novedós. Crec que aquest pressupost ens ajudarà moltíssim. Crec que ho podem complir, nosaltres estem convençudíssim

que tot el que presentem és perquè ho podem gestionar, i ho podem fer i és un bon pressupost per a un departament d'esports en el moment en què estem.

Després, aquest minut i mig, sí que després li puc contestar una mica més Federació Catalana, però crec que de futbol hem fet les coses que tocava i m'agradaria explicar-li bé, perquè li preguntaria si vostè faria el mateix que jo o no, eh? Hi ha una situació prèvia, les eleccions prèvies a la Federació Catalana 2023 que es van repetir, en aquell moment no hi havia inspectors o supervisors, això passa..., es fan, hi ha una candidatura que guanya; quan entrem nosaltres, 2024, evidentment hi ha un procés judicialitzat, aquí nosaltres ni ens toca ni hi hem d'entrar. Segon, quan hi ha una sèrie de clubs que ens presenten una sèrie de firmes dient que s'ha de convocar una assemblea, nosaltres diem sí, evidentment, això ho diuen els estatuts de la pròpia federació, que és el que regeix. Quan nosaltres li demanem què hi ha a l'ordre del dia, hi ha convocatòria d'eleccions, nomenaments, hi ha quatre punts de l'ordre del dia. Preguntem als nostres serveis jurídics i ens diuen que no poden fer la convocatòria, hauríem d'anar pel vot de censura, nosaltres aquí no podem fer. El que podem fer és convocar-les i tenen el quinze per cent en el primer punt de l'ordre dia que sí que *da a lugar*. Jo demano un altre informe, no només el meu, demano el gabinet jurídic per dir, per assegurar-me, i em corrobora exactament el mateix. I a més a més, nosaltres –vostè ja ho sap– que no podem sortir d'aquest marc, no podem sortir d'aquest marc, que és el que li dic jo? Preparem-nos per a les eleccions properes, que és el que sí puc fer jo, que és el que sí puc fer jo. A què em refereixo? A que hi hagin inspectors, a que hi hagin supervisors (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*) a les properes eleccions, i que no hi pugui haver cap altre problema. Tot la resta ho hem fet bé, ho hem fet bé i com tocava. I li ho torno a preguntar: què hagués fet vostè diferent quan el seu propi gabinet jurídic i el gabinet jurídic central li està dient una cosa?, i com es preocuparia de les properes? A un any vista o quan es convoquin, que té la potestat de la pròpia federació? Aquí nosaltres sí que jo estic ja treballant perquè l'escenari no es torni a repetir, i que guanyi el millor, i tinguem la millor federació, que és la que més llicències té, la que més diners rep, el millor gestionada possible del que surti d'aquell procés, *punto*, i ja està. No sé què hagués fet vostè diferent, m'ha fet parlar així.

Després li contesto a les altres, que m'he passat de temps, perdó.

Gràcies.

El president

Gràcies, conseller.

Per fer la rèplica té la paraula el diputat senyor Pau Ferran Navarro.

Pau Ferran Navarro

Bé, gràcies, president.

Conseller. Ha dit que el pressupost que han presentat en esport és un bon pressupost, i no és un bon pressupost, conseller, ja li ho he dit. Destinen un 0,2 per cent del total, exactament igual que el que va fer Esquerra Republicana l'any 2023. Però miri, si per això..., si això per vostè no és suficient, si per això vostè no és suficient, li recomano que faci el segon exercici. Se'n pot anar a Bagà i els diu que tot i estar matxacatas a impostos, la reforma dels vestuaris de la zona esportiva no es farà perquè han decidit gastar-se els diners en el foment de l'agroecologia i resiliència climàtica al Senegal, o pot anar a les Masies de Voltregà i els diu que els 600.000 euros que hi havia per la coberta de la piscina municipal aniran destinats a l'empoderament de la dona camperola a *Mozambique*. Doncs home, expliqui al conjunt de la ciutadania que, tot i pagar els impostos més alts de tot l'Estat, no hi ha diners per a les coses importants, però que sí que hi ha per pagar 56 milions d'euros més a TV3, regar amb 16 milions d'euros més els mitjans de comunicació afins, i 13 milions d'euros per les ambaixades que no serveixen per a res (*aplaudiments*), i això no és prosperitat compartida, conseller. Això no és prosperitat compartida, això és prosperitat pels amics, pels coneguts, però no pels catalans, ni pels esportistes ni per les federacions.

Miri, em preguntava que si parlem amb el sector. Sap vostè què és això? (*L'orador mostra un full.*) Sap què és? Bé, és una carta de la Crida per l'Esport Català, una carta que van fer arribar als grups parlamentaris. Ja sap que la Crida de l'Esport Català, ja ho coneix, és el conjunt de clubs i federacions que estan units per treballar en favor de l'esport català. I sap què demanen en aquesta carta

que ens van enviar els grups parlamentaris per al pressupost? Ens van demanar que assolim un u per cent del total del pressupost en esport i que repartim els 1.000 milions d'euros de dèficit que pateix el sector els últims quinze anys. Doncs conseller,

Fitxer 042_3PLE5

vostès fan alguna d'aquestes coses? Jo crec que no, i ni s'hi apropen –i ni s'hi apropen.

I com ja li he dit, aquest no és un bon pressupost per al sector esportiu i la prova és el que reclama el sector i la realitat del pressupost que ens porten. Vostès continuaran tractant l'esport com una despesa que és menor i que és prescindible. Però és que ja l'hi he dit, nosaltres creiem que és una inversió evident i imprescindible en salut i en benestar.

Per altra banda, no m'ha contestat respecte a l'última qüestió plantejada. Però és que, miri, cada llei que fa Pedro Sánchez per a la suposada defensa de les dones és que és un autèntic desastre més gran que l'anterior. Primer, la llei del «sí és sí», deixant sortir centenars de violadors de les presons; després, les polseres contra els maltractadors, que no funcionen, i per últim, aquesta llei trans que es vol carregar la presència de les dones en l'esport.

I per això, conseller, li torno a preguntar, a veure si em pot contestar, què té de feminista que un home pugui canviar-se el sexe i així participar en competicions femenines? A vostè li sembla feminista tot això? Vostè creu que és just? És que a mi no m'ho sembla. I si vostès no són capaços de veure això, el que estan fent és abandonar les dones esportistes, que veuen com l'esforç de tota una vida pot quedar en un segon pla davant d'una normativa que és una autèntica barbaritat.

I, escolti, si no em contesta, potser és perquè vostè mateix creu que la llei que ha fet el seu partit és una «xapussa». I, escolti, si és així, ara, quan vingui aquí, ens ho diu: vostè es queda amb la consciència tranquil·la, i estic segur que moltes dones esportistes l'hi agrairan.

Per tant, conseller, el balanç que fem d'aquests dos primers anys de conselleria, com li deia, és molt decebedor, com li deia, no aprova. Ja van començar molt malament signant un acord amb Esquerra Republicana i continuen en la mateixa línia, amb un pressupost que és molt deficient.

I el més preocupant no és el que han fet fins ara, sinó la sensació de que no hi ha un rumb clar, no hi ha una estratègia definida, no hi ha objectius ambiciosos, ni un full de ruta que permeti fer creure al sector, doncs, que hi haurà un futur millor. I és que l'esport conseller necessita més, necessita molt més del que vostès estan oferint. Necessita lideratge, necessita recursos i necessita un govern que hi cregui de veritat. I, de moment, conseller, aquest Govern i aquesta conselleria, ens sap greu, però és que està sent un bluf.

Moltes gràcies.

El president

Per fer la rèplica, té la paraula el conseller d'Esports.

El conseller d'Esports (Bernardo Álvarez Merino)

Bé; gràcies, president. Gràcies, diputat. Jo començaria pel final: el que necessita aquesta conselleria d'Esports, que ja li dic que vostè quan diu «no té un rumb clar», ja li vaig dir també a la comissió: des del primer dia hem dit el nostre full de ruta molt clarament i a més l'estem complint –l'estem complint–, i sense pressupostos.

I ho torno a repetir, parli amb els ajuntaments. Parla de dos de dos ajuntaments, jo li estic dient que hi ha 803 ajuntaments que s'han adherit al pla de xoc. Vostè m'ha parlat de dos ajuntaments. Els ajuntaments els escullen ells els projectes. Nosaltres els validem. Però els escullen ells. I s'hi han posat 803; vostè em parla de dos.

Bé, quelcom històric, jo he tingut la sensació, per Nadal, quan he anat de visites territorials, era com un rei mag, tothom em donava les gràcies, perquè això de millora d'instal·lacions era quelcom històric i que feia molt de temps que no passava. És a dir, que crec que la visió és una mica esbiaixada.

Com vostè també em diu, jo el que necessitem també és que ens aporteu coses. Quan la gent..., vostè ve aquí, o a la comissió també passa, no només amb vostès, eh?, i diuen el que farien, el que no estem fent o em parla d'altres coses que no tenen res a veure amb l'esport, penso: «Lo que m'agradaria és que la gent m'aportés coses, però jo poder, si fa falta millorar.» Simplement. Això a vegades pot passar o no, però que sigui realment una realitat el fet..., podem estar d'acord o no, com vostè diu, però que sigui una realitat que aportin, que aportin, no?

Nosaltres, quan vostè em parla de TV3, sap lo que ha fet aquesta conselleria amb TV3, la relació que té? Ha sigut incidir perquè un projecte històric a Catalunya com era el bàsquet tornés a ser obert, torni a ser obert. L'única comunitat autònoma que té bàsquet en obert i en català –l'única, l'única. Ja li dic jo que tots els clubs estan molt agraïts també.

Saps què hem fet? Hem fet que el campionat d'Espanya absolut d'atletisme, que passava a Tarragona, que no anava a ser televisat per TV3, fos televisat per TV3, sense cap cost, demanant també que Teledeporte ens cedís els drets perquè fos en català. Perquè el piragüisme de l'any passat, quan va ser el mundial de piragüisme, la part de la copa del món a la Seu, tampoc anava a ser televisat, i que fos televisat per TV3, sense cap cost i en català. És a dir, jo crec que aquesta és la relació que tinc amb TV3, més enllà de que incidir en que com més retransmissions esportives hi hagin –i jo crec que aquí hi ha hagut un canvi bastant gran de paradigma des que hi ha la conselleria–, millor, millor per a tots, per al sector esportiu, per a la nostra llengua i per a la nostra visibilització, que molts dels clubs i federacions és lo que demanen, bàsicament, visibilització. És a dir, aquesta és la meva relació amb TV3. No sé per què incideix tant en això. Si és que, a més, m'ho posa fàcil. Ja només amb la part aquesta del bàsquet, ja li dic jo que la gent està contenta de la relació que té la conselleria amb la televisió pública.

I després, em torna a parlar de salut –em torna a parlar de salut– amb el programa de prescripció esportiva que tenim damunt de la taula, que és quelcom històric. Que ja li dic que gent del seu partit d'altres comunitats no para de preguntar-me de com ho estem fent, com hem arribat a que salut ens ho compri,

com muntarem l'estratègia per al desenvolupament de la preinscripció a tot el territori, com ajudarà a això les persones en tota la seva vida –en tota la seva vida–, perquè ho enfoquem molt i pensem molt ara a l'inici amb aquesta una prova pilot que ja tenim, hem obert. L'altre dia vam fer una reunió en què buscàvem cinquanta, seixanta ajuntaments per fer una prova pilot i hi havia més de cent vint ajuntaments connectats, de tots els colors. I com això ara preocupa, i molt, i sobretot, pensant també molt en la gent gran, que és segurament per on començarem, pel tema de la soledat no desitjada, de l'acompanyament gràcies a fer una activitat esportiva, la part social que això té, a part de la part purament esportiva com a tal i de benestar físic, no?

És a dir, que em torna a sobtar que em torni a parlar del tema de la salut quan ja li he dit que és una cosa que no ha passat abans aquí.

I per últim, de la part..., perdó que em queda ja poc temps. Nosaltres..., lo que deia de la llei trans. Nosaltres el que volem, considerem un bé essencial l'esport i el que volem és que tothom que vulgui fer esport pugui tenir accés a fer esport, independentment de com sigui i d'on vingui, etcètera. Jo crec que això ho ha sentit ja moltes vegades. Aquesta és la nostra màxima –aquesta és la nostra màxima–: tothom que vulgui fer esport o activitat física ho pugui fer. Aquesta és la nostra màxima.

Així que espero haver-li contestat. Li agraeixo molt, eh?, el marcatge, jo era tirador i m'agradava tirar quan tenia pressió i tenia la gent molt a prop. És a dir, que aquest marcatge espero que segueixi, perquè crec que és bo per a tots i crec que, a més a més, ens permet a nosaltres també posar damunt de la taula el que estem fent. El que desitjo és que hi hagin pressupostos, que puguem treballar plegats, seguir treballant plegats i que el Departament d'Esports tingui una llarga vida.

Gràcies.

El president

Gràcies, senyor conseller.

Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la posició i el lideratge de Catalunya

302-00225/15

El quinzè punt de l'ordre del dia és la moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la posició i el lideratge de Catalunya. És presentada pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, i per fer-ne l'exposició, té la paraula l'honorable senyor Carles Campuzano i Canadés.

Carles Campuzano i Canadés

Senyor president, senyors consellers, senyores i senyors diputats, ara fa una setmana interpel·làvem el Govern amb relació al context geopolític que estàvem vivint, des de la preocupació de l'erosió de l'ordre internacional que més o menys hem conegut en els darrers anys, l'erosió del dret internacional, del dret internacional humanitari, l'erosió dels organismes multilaterals, l'erosió dels valors democràtics i, alhora, en aquest context de guerra i de guerres d'agressió sense cap tipus de justificació –d'Ucraïna fins a Iran, passant per Gaza i el Líban–, demanàvem al Govern de la Generalitat fermesa, lideratge, ambició per a fixar la posició de Catalunya en aquest context, assumint que no som un estat però que en molts sentits hem d'actuar amb mentalitat d'estat.

Haig de dir que el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya va quedar decebut de les respostes que vam rebre del Govern en el debat. Tot i així, hem volgut presentar una moció amb caràcter positiu i constructiu per fixar un mínim comú denominador de la majoria de la cambra en aquest context. I en aquest sentit, d'entrada vull agrair les esmenes que el Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar i el Grup Parlamentari de Junts ens han plantejat, la majoria de les quals hem acabat incorporant o transaccionant amb ells, i fan que la moció que sotmetrem a votació, doncs, segurament obtingui una majoria molt àmplia de la cambra, no?

En aquesta moció ens reafirmem en els valors que ens defineixen com a societat oberta, compromesa amb el projecte europeista, amb una economia internacionalitzada, amb institucions pròpies i amb una clara vocació de projecció exterior. I reafirmem el compromís de Catalunya amb la democràcia, els drets

humans, l'estat de dret, el multilateralisme, la cooperació internacional i la pau. I posem també en el centre el valor que té la llei d'acció exterior. Aquest país té una llei que regula l'acció exterior que compromet els governs i el conjunt de les institucions del país a tindre una presència internacional.

I situem també en aquesta lògica Europa en el centre de la nostra preocupació, perquè, com hem repetit manta vegades, bona part dels nostres interessos, de les nostres qüestions econòmiques, socials, culturals, ambientals es juguen, es determinen en l'espai europeu, i allà Catalunya ha de tindre presència directa en totes aquelles institucions que defineixen el futur de la nostra indústria, la nostra recerca, l'energia o la transició verda. I també amb la necessitat de construir aliances, aliances amb altres territoris d'Europa que, sense ser estats, comparteixen també aquesta vocació nacional, com Flandes o fora de la Unió Europea, com Escòcia, i amb altres realitats regionals que són potents i ambicioses.

Construir aliances en aquest context també en el que està redefinint-se el que és el model d'Europa, no?, i en el que hem de reclamar que les entitats subestatals tinguin un pes més determinant, més decisiu en la presa de decisions dels projectes europeus.

I també la moció insisteix que per a fer possibles aquests objectius necessitem que, efectivament, el cos d'acció exterior de la Generalitat es culmini en la seva creació i consolidar el model de delegacions del Govern a l'exterior, que són un instrument imprescindible per defensar els interessos culturals, econòmics del nostre país. Aquest país necessita una veritable diplomàcia pública.

I, efectivament, hem de reforçar la dimensió diplomàtica de l'acció exterior de la Generalitat en el camp econòmic, en el camp tecnològic, també en la projecció de la llengua i la cultura catalanes, que ens defineixen com a nació i que són una de les eines més poderoses de la diplomàcia cultural, i una acció exterior també orientada a la defensa d'interessos econòmics, socials i ambientals i una determinada idea del desenvolupament econòmic. I això passa per estar directament també en determinats espais de decisió, des de la UNESCO fins a multitud d'espais de decisió en l'àmbit de la Unió Europea.

És una moció que plantegem des de l'ambició d'una nació que aspira des de la seva pròpia realitat, en un dels moments més determinants segurament que vivim les generacions que avui són presents aquí, que decidirà el destí del món. Siguem conscients que, malgrat les nostres limitacions de no ser estat, Catalunya ha de participar activament en aquesta discussió, en defensa dels seus interessos i en defensa dels seus valors.

Res més i moltes gràcies.

El president

Hi ha dos grups parlamentaris que hi han presentat esmenes. I, en primer terme, per defensar-les davant del Ple, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, el diputat senyor Alberto Bondesio Martínez.

Alberto Bondesio Martínez

Molt bon dia. Moltes gràcies, president. Conseller Duch, diputades i diputats... En primer lloc, des del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar volem agrair al Grup d'Esquerra Republicana aquesta moció que ens ha portat avui sobre el lideratge europeu i a nivell global de Catalunya. Volem agrair l'esforç per incorporar les aportacions d'altres grups parlamentaris. I votarem a favor de tots els punts. De fet, la majoria ja s'estan desenvolupant gràcies als acords d'investidura subscrits entre Esquerra Republicana i el PSC.

En un moment

Fitxer 042_3PLE6

crític i en un context internacional i europeu preocupants, generar consensos i articular respostes conjuntes per protegir la nostra ciutadania és una necessitat imperiosa. Ho deia ahir el president de la Generalitat: davant de la situació bèl·lica a l'Orient Mitjà, un grup de treball entre el Govern i quasi tots els partits per estudiar les mesures econòmiques que complementin les que es prenguin a nivell europeu, al Consell Europeu –que ha començat fa una hora– i les que demà es prenguin a nivell del Govern de l'Estat. De la mateixa manera que fa un any el Govern de la Generalitat va aprovar aquell pla Responem de 1.500 milions

d'euros per donar resposta a la guerra aranzelària començada per l'administració Trump i que va ser també compartit amb la resta de partits polítics i els agents socials i econòmics.

I davant d'un genocidi a Palestina o davant d'una guerra il·legal a l'Iran, una majoria també parlamentària i un govern que diu no a la guerra, (*aplaudiments*) sí a la pau, sí al dret internacional i sí al diàleg. Diputats, diputades i diputats, vivim en un context internacional i europeu on els poderosos volen impulsar la llei del més fort per sobre del diàleg i el dret internacional: més guerres, més morts i més persones desplaçades fugint de la misèria. I sí, més riquesa per les empreses petrolieres i més amenaces dels oligarques tecnològics a les nostres democràcies.

Aquest és un model d'odi, de guerra i de conflicte, un model de l'extrema dreta i de la dreta extrema, defensat també per partits que estan aquí en aquest Parlament. Però el model de Catalunya és un altre. Deia Louise Weiss que els parlaments, en els moments en que la tensió impera al món, tenien la responsabilitat de preservar la pau i estendre-la arreu. El model per a Europa i el món que la ciutadania de Catalunya vol i demana és el de més Europa, més cooperació i lleialtat institucional a tots els nivells, més acció exterior en un marc internacional complex i més solidaritat global. Aquest és un model compartit per la majoria del Parlament, pel que fa acció exterior, i que desenvolupen els acords d'investidura amb Esquerra i els Comuns, acords que es compleixen i s'aniran complint acords que queden recollits en aquesta moció.

Primer terme, culminar la llei del cos d'Acció Exterior que vam aprovar gràcies als vots positius d'Esquerra, Comuns, CUP i PSC; el pla de consolidació i ampliació de les delegacions del Govern a l'exterior per reforçar les relacions econòmiques i a l'acció exterior, aprovat amb Esquerra; la incorporació de Catalunya com a membre associat a la UNESCO i a l'Organització Mundial del Turisme; seguir negociant per l'oficialitat del català a totes les institucions europees, com ja ha passat de fet, al Consell Social i Econòmic Europeu o el d'impulsar una Catalunya amb lideratge econòmic i social i cultural, que mostri la seva millor imatge, com fan altres regions europees, per captar inversions, per promocionar-se i per donar a conèixer el nostre patrimoni i la nostra cultura.

En definitiva, l'acció exterior del Govern de Catalunya necessita estrènyer encara més llaços amb regions mundials amb interessos compartits en recerca i en investigació, en inversions i comerç per a les nostres empreses, en la lluita contra el canvi climàtic o per defensar les nostres democràcies i defensar Europa. Defensar Europa i ser responsables per enfortir Europa, perquè, com deia el president Maragall quan presidia el Comitè de les Regions Europees l'any 96, a Europa hem de garantir la nostra incidència en temes d'enorme importància estratègica per a les nostres col·lectivitats locals i regionals.

Així que davant la inestabilitat, les amenaces, les guerres i la llei del més fort, més aliances amb actors estratègics a nivell global i europeu, més cooperació i lleialtat institucional, més esperança i més treball per obtenir la pau.

Moltes gràcies.

El president

I per defensar les esmenes presentades pel Grup Parlamentari de Junts, té la paraula la diputada senyora Ennatu Domingo i Soler.

Ennatu Domingo i Soler

Gràcies, president. Bon dia, conseller. Bon dia, diputats i diputades. Vull començar la meua intervenció agraint al diputat Campuzano per la voluntat d'arribar a acords. Nosaltres hem presentat set esmenes a aquesta moció. S'han transaccionat tres d'elles i la resta s'han acceptat. Per tant, ja us avanço que donarem suport a tots els punts d'aquesta moció d'Esquerra Republicana sobre el lideratge de Catalunya, a excepció del punt 6, on ens abstindrem.

La raó de ser de la política exterior catalana és que Catalunya tingui presència i veu pròpia a Europa i a nivell internacional i, per tant, que sigui capaç de projectar els interessos de la nació, o sigui, dels ciutadans, de les empreses i de les entitats socials catalanes, i que aquesta acció exterior posi al centre la defensa dels drets humans. Almenys així és com entenem nosaltres l'acció exterior catalana.

Però el conseller Duch ha desvirtuat completament la política exterior catalana amb el seguidisme d'Esquerra Republicana. Des del moment que van investir aquest govern i deixat que el conseller Buch agafi les regnes, la política exterior

catalana ha perdut la seva ambició nacional. I ens dol veure com les bases de l'acció exterior catalana que hem aixecat Junts i Esquerra Republicana amb esforç, s'estan posant al servei de l'agenda política espanyola, una agenda oportunista, una agenda reactiva i una agenda que va en contra del consens europeu i, per tant, en contra dels interessos de Catalunya.

Quan es va portar a votació la llei per a la creació del cos d'Acció Exterior catalana, nosaltres ja vam alertar que amb els nostres vots no posaríem les eines d'estat a mans d'un govern que ens vol petits i submisos. Per això, llavors ens vam abstenir i avui ho tornarem a fer pels següents motius. Nosaltres vam fer esmenes, vam fer propostes que no es van tenir en consideració. Jo citaré unes quantes. Volem que a les convocatòries d'accés al cos d'Acció Exterior es faci una reserva de places per als treballadors de les delegacions del Govern a l'exterior, que tot el personal funcionari de les delegacions del Govern a l'exterior, en tant que integrants del cos exterior, tingui una carrera funcional de l'Administració de la Generalitat de Catalunya, que aquest personal també pugui disposar de mobilitat entre el Departament i les delegacions quan es produeixin places vacants i previ a sortir en concurs de provisió de places.

Volem més coordinació entre els departaments i, per tant, aquesta moció no garanteix res d'això ni tampoc garanteix el nivell d'excel·lència que hauria de tenir un cos d'Acció exterior com aquest. Per tant, veiem que la perspectiva d'Esquerra Republicana segueix sent curta, no?, des de la llei, defensa de la llei i la defensa d'aquesta moció. I això és problemàtic, perquè si ens creiem la intervenció que ens han fet el diputat Bondesio, del context de la política internacional, necessitaríem molta més ambició. I aquesta moció no ens dona això.

La Unió Europea ara mateix ens troba en un punt d'inflexió. De fet, la presidenta de la Comissió Europea, Ursula von der Leyen, no només no entén el paper que ha de jugar la Unió Europea en el nou ordre internacional, sinó que està decidida a posar en perill el model de l'Europa de les regions, l'Europa de la governança multinivell i participativa. I en aquest sentit, la proposta de finançament pel període del 2028 al 2034 de la Comissió és un intent descarat de recentralitzar el poder polític i l'accés als fons europeus.

Europa no pot avançar sense la veu ni el paper de les regions i els governs locals en les polítiques públiques i, per tant, en el projecte europeu. Ara mateix això és el que s'està debatent a nivell europeu i nosaltres hauríem d'estar a l'alçada i estar presents en aquest debat. Conseller, si creu en el projecte europeu, utilitzi tots els mecanismes i recursos que tingui al seu abast per exigir que es creïn mecanismes de participació formal, perquè Catalunya pugui incidir en les negociacions del nou marc de finançament i que es garanteixi l'accés directe als fons europeus. Aquest és el debat, diputats.

Finalment, compleixin els compromisos adquirits pel Govern. Catalunya ha de ser membre associat de la UNESCO, de l'Organització Mundial del Turisme, tal com nosaltres hem exigint a l'acord de Brussel·les. I no ens creurem cap titular, a menys que això sigui real, perquè vostè va entrar a la Conselleria dient que garantiria que el català sigui..., es garanteixi l'oficialitat a nivell europeu i encara no ho hem vist. Encara no s'ha fet cap avenç. Per tant, volem veure passos concrets.

Gràcies, conseller. Gràcies.

El president

Ara és el torn dels grups parlamentaris que no hi han presentat esmenes per tal que puguin fixar la seva posició. I, en primer terme per fer-ho i en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula el diputat senyor Hugo Manchón García.

Hugo Manchón García

Gracias, presidente. Señorías de Esquerra. Ya han pasado todos los grupos que han hecho el masaje para apoyarle toda la moción. Nosotros nos apoyaremos ni un solo punto de ella. Empezamos con el título: «Posición y liderazgo de Cataluña» y mi primera pregunta es: ¿De qué liderazgo hablan ustedes? ¿Hablan del liderazgo de delincuencia que dejaron con su gobierno? ¿Hablan del liderazgo en las listas de espera de sanidad? ¿Se refieren tal vez al liderazgo del número de barracones en los colegios que, tras su paso por el Govern, se ha convertido en parte del paisaje? ¿O quizás se refieren a habernos dejado la mayor presión fiscal de toda España?

Porque la realidad es que ustedes no han liderado Cataluña, ustedes han devastado Cataluña. (*Alguns aplaudiments.*) Y lo peor es que el PSC hoy no es alternativa, es la prórroga de su fracaso. Son los albaceas de su decadencia. Traen hoy aquí una propuesta de política exterior como si Cataluña fuera un satélite orbitando fuera de la gravedad española y nos anuncian que quieren acelerar la creación del cuerpo diplomático catalán. En una Cataluña donde los mayores mueren esperando una ayuda a la dependencia, que nunca llega, ustedes pretenden que el Govern se gaste más dinero en esas falsas embajaditas de mentira y diplomáticos *fake*. Es una bofetada a cada autónomo catalán que levanta la persiana por la mañana y a miles de familias que no llegan a final de mes.

Hablan ustedes de lo importante que es que Cataluña tenga peso y voz en el mundo. Y es que me lo han puesto en bandeja. Dicen: «Reforzar la presencia de Cataluña en la UNESCO». Claro, ¿les suena Miquel Iceta? Sí, hombre, este señor que gritaba en los mítines del PSC: «Pedro, ¡líbranos del PP! ¡Por Dios, líbranos de ellos!» Bien, pues Iceta hoy, además de embajador ante la UNESCO, es presidente del PSC. No es solo un señor aparentemente gracioso y bailongo. Acabamos de conocer que, además de ser un gran tenedor con 27 inmuebles valorados en más de diez millones de euros, se sentaba en el Consejo de Ministros que aprobó rescatar una aerolínea en la que Koldo colocó a su novio, la noticia de ayer. Iceta se ahorra el pago de cuatro impuestos al usar una sociedad para controlar su fortuna inmobiliaria. ¿Saben que decía Pedro Sánchez? Antes, claro, ahora ha cambiado un poquito: «Si alguien en mi partido tiene una sociedad interpuesta para pagar la mitad de impuestos, estará fuera al día siguiente». Iceta hoy sigue siendo el PSC y aquí no dimite nadie. Dimitir para el PSOE debe ser un nombre ruso.

El PSOE pide perseguir a los grandes propietarios, pero, ¡ay!, que tienen ustedes a Iceta. El PSOE pide abolir la prostitución, pero, ¡ay!, que tenían ustedes a Ábalos y Tito Bernie. El PSOE pide proteger a las mujeres, pero, ¡ay!, que tenían ustedes a Salazar bajándose a la bragueta delante de ellas. Es que son ustedes unos auténticos hipócritas. (*Alguns aplaudiments.*) Y esto es importante denunciarlo, porque, con tanto escándalo socialista, todo se olvida muy rápido.

Señores de Esquerra, dicen en su moción que están comprometidos con el estado de derecho. ¿Pero cómo pueden tener la cara tan dura? Ustedes, que pisotearon la ley, la Constitución y el Estatut, ustedes, que convirtieron el Parlament de Catalunya en un casino ilegal, ustedes, que declararon una independencia de ocho segundos, tan ridícula como ilegal, y malversaron el dinero de los catalanes para financiar sus fiestas, ustedes no respetan la ley. Ustedes, la pisotean.

Pero es que además también hablan de derechos humanos. ¿De verdad nos van a hablar de derechos humanos? ¿Dónde estaba su defensa de los derechos humanos cuando el régimen criminal de Maduro secuestraba y torturaba en Venezuela? Calladitos. ¿Dónde estaba la izquierda cuando el pueblo venezolano votó a Edmundo González y María Corina Machado? No reconociendo el resultado. ¿De qué derechos humanos nos habla Esquerra Republicana si se presentan a las elecciones europeas con Bildu? (*Alguns aplaudiments.*) ¿Esa es su brújula moral? ¿Presentarse a las elecciones europeas con Bildu? Esos que homenajean a asesinos y callan ante 370 crímenes de ETA sin resolver. ¿Aquí no hay memoria democrática? Ustedes comparten candidatura con quienes celebra la salida de prisión del terrorista, mientras hay más de 850 personas que fueron asesinados por ETA, muchos de ellos catalanes. Esto es Bildu, un partido lleno de etarras condenados. Con esta gente, ustedes se presentan a las elecciones europeas y hablan de derechos humanos.

Y termino. Podríamos compartir con alguno de los puntos de la moción, pero no apoyamos ni uno solo. La intención de su moción es clara: una Cataluña

Fitxer 042_3PLE7

que actúe al margen de España y dar lecciones al resto de lo que ustedes no hacen (*Veus de fons.*). Así que decimos no a su moción y no a su modelo de decadencia, que ahora también comparte el PSC.

Muchas gracias.

El president

Per posicionar el Grup Parlamentari de VOX en Catalunya, té la paraula el diputat senyor Sergio Macián de Greef.

Sergio Macián de Greef

Bien, muchas gracias, presidente. Señor Campuzano, imagino que usted puede ya saber que no vamos a apoyar ni uno de los puntos de su moción, ni uno solo. Yo creo que no le descubro nada nuevo, ¿verdad?

VOX jamás va a dar apoyo a una moción que pretende legitimar la diplomacia catalana, la llamada «acción exterior de la Generalitat» y, en definitiva, la ridícula idea de presentar a Catalunya como un sujeto político internacional independiente.

A lo largo de la historia, a Catalunya le ha ido muy bien cuando ha trabajado de forma leal dentro de la comunidad histórica de destino que es España y ha sido una de las regiones más dinámicas, innovadoras y prósperas de Europa, motor económico, referente cultural y ejemplo de iniciativa empresarial. Un liderazgo que no solo dejó sus frutos en Catalunya, sino que benefició a toda la nación y que, por desgracia, hoy es solo un recuerdo.

Porque quienes han liderado Catalunya en los últimos años lo han hecho liderando un golpe de Estado que fracturó la sociedad catalana y por el que sus responsables fueron declarado criminales y prófugos de la justicia; liderando la extorsión a los gobiernos nacionales del PP y del PSOE, por encima del interés general de Catalunya y del interés y el bienestar de todos los catalanes; liderando la promoción de políticas migratorias, de fronteras abiertas e inmigración masiva que han hecho de Catalunya una región insegura y una región irreconocible; y liderando los peores resultados en educación, en pobreza, en listas de espera, en sanidad o en dependencia.

En fin, ese es el liderazgo que nos deja Esquerra Republicana, que nos deja Junts y que nos deja el PSC. Y, señorías, quien ha destruido todo en Catalunya, desde luego, no puede erigirse como quien quiera liderar nada en esta región.

La parte mollar, central, de su moción es la que pretende reforzar la llamada «acción exterior de la Generalitat». Pero no nos engañemos, esa red de delegaciones no nació para ayudar a los catalanes en el extranjero; esa red nació

para internacionalizar su delirio, para internacionalizar ese golpe de Estado separatista. Desde entonces, se han abierto veintiuna delegaciones en el extranjero, que funcionan en la práctica como pseudoembajadas separatistas, embajadas pagadas con la nómina y el esfuerzo de todos los catalanes, que a duras penas llegan a final de mes. Embajadas que duplican funciones del Estado, embajadas cuyo único objetivo ha sido vender al mundo un relato falso. Y mientras tanto, ustedes hablan de liderazgo.

Pero hay algo más grave, si cabe, y es que, al margen de que esas delegaciones son innecesarias, en muchos casos se han convertido en una auténtica red de colocación. Buena parte de los delegados del Govern de la Generalitat en el exterior están vinculados a los partidos separatistas, a Esquerra y a Junts. Delegados procedentes del entorno político de Esquerra o del espacio convergente; delegados cuyo mérito principal no es su capacidad diplomática, sino su afinidad ideológica.

Es decir, que los catalanes estamos condenados a costear una red internacional superflua, financiada con dinero público, para colocar afines y difundir propaganda separatista. Y mientras tanto, seguimos esperando más médicos, más vivienda asequible, menos barracones para nuestros hijos y más seguridad en nuestros barrios.

El desafío de VOX, de presente y de futuro, es precisamente recuperar esa tradición de liderazgo constructivo de Cataluña en España. Un liderazgo que no separe y que sea capaz de dejar atrás la inestabilidad política, la ruina económica y la fractura social que sus políticas han provocado.

Miren, desde VOX queremos la Cataluña del espíritu olímpico. Una Cataluña segura y reconocible en su identidad española y catalana. No la Cataluña del pacto del Majestic, no la Cataluña del pacte del Tinell, no la Cataluña enfrentada por culpa de sus políticas separatistas y no la Cataluña islamizada, que es justamente el legado que ustedes van a dejar a las futuras generaciones. *(Alguns aplaudiments.)*

Queremos una Cataluña segura, una Cataluña próspera, una Cataluña que siga siendo profundamente española y que lidere la nación más antigua de Europa, que es España, patria única e indivisible, patria de todos los catalanes.

Muchísimas gracias.

El president

En nom del Grup Parlamentari Comuns, té la paraula el diputat senyor Andrés Garcia Berrio.

Andrés Garcia Berrio

Gràcies, president. Conseller, diputades, diputats... Jo, la veritat, que a vegades no em deixo de sorprendre davant la capacitat d'alguns diputats com el senyor Hugo Manchón de dir el mateix de manera repetida en cada comissió, tota l'estona (*alguns aplaudiments*). Llavors jo, la veritat..., i, a més, és que em sorprèn més, perquè, a vore, jo no sé si m'aclareixo o no amb el vostre partit.

Entenc que el que vostès demanen és que el Govern de la Generalitat el que faci sigui donar suport a les empreses catalanes a l'exterior per tal de que puguin tenir mercats a l'exterior i per poder també atraure inversions aquí. Per a vostès això és fonamental. I quan el Govern ho fa amb delegacions a l'estranger, vostès el que diuen és que això no s'ha de fer, que això és una vergonya. És absolutament incompreensible, al mateix temps que tristament habitual.

Per un altre costat, clar, jo ho entenc, eh?... , quan una presidenta de la Comunitat de Madrid com la senyora Ayuso viatja a l'estranger i el que fa és reunir-se amb l'alcalde de Sevilla en lloc de tenir una bona acció exterior, entenc que vostès també es posin nerviosos. Segurament si els seus governs ho fessin millor (*alguns aplaudiments*), els aniria molt millor de cara al futur. Llavors jo crec que el que haurien de fer és estar orgullosos del que va fer aquest Parlament l'any passat, que va ser aprovar una llei per a la creació del cos d'acció exterior, per dotar-lo de professionalitat, per dotar-lo de rigor, perquè hi hagi una carrera professional i perquè, d'alguna manera, per tot el que s'ha de fer en l'acció exterior de Catalunya, tinguem gent preparada i tinguem gent estabilitzada.

I en aquest sentit, crec que és una qüestió de normalitat democràtica. Jo ja sé que a vostès no els hi agrada gaire això de la normalitat democràtica darrerament, amb els socis que tenen darrere seu i amb alguns diputats com vostès que lo que els agrada és assemblejar-se cada cop més als de darrere, no sé si per càlculs electorals, però després que no parli el seu president de liberalisme, perquè cada cop alguns de vostès representen cada vegada menys això.

Dit això, Esquerra Republicana, aquesta moció jo l'agraeixo molt. Anuncio que donarem ple suport a la moció. Pensem que és clau. Pensem que els acords d'investidura que va realitzar Esquerra Republicana de Catalunya amb el Partit dels Socialistes són bons per fer créixer i fer estendre la xarxa de delegacions del Govern de Catalunya a l'estranger. I, per un altre costat, també per tenir un camí com ens ha permès aquesta llei del pel cos d'acció exterior.

Llavors, en aquest sentit, des del nostre punt de vista, encantats d'acompanyar i també donant suport a aquesta moció. Una moció que ve en un moment en el que tenim un context internacional especialment complicat, al qual em referiré després, perquè també tenim una moció impulsada pel nostre grup parlamentari.

Sí que és cert que en aquest context és encara més important reforçar la presència independent i directa de la Generalitat al món, tant a la Unió Europea, ser membre associat de la UNESCO, treballar en aquesta direcció, però, també volia afegir, implementar una feina intensa i adequada en relació amb els diferents organismes de Nacions Unides. Pensem que en un moment en el que es vol atacar el sistema internacional de Nacions Unides és un moment en el que especialment Catalunya ha de tenir una veu pròpia davant els diferents conflictes i situacions que estem vivint al món.

En aquest sentit, també crec que és absolutament clau i imprescindible, a pesar dels intents del Partit Popular per impedir-ho, poder seguir avançant en la projecció internacional de la llengua catalana i el seu reconeixement com a llengua oficial a la Unió Europea. Esperem que també, des del nostre grup parlamentari, els eurodiputats que tenim al Parlament Europeu, poder seguir treballant en aquesta línia; per això també agraiem efectivament aquesta moció. I també tot el que té a veure amb el treball per fer més viable i que els fons puguin

arribar de manera directa en el treball entre les diferents regions i a nivell local en el marc de finançament europeu.

Dit això, donem ple suport. Crec que estaria bé que fessin reflexions de l'acció exterior que altres comunitats autònomes fan i podem estar orgullosos de moltes coses que es fan a Catalunya i més encara les que farem en el futur.

Gràcies.

El president

En nom del Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra, té la paraula la diputada senyora Laure Vega.

Laura Fernández Vega

Bé, perquè consti, perquè crec que estem a vegades al matí poc espavilats: «comunidad de destino universal» és una declinació *cutreres* d'«unidad de destino universal», que és una cita d'Antonio Primo de Rivera, de la Falange. Ho dic perquè ens posem molt nerviosets aquí (*alguns aplaudiments*) quan es diuen segons quines coses, però després sembla que *ancha es Castilla*.

Jo si fos el PP, de veritat, que és em faria vergonya sortir aquí, perquè s'ha de tenir barra per parlar de la gent gran –s'ha de tenir barra. Sobretot quan tenim els nous protocols de la vergonya respecte de precisament el sistema de dependència al Madrid d'Ayuso, on han modificat l'accés a aquest sistema, i a partir d'ara, si hi ha sis mesos sense resposta, es considera denegada. Tenint en compte que tenen una mitjana de resposta superior a l'any, es consideren en general denegades.

Ho dic perquè, no ho sé, em semblaria bastant trist venir aquí a criticar les gestions dels altres, tenint en compte que bàsicament es dediquen a exterminar gent gran. I això no es pot tapar amb el «todo es ETA».

Jo me'n recordo d'aquell moment. Aquests dies, amb la tornada de la guerra d'Iran, que s'assembla una mica, amb una resposta diferent, a la guerra d'Iraq, recordo moltíssim aquells dies en els que miràvem el telenotícies i una vegada i una altra ens repetien que havia sigut ETA. Ens repetien que havia sigut ETA un atemptat que era una resposta precisament a les vostres polítiques de terror

internacional. Perquè en darrera instància, igual que VOX, em sorprèn que ens diguin que els catalans no podem tenir delegacions europees quan, al cap i a la fi, aquí tenim un Parlament ple de delegats de Trump, ple de delegats de Bush i gent que bàsicament no té cap mena de raó política per defensar res que sigui la sobirania d'aquí o de l'Estat. Perquè en darrera instància, els que no tenen pàtria són vostès. M'agradaria saber quan els hi paguen. Això algun dia ja ens ho explicaran, perquè tampoc estan gaire VOX per parlar de «xiringuitos» i de paguetes, quan García Gallardo, exlíder de VOX de Castella i Lleó, denuncia un sou des de 2019 –no està gens malament– de la senyora d'Abascal, seixanta mil eures a l'any. Vaja, vaja, amb els «xiringuitos».

Dit això, dos minuts, jo crec que està bé. M'agradaria parlar d'aquesta moció. Nosaltres votarem majoritàriament a favor, perquè evidentment estem a favor de que hi hagi relacions diplomàtiques, dret internacional i drets humans, tenint en compte que són una ficció que cada vegada, per desgràcia, es respecta menys.

Però ens sembla que hi ha alguns punts, i volíem aprofitar per fer aquí una reflexió, que són anacrònics i ahistòrics, en el sentit de que parlar ara mateix de l'aprofundiment democràtic de la Unió Europea, tenint en compte l'historial que tenim sobre la taula, ens porta a haver de dir que a hores d'ara la Unió Europea és bàsicament dèbil amb els forts i forta amb els dèbils. Perquè hem vist una Unió Europea doblegar la sobirania no ja de nacions com la nostra, sinó d'estats sencers, que és el que vam veure amb la Troika, amb el deute i amb el segrest de la democràcia, precisament a Grècia. Quan, en canvi, no tenia absolutament res a dir de que funcions pròpies d'un Estat com és el control fronterer quedessin en mans d'Alba Daurada, un altres com els amiguets d'aquí, que esperem que tinguin el mateix resultat.

Tanmateix, davant el genocidi a Gaza, hem escoltat que estaven *deeply concerned*, molt amoïnats; violacions reiterades de drets humans, *deeply concerned*, molt amoïnats; la guerra d'Iran, *deeply concerned*, molt amoïnats; amenaça d'aranzels de Trump, que és una forma de guerra econòmica, *deeply concerned*, molt, amoïnats. Home, la Unió Europea justaja especialment en democràcia, amb lo que vol dir la sobirania de les nacions i dels estats.

I pel que fa dues setmanes que mirem amb por o almenys amb preocupació el fet de que s'està construint un ICE europeu, i aquí n'hem parlat bastant del que és l'ICE. Però és que ara mateix tenim sobre la taula reglaments que parlen d'empresonar pel sol fet de ser estrangers en situació irregular fins a trenta mesos a persones; que avalen empresonar menors no acompanyats o menors en famílies que es poden deportar; que habilita el registre de domicilis i locals de persones estrangeres.

Què ens distingirà? Quins són els valors europeus..., que ja no és capaç de parlar de transició ecològica, que ja no és capaç de parlar de la sobirania dels estats? Quins són els valors europeus? Hi ha una concatenació que fem, que crec que és errònia, de dir: Unió Europea, Europa, democràcia. No funciona exactament així.

Evidentment que hem de defensar la democràcia, hem de defensar la democràcia que havia sigut la base perquè encara estiguem aquí i puguem discutir certes coses i perquè jo em pugui permetre, sense haver de passar por, com hauria de passar al carrer, i respondre

Fitxer 042_3PLE8

a partits feixistes com els que tenim aquí.

Però ara bé, no podem estar defensant *per se* que la Unió Europea és democràtica, perquè no és el cas, la tenim segrestada, precisament, per una part dels que ocupen aquest plenari i la tenim defensant polítiques que ens haurien de fer caure la cara de vergonya.

Si aquí ens esparverem quan parlem de l'ICE i aquí ens esparverem que es detingui un nen de quatre anys per poder deportar la seva família, independentment de quant temps portessin visquent en un país, el que no podem és parlar de la Unió Europea com si fos un ens neutral.

Moltes gràcies.

El president

Per posicionar el Grup Parlamentari Mixt, té la paraula la diputada senyora Sílvia Orriols Serra.

Sílvia Orriols Serra

Fa uns anys vaig anar a casa els meus pares i marxant vaig baixar la margera pel dret i em vaig esquinçar el turmell. Quan vaig tornar a pujar-hi setmanes després, que ja no duia crosses, a la feixa on havia caigut hi havia una escala de pedra, perquè el meu pare és d'aquells que quan caus no només t'ajuda a aixecar-te, també s'assegura que no tornis a caure.

Avui, Dia del Pare, no puc sinó donar-te les gràcies, papa, per ser com ets, per haver-me transmès paraules que ja ningú no diu, però que nosaltres encara diem. *(Alguns aplaudiments.)* Per haver-nos ensenyat la cultura de l'esforç, per haver-nos inculcat els valors que avui ens defineixen. No seríem on som si no fos per tu. Bon Dia del Pare des del Parlament de Catalunya, papa. T'estimem moltíssim.

Reforçar la presència de Catalunya a nivell internacional és imprescindible per fer prosperar econòmicament el país i covar futures aliances. Ens amoïna, però, que la proposta vingui d'una formació política que va contribuir a ridiculitzar el país sencer amb una proclamació *fake* d'independència. I encara ens amoïna més que els proposants s'hagin posicionat internacionalment al costat de Hamàs o dels aiatol·làs en els darrers conflictes bèl·lics.

On volen reforçar exactament la nostra presència? A l'Afganistan? Catalunya necessita tenir veu pròpia al món i el món necessita pensar i parlar en català si volem que la civilització s'imposi a la barbàrie. És clar que volem liderar polítiques, és clar que volem tenir capacitat d'incidir en el que s'esdevé a l'exterior, però convé tocar de peus a terra.

Avui el Govern de Catalunya el conformen formacions espanyolistes i processistes. La imatge de debilitat, subordinació i desnacionalització que se'n deriva és la que realment volem transmetre a nivell internacional? Atrapats sota el règim autonòmic, subjectes a la Constitució espanyola sagrada, tindrem cap poder real de decisió en els consells de la Unió Europea, a les organitzacions internacionals, veu i vot en les negociacions multilaterals? O ens limitarem a obrir

delegacions que generin despesa pública i a convocar actes diplomàtics amb te i pastetes?

Fingir que som un estat com vostès proposen, ens pot sortir molt car i no aportar-nos absolutament res. Ens sortiria molt més a compte i ens resultaria molt més rendible ser un estat de debò.

La seva proposta de mínims és per no afrontar el debat de màxims. Pretenen substituir la independència en la que mai no han cregut per una simulació en 3D a costa de les arques públiques. Saben què passa, senyors d'ERC? Que a nosaltres les ulleres virtuals ens atabalen, preferim la realitat.

Mentre el seu grau d'ambició nacional es limita a un diorama, nosaltres aspirem a restituir un estat real que parli en català i de tu a tu amb la resta de potències europees, sense ingerències ni interlocutors. Ja podem anar aprovant estratègies d'acció exterior a cor què vols en aquesta cambra que, sense un estat propi, no tindrem l'eina política que ens permeti negociar en igualtat de condicions.

Mentre continuem jurídicament subordinats a un altre estat, cap moció ens permetrà ampliar el marge de maniobra ni de representació. No volem una maqueta de Catalunya que vagi anant de país en país internacionalment, volem fer realitat aquesta Catalunya independent, pròspera, segura, occidental que ens mereixem i que, sobretot, es mereixen els nostres fills.

Poden triar, o ulleres virtuals o Aliança Catalana.

El president

Per posicionar-se sobre les esmenes, té la paraula l'honorable senyor Carles Campuzano Canadés.

Carles Campuzano i Canadés

Gràcies, senyor president. Conseller, diputats, diputades. Agraïxo a tots els intervinents les seves posicions, especialment a aquells que ens donaran suport en aquesta moció. Però vull agrair molt especialment al senyor Manchón i al senyor Macián les seves intervencions, perquè han entès perfectament el que

estem defensant, no?, una acció exterior no supeditada al Govern de l'Estat. *(Alguns aplaudiments.)* El seu aclariment ha estat imprescindible.

Dir també, si em permet, senyor Manchón, i des del «carinyo» que li professo, que el camí de la imitació del discurs de VOX no sé si és el que garantirà el millor futur polític del Partit Popular. I, per tant, alguns dels diputats del PP ens entretenen en aquesta cambra amb imitacions del discurs de VOX. Sincerament, li recomano que s'ho faci mirar.

I a la senyora Domingo, agrair-li les esmenes, però em sobta que un partit polític independentista, sobiranista tingui tan poca mentalitat d'estat que s'oposi a la creació d'una diplomàcia catalana com Déu mana. I, per tant, aquesta posició es fa bastant difícil d'entendre per part de vostès. Sincerament, em sobta, no?

I la senyora Orriols, sovint des de la cambra, reivindica els valors occidentals. Sàpiga que el que vostè representa, el que vostè expressa va en contra de tots els valors que han definit la civilització europea, almenys des de la Il·lustració. *(Alguns aplaudiments.)* Perquè des de la Il·lustració hem situat, i jo diria que fins i tot des d'abans de la Il·lustració, però clarament des de la Il·lustració, la persona en el centre. I els seus discursos són profundament antioccidentals perquè deshumanitzen totes les persones.

Si vostè mai arribés a manar en aquest país, aquest país seria un país caracteritzat per la persecució d'aquells que són diferents, caracteritzat per la negació dels drets i les llibertats fonamentals. El seu discurs en la història només ha conduït a fer de la terra un infern.

Gràcies.

El president

Acabat el debat, els faig avinent que la votació d'aquesta moció es farà aquest matí un cop substanciat el punt dinovè de l'ordre del dia.

Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la situació internacional i les conseqüències de la guerra a l'Iran

302-00226/15

El setzè punt de l'ordre del dia és la moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la situació internacional i les conseqüències de la guerra a l'Iran. És presentada pel Grup Parlamentari Comuns i, per fer-ne l'exposició, té la paraula el diputat senyor Andrés Garcia Berrio.

Andrés Garcia Berrio

President, conseller, diputats, diputades... La velocitat amb què s'està desmantellant la democràcia americana actualment no té precedents en la història moderna. Aquesta es una de les principals conclusions realitzades a la presentació del seu nou informe anual per una de les principals organitzacions que investiga i analitza l'estat de les democràcies, The Varieties of Democracies Institute.

Diuen, de fet, que la llibertat d'expressió als Estats Units es troba ara al seu nivell més baix des del final de la Segona Guerra Mundial. El procés d'autocratització no és exclusiu dels Estats Units, ja que l'informe conclou que quaranta-tres països més s'estan autocratitzant, mentre que només dotze s'estan convertint en més democràtics.

De fet, els resultats de l'ona autoritària que viu el món està tenint efectes devastadors. El setanta-quatre per cent de la població mundial actual viu en autocràcies, un canvi dràstic en comparació amb fa vint-i-cinc anys.

Aquesta ona d'autoritarisme està tenint un impacte devastador també en les relacions internacionals. L'atac al multilateralisme i, per tant, al dret internacional està generant la crisi més greu del multilateralisme des de la seva configuració actual després de la Segona Guerra Mundial.

Davant d'aquesta situació global, aquesta moció busca, precisament, generar un ampli consens per part del Parlament en diferents punts: U. Les relacions internacionals han de regir-se pel dret internacional que tant d'esforç va costar crear i acordar entre els diferents estats. El que hi havia abans era un desordre mundial atroç. Trump, Putin, Netanyahu volen acabar amb l'ordre mundial i que tornem a aquesta etapa. No ho podem permetre mai més.

Dos. És imprescindible condemnar, per tant, aquelles agressions o guerres realitzades contra el dret internacional. El no a la guerra enfonsa les seves arrels

en aquesta afirmació. La guerra dels Estats Units i Israel és il·legal i s'ha d'aturar. És necessària una desescalada de l'actual conflicte a l'Orient Mitjà per part de tots els actors implicats, especialment d'aquells que la van iniciar.

Tampoc pot ser que hi hagin governs que un dia i una altre estiguin amenaçant amb intervencions armades a diferents països del món, com han fet amb Groenlàndia, amb Colòmbia, amb Cuba. I demà, qui serà el següent? No podem permetre governs que actuïn així en el règim internacional.

Tres. Cal frenar l'actual escalada armamentística i, especialment, és més necessari que mai una desescalada global d'armament nuclear. El camí mai pot ser el rearmament nuclear.

Quatre. El règim de l'Iran porta moltíssims anys vulnerant sistemàticament els drets de la seva població, especialment de les dones o minories com el poble kurd. Les protestes d'inici d'any van ser un crim de lesa humanitat i consegüentment han de ser tractades. És imprescindible caminar cap a una transició a l'Iran.

Cinc. Els crims de lesa humanitat, tots i sempre, han de ser perseguits. El paper del Tribunal de Justícia Internacional i de la Cort Penal Internacional és fonamental. El genocidi a Gaza és un greu crim contra la humanitat i cal actuar consegüentment. Ha de ser previngut, sancionat i perseguit.

6. Els drets humans són una de les àrees del dret internacional i és necessari posar en el centre del seu compliment quan es vulneren en altres països o també quan es vulneren aquí.

7. La proposta de reglament de retorn, deportacions, que el Partit Popular Europeu està pactant amb les extremes dretes antidemocràtiques al Parlament Europeu suposaria, en cas d'aprovació, tirar els drets humans per la finestra a la Unió Europea.

No volem un ICE europeu, no volem que es pugui privar de llibertat menors d'edat i adults per un temps de fins a dos anys, fins i tot trenta mesos en alguns casos, pel fet de ser persones sense la regularització. No volem tampoc CIE en tercers països on privar de llibertat persones migrades que detinguin als carrers dels nostres països.

Protegim i millorem les democràcies, protegim i millorem el dret internacional. És difícil, però encara som a temps de frenar l'actual deriva autoritària, i els propers anys són absolutament determinants.

Gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies, diputat. Ara té la paraula per defensar les esmenes presentades, també per un temps de cinc minuts, en primer lloc, el Grup Parlamentari de la CUP - Defensem la Terra. Té la paraula la diputada Laure Vega.

Laura Fernández Vega

Podria fer una intervenció de quatre paraules que es resumiria en no a la guerra, però crec que és just fer algunes preguntes. Els del sí a la guerra, els patriotes ferotges, enviarien els seus fills a lluitar a Iran? Els delegats de Trump i Netanyahu a Catalunya estan disposats a anar fins a les darreres conseqüències? A enviar tropes, a recuperar el servei militar obligatori, a prioritzar els míssils als hospitals? Ha millorat la seva guerra la vida de les 157 nenes assassinades per Trump. És aquest el feminisme d'Orriols i d'Abascal, bombardejar escoles?

Ens podrien mirar als ulls i dir-nos que la guerra d'Iran millorarà la vida dels treballadors d'allà o d'aquí? No poden. No poden dir-ho i tampoc s'atreveixen a dir la veritat. La pura veritat és que això és una lluita pel petroli, com ho va ser la guerra d'Iraq. I tenim memòria. I el sí a la guerra té un nom en aquest país, que és Iraq.

Perquè creuen que Aznar, que el trio de les Açores van fer el món més just? On eren les armes de destrucció massiva? El «tot és ETA» que encara dura en aquest Parlament els hi ha servit d'alguna cosa?

Sovint ens diuen dèbils, el no a la guerra seria el dèbil i el sí a la guerra seria el fort. Però és mentida, els dèbils són vostès, que no deixen de ser vassalls de Trump com ho són dels fons voltors. Patriotes de pacotilla que es vendrien el país per una base militar dels Estats Units a qualsevol lloc, com se'l venen a Blackstone i BlackRock.

Al final sembla que només estan units per regalar les nostres cases

Fitxer 042_3PLE9

i la nostra sobirania. I el dret internacional i els drets humans són un límit als més poderosos, però es converteixen en paper mullat si Trump pot projectar un Marina d'Or sobre les ruïnes de Gaza mentre envia l'ICE a detenir un nen de quatre anys i pot segrestar un president o atacar Iran impunement.

Ens diuen que el dret internacional no serveix de res i que hem de rearmar-nos, però la realitat és la dels que diuen que ja li tenen més por al lloguer que a la pròpia mort, com treia el CIS; els que tenen més por a la benzinera i a omplir el dipòsit.

Davant la barbàrie internacional i l'esgotament del dia a dia, la gent se sent impotent, sent que el món va de que el pedòfil de Trump i els seus aliats decideixin fer. I això és comprensible, però no és cert. No podem menysprear els moviments d'aliances de treballadors, d'estudiants que s'estan donant als Estats Units, perquè no podem menysprear tampoc el que va significar aturar la guerra de Vietnam.

I aquí a Catalunya també hem tingut grans moments en què el poble s'ha apoderat del seu destí: la Setmana Tràgica de 1909 va ser una revolta contra les quintes que obligaven els treballadors a anar a lluitar a les guerres colonials, i després d'això no es van atrevir gaire a convocar les quintes. Al principi dels 2000, amb les mobilitzacions contra la guerra d'Iraq, Bush va dir: «La política de seguretat dels Estats Units no dependrà de quanta gent surti al carrer de Barcelona.» Poc temps després es van retirar les tropes d'Iraq. La història mai és tancada del tot.

I què vol dir llavors «No a la guerra»? «No a la guerra» és un deure ètic, és el compromís amb nosaltres mateixos de no sumar-nos a la barbàrie, és no permetre que s'utilitzi la paraula «democràcia» per espoliar petroli i massacrar la gent. Quan nosaltres diem «No a la guerra» estem disposats a anar fins a les darreres conseqüències; estem disposats a dir que no tremolem davant de Trump i que no tremolarem davant de Repsol, que no anirem a la seva guerra i

que tampoc pagarem la seva guerra. Perquè el «no a la guerra» no es pot pagar a les benzineres; el «no a la guerra» és un deure ètic i cal realisme per no repetir la història. Hi haurà costos de la guerra i cal decidir qui pagarà. Com respondrem al cost de la benzina? O paguen els beneficis dels milionaris de les petroleres o paguen els salaris: 2.000 milions d'euros Repsol només l'any passat; en canvi, en aquest país cada vegada més gent no pot arribar a final de mes.

Si volem dur fins al final el «No a la guerra», fins a les darreres conseqüències, tres coses: fiscalitzar i sancionar tots aquells que no havia caigut la primera bomba i ja estaven apujant els preus; limitar els preus de la benzina i del més essencial, i protegir els treballadors dels acomiadaments i els inquilins, dels desnonaments.

Si no tremolem davant de Trump, no tremolem davant de Repsol. Cap concessió, cap baixada d'impostos, que es tradueixen en menys serveis públics, que paguin els beneficis milionaris, no les butxaques dels treballadors. Perquè «No a la guerra», en darrera instància, és el dret a viure en pau, sense por a que el món estigui en mans de Netanyahu o de Trump, sense por a pagar la benzina o sense por a pagar el lloguer. Això és el que ens diferencia i ens hauria de diferenciar en aquest Parlament. S'ha de dur fins a les darreres conseqüències. Si ells es diuen que defensen la democràcia, defensem nosaltres la democràcia fins a les darreres conseqüències.

I només dir que precisament és important en aquests dies en els que s'atreveixen a venir aquí a citar dictadors, recordar que precisament qui va defensar el dret a viure en pau va ser Víctor Jara, recordar-ho, perquè fins i tot després de tallar-li la llengua, després de destrossar-li les mans, després de tancar tantíssims treballadors i gent dins d'un estadi, avui i ara gent que no vam conèixer amb ell sabem recordar el seu nom. I, per tant, saber que poden guanyar algunes eleccions, però que no guanyaran la història.

El president

Per defensar les esmenes del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula la diputada senyora Ana Balsera i Marín.

Ana Balsera i Marín

Gràcies, president. Bon dia. Primer de tot agrair al diputat Andrés García Berrio, dels Comuns, per la presentació d'aquesta moció, també per l'entesa, hem arribat a un acord en l'esmena que havíem presentat tant des d'Esquerra Republicana com la diputada Laure Vega, de la CUP, i hem pogut arribar a un acord.

I pel que fa a la nostra esmena, nosaltres, tant la diputada Laure Vega com el diputat Andrés García Berrio, com jo mateixa, ens vam reunir abans de l'inici del Mobile World Congress amb el director de la fira i no entenem per què encara, malgrat les resolucions d'aquest Parlament, malgrat les resolucions també de l'Ajuntament de Barcelona, al Mobile trobem un estand d'Israel on participa directament el Govern d'Israel, cosa que ens deia que no passaria, el director de la fira, i vam poder veure com sí que va passar. Per tant, la nostra esmena fa referència a dur a terme tots els mecanismes necessaris i modificacions legislatives que siguin necessàries perquè cap país que estigui com està, en aquest cas, Israel, investigat pel seu president, el criminal Netanyahu davant de la Cort Penal Internacional, pugui fer ús d'aquestes instal·lacions. Per tant, agrair aquesta transacció a què hem arribat els tres grups parlamentaris.

D'altra banda, aquesta moció, no?, feia esment a la situació en què ens trobem, i és que des d'aquest inici d'any veiem com Trump ja ha atacat Veneçuela, segrestant el seu president, com ha intentat també fer passes cap a Groenlàndia, ara veiem el bloqueig total cap a Cuba, també l'atac a Iran. I és que sota aquest pretext de defensa dels drets humans arreu del món, el que s'amaga no és aquesta defensa per part de Trump dels drets humans, sinó el què s'amaga són interessos privats i interessos propis d'aquest personatge. De fet, a l'atac d'Iran van morir moltíssimes nenes. Com s'explica? Qui pot justificar, qui es posa de genolls davant Trump, aquest atac a nenes que van patir a Iran?

I això no vol dir tampoc defensar el règim d'Iran, sinó que veiem que Trump no és el premi Nobel de la pau, no és qui seria el salvador de la pàtria, sinó que treballa per altres interessos. De fet, aquesta mateixa setmana ha dimitit el director del Centre Nacional Antiterrorista de Trump, perquè deia que aquesta operació no responia en cap cas a una amenaça per part d'Iran, sinó que

responia a pressions per part d'Israel, recordem, com deia al principi, d'aquest Govern terrorista que està cometent un genocidi a Gaza.

I és que davant de tot això, hi ha qui se superposa i es posa per sobre del dret internacional, de la diplomàcia per uns interessos que juguen amb tots i totes nosaltres. I quin és el paper de la Unió Europea? Doncs a hores d'ara, un paper que molts trobem que no està a l'alçada de les circumstàncies, que aquells valors que representava la Unió Europea no els trobem avui dia, que podia fer molt més del que està fent i no amb aquest perfil baix i apostant més per la indústria armamentística que no per la resolució. Una Unió Europea que trobem que el que fa és posar més fronteres, més murs i no protegir com era del seu inici, amb la defensa dels drets humans al centre.

I també voldria parlar del paper de Catalunya, i aprofitant que també el conseller és aquí. De fet, vam fer la interpel·lació la setmana passada amb el company diputat Carles Campuzano, perquè entenem que davant d'aquest context global, on hem vist que el president Pedro Sánchez sí que s'ha pronunciat amb aquest lema «No a la guerra», que compartim, però, a banda de «No a la guerra», s'han de dur a terme accions contundents per defensar aquest «No a la guerra», i sí a la pau. Però també des de Catalunya. Catalunya pot tenir un paper imprescindible i ha de tenir un paper imprescindible en la defensa dels drets humans davant d'aquesta onada reaccionària que ens vol passar per sobre.

Per tant, el que demanem és que no sigui una supeditació al Govern d'Espanya, sinó que Catalunya tingui l'ambició suficient per defensar els interessos de tots i totes nosaltres.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, diputada. I finalment, per defensar les esmenes del Grup Parlamentari de Junts, té la paraula el diputat senyor Francesc de Dalmaes i Thió.

Francesc de Dalmaes i Thió

Gràcies, president. I moltes gràcies, diputat García Berrio, per la seva generositat, per com hem afrontat aquesta moció. De fet, ja veureu que bàsicament votem a favor de tots els punts, amb alguna abstenció, però us agraïm molt que puguem parlar de l'Iran i que en puguem parlar en aquest Ple, també des d'una perspectiva més regional i més global.

A nosaltres ens agradaria també que ho poguéssim fer tots, sent una mica menys previsible i sortint de les nostres zones de confort. Ho començarem fent nosaltres sense cap inconvenient, jo recordo que fa vint-i-set anys..., sí, vint-i-set anys –déu-n'hi-do– treballava a Albània als camps de refugiats kosovars. I recordava com arribaven aquells refugiats, els que podien arribar. Les matances, les carnisseries, les violacions, les neteges ètniques que es vivien. I la pitjor contradicció que vaig viure va ser això, ara fa vint-i-set anys, el 29 de març del 99, que alguns recordareu que l'OTAN va començar a bombardejar Sèrbia, va bombardejar Belgrad, sense permís de Nacions Unides. A mi no em va alegrar aquell bombardeig; no em va alegrar. Sí que puc afirmar que es va acabar la neteja ètnica i que en menys d'un mes no quedava ni un soldat serbi ni una milícia txètnik practicant neteja ètnica a Kosovo. Però a mi sobretot el que em va provocar aquella situació era pensar: «Què ha estat fent la comunitat internacional durant tot aquest temps? Què ha estat fent?» Si el 95 vam signar els Acords de Dayton que van facilitar que s'acabés la guerra de Bòsnia i ara els mateixos actors, el mateix exèrcit serbi i les mateixes milícies txètniks estaven practicant neteja ètnica a Kosovo, alguna cosa havia fallat.

I probablement –i ara sí que torno al 2026 i a l'Iran– és que sortint de les nostres zones de confort podem arribar a alguns consensos que per alguns són incòmodes, però que no hauríem de tenir inconvenient a reconèixer. Quin inconvenient hi ha a reconèixer que el Govern iranià, que el règim dels aiatol·làs és un règim assassí? Com no ha de ser un règim assassí si el propi Joan Roura, aquest dilluns al *Telenotícies vespre* reconeixia que abans dels atacs d'Israel i dels Estats Units, el propi Govern iranià havia assassinat disset mil iranians? Joan Roura feia una estimació a la baixa. Iran International parla de quaranta mil morts. Un govern que assassina quaranta mil manifestants. És igual que siguin disset mil que quaranta mil, és una absoluta bestiesa.

Per tant, sortint d'aquesta zona de confort, jo us proposaria sortir una mica de la foto còmode per cadascú i intentar que a més de declaratius siguem propositius. I la nostra proposta que us volíem fer com a Junts per Catalunya és que en aquests moments, ara, és quan ens l'hauríem de jugar des de Catalunya, des d'Europa a defensar el que és el Consell Nacional de la Resistència d'Iran, que té Maryam Rajavi al capdavant, que és aquesta iraniana que viu exiliada a París des de fa molts anys i que per ella mateixa ja explica la història de l'Iran contemporani. A la seva germana la va matar Khomeini i abans una altra germana seva l'havia matat el xa. I diumenge van organitzar una conferència de líders internacionals a la qual Junts estàvem convidats, una conferència telemàtica i la senyora Rajavi va presentar un pla de deu punts per a una república laica i democràtica.

És una proposta que està respectada per la diàspora iraniana, que té un suport important a l'interior d'Iran, i probablement aquesta hauria de ser la posició d'Europa i la posició que Catalunya podria liderar. Perquè, de fet, nosaltres ja sabem el que és que ens expliquin que sortim d'una dictadura i que ens encolomin un rei. Sabem perfectament de què va això. Sabem de què va que es vulgui fer veure que canvia tot perquè no canviï res. I, per tant, el mateix que volem per Catalunya ho podem defensar per a Iran, ho podem defensar a la resta del món. I sobretot en el cas de l'Iran, ho podem defensar posant en valor, que no ho està fent pràcticament ningú, la seva resistència més democràtica i més antiga.

En tot cas, donar les gràcies, reiterar les gràcies per aquesta moció, animar-vos a tots els grups parlamentaris que tingueu presència als diferents parlaments, també al Parlament Europeu, a donar veu en aquesta resistència iraniana. Animar-vos a tots, començant per nosaltres mateixos, a sortir de la zona de confort quan parlem de conflictes internacionals. En el nostre cas, ens sembla que és molt fàcil, és explicar senzillament qui som, que tenim nom i cognoms, que ens diem Catalunya i els nostres cognoms són Europa, drets humans i democràcia. Tan difícil i al mateix temps tan fàcil.

Moltes gràcies.

El president

Ara és el torn dels grups parlamentaris que no hi han presentat esmenes per tal que puguin fixar llur posició. I, en primer terme, per fer-ho, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, el senyor Christian Escribano Ramírez.

Cristian Escribano Ramírez

Gràcies, president. Bien, creo que el deseo que ha expresado el portavoz de Junts de que dejemos los apriorismos con los que venimos antes de hablar de este tema, yo creo que por parte de Esquerra Republicana y por parte de la CUP ya han quedado desacreditados desde el momento en el que, por ejemplo, salen aquí y hablan del dictador Maduro como un presidente, un hombre que mató a centenares de personas simplemente por protestar y que provocó una diáspora de más de 8 millones de personas. Para para ustedes Maduro era un presidente legítimo y no un dictador sanguinario. Esos temas ya son absoluta vergüenza.

Señor Berrio, es verdad, ha hecho usted una moción que está muy bien redactada, coincidimos en algunos puntos, pero cuando ha salido aquí usted a hablar ha dedicado literalmente veinte segundos a la represión que sufre el pueblo de Irán. No ha dedicado usted más de veinte segundos a hablar, en el cuarto punto, de lo que sufre el pueblo de Irán. Desde luego que ojalá no hubiera ninguna guerra en el mundo. Desde luego, ojalá no. Pero entre el deseo de que no haya ninguna guerra en el mundo y el discurso que tienen ustedes hay un abismo muy grande, señor Berrio. Porque a día de hoy hay muchísimas mujeres, muchísimos opositores, muchísima gente que quiere a personas del mismo sexo que sufren

Fitxer 042_3PLE10

en Irán, y que sufre mucho, que sufre persecución, que sufre tortura, que sufre matanzas y que sufre el no poder vivir en libertad.

Según el Centro Internacional de Derechos Humanos, ha habido 43.000 asesinados en las protestas, 350.000 heridos, más de 50.000 arrestados, y, en los últimos meses, se han producido más de 1.000 ejecuciones por parte del régimen criminal de Irán.

Todos podemos tener como máxima exponente de las protestas a Masha Amini, que, como usted sabe, fue detenida, golpeada y asesinada simplemente porque no llevaba bien colocado el velo, y eso provocó, en 2022, muchas protestas en Irán.

Y de todas aquellas protestas, ¿qué ha hecho la comunidad internacional, señor Berrio? Porque la guerra real es la que sufre el pueblo iraní en su día a día. ¿Cuál es la solución que ofrece su partido para ellos? ¿Cuál es la solución que esta propuesta viene a ofrecernos? Porque ha habido una inacción total y una dejación de funciones por parte de la comunidad internacional, el dar una respuesta al pueblo que sufre.

Mientras torturan, masacran y asesinan a mujeres y a homosexuales en Irán, ¿cuál es la solución que usted cree que tiene que dar la comunidad internacional? Porque la solución, para usted, es no hacer nada.

Yo, el otro día, debatíamos sobre esto y se lo decía. Hemos podido ver que cuál ha sido la reacción del pueblo de Irán que está en el extranjero ante, pues, el asesinato del dictador ayatolá, y usted ha visto como en las calles de Barcelona, en las calles de Madrid, los refugiados iraníes se han alegrado de que haya sido eliminado un dictador que masacraba a su pueblo. Y si ellos se alegran, ¿por qué nosotros no tenemos que alegrarnos, señor Berrio, de que en este mundo haya un dictador sanguinario menos?

Porque, cuando decimos esto, se nos acusa, y no solo a nosotros, ¿eh?, sino también a las personas que lo han sufrido, nos acusan de islamofobia, pero usted sabe perfectamente que la fobia es el miedo irracional, y no, no es un miedo irracional.

El miedo de las mujeres; el miedo de los homosexuales; el miedo de los opositores, el miedo de los manifestantes en Irán no es nada irracional. Es muy racional, es muy serio y es muy real.

El miedo a que simplemente por querer vivir en libertad te vayan a masacrar en su propio país, mientras la comunidad internacional que habla de derecho internacional no hace nada.

Presumimos, y está muy bien, que en este Parlament, por primera vez en la historia, hay más mujeres diputadas que hombres, y eso, como digo, está muy bien, pero usted sabe que en Irán ya no es que no se pudieran dedicar a la vida pública, sino que ni siquiera podrían estar sentadas aquí con el resto de hombres.

Sabe usted que el régimen iraní que ha felicitado a Pedro Sánchez, y se suma a la lista de felicitaciones que ya hicieron Hamás, Maduro, Afganistán y los yihadistas del Yemen, que se da la mano con el embajador de Irán, un régimen que dice que una mujer que canta o una mujer que se perfuma provoca al hombre, ¿y nos damos las manos con este tipo de gente, señor Berrio?

Yo creo que dista mucho de lo idílico lo que ustedes proponen, pero esta moción tiene una manzana envenenada, y es querer equiparar democracias con dictaduras. Porque me está diciendo usted que equipara Israel con Estados Unidos, con Irán...

Luego hace otras mezclas, pero simplemente usted tiene que pensar una pareja homosexual paseando por las calles de Nueva York o una pareja homosexual paseando por las calles de Teherán. ¿Usted cree que tienen la misma libertad a pasear, una pareja homosexual? Desde luego que no, señor Berrio.

Yo, simplemente, y para acabar, porque me he dejado muchas cosas, hay un pueblo que está sufriendo, señor Berrio, y ante esto, solo hay dos sitios en los que posicionarse: con el pueblo de Irán, que sufre o con el terrorismo.

Pero le diré más. Solo hay un lado posible, el lado correcto de la historia, y creo que ustedes distan mucho de estar ahí, señor Berrio.

Muchas gracias.

El president

En nom del Grup Parlamentari de VOX en Catalunya, té la paraula el diputat senyor Alberto Tarradas Paneque.

Alberto Tarradas Paneque

Gracias, presidente. Bueno, seguimos con el no a la guerra. Ya vimos el otro día a los Comunes con sus camisetas, con sus pancartas, con sus historias. Nos

tienen acostumbrados a aprovechar cualquier excusa para venir aquí a este Parlamento a dar un poco del espectáculo. No a la guerra.

No sé, supongo que deben pensar que el resto de los diputados en esta cámara, pues, nos gustan las guerras, o que estamos a favor, que disfrutamos con el sufrimiento, que disfrutamos con los conflictos. No sé, me parece un planteamiento desde luego tan infantil como hipócrita.

Porque la bancada de la izquierda, digámoslo claro, no están aquí para evitar las guerras. Están aquí, precisamente, para aprovecharlas y hacer política con ellas. Para eso han venido, porque los únicos que se están beneficiando políticamente de este conflicto son ustedes, instrumentalizando la muerte de civiles para su agenda política.

Porque es evidente que para la memoria o para la sensibilidad con los derechos humanos en el mundo, la bancada de la izquierda, pues, es, por lo menos, intermitente cuando no bizca, y con este caso de Irán, pues, me parece que lo han demostrado a la vista de todos.

Son ustedes unos hipócritas, y el problema es que su hipocresía la pagamos todos. Y mientras los ciudadanos sufren las consecuencias de este conflicto, ustedes lo están aprovechando. Están aprovechando esta guerra y la azuzan todavía más.

Porque sí, es cierto, la tensión en el canal de Ormuz, pues, ha provocado una subida del precio del barril de crudo que se está traduciendo en un aumento del coste de vida de los españoles, pero sobre todo en cuanto al precio de la gasolina.

Pero no nos engañemos, los ciudadanos pagan más, y ustedes son los que están cobrando más, los que están recaudando más, y teniendo la posibilidad de bajar esos impuestos para mitigar esa subida de precios y ayudar a las familias y a los trabajadores españoles, ustedes no les ha dado la gana de hacerlo, porque ya les va bien, ya les va bien que se encarezca el coste de vida de los españoles.

Y les voy a poner un ejemplo, porque ayer mismo, como, en fin, millones de personas, fui a llenar el depósito de mi coche. Gasolina 95 a 1,79 el litro en la estación de Garrigàs. Total: 89,92 euros llenar el depósito de mi coche, de los

cuales 50,70 es lo que corresponde al precio real del combustible que estábamos pagando, pero a eso hay que sumarle 0,48 euros el litro de impuesto de hidrocarburos, que todos estos nos han impuesto. Pero no se acaba aquí. Hay que sumarle, además, el IVA, veintiuno por ciento, que corresponde a 15,61 euros. Total: de los noventa euros, prácticamente, que costó llenar el depósito del coche, cuarenta euros nos lo han impuesto los socialistas y los comunes, que se están beneficiando de la subida del coste de la vida que pagan que pagan los españoles.

Por lo tanto, no, Trump, no. Ustedes son los que se están beneficiando de todo eso, y lo peor de todo es que ya sabemos dónde acaba el dinero. Acaba en sus redes clientelares del Partido Socialista, acaba en los paradores, acaban para pagar a las amiguitas cariñosas del señor Ábalos y de la banda del Peugeot.

Por lo tanto, viniendo de ustedes, de verdad, lecciones ni una sola, ni de pacifismo, ni de soberanía, ni de europeísmo ni de nada de nada. Porque claro, aquí han venido los socialistas y se ponen ellos muy soberanas diciendo que no al uso de las bases por parte de Estados Unidos, pero cuando aparece Marruecos, ay, cuando aparece Marruecos, que ustedes agachan las orejas y se convierten en fieles lacayos de Mohamed VI.

De hecho, son tan lacayos que acogen aquí, en nuestros barrios, en nuestra casa, a la gente que ellos ni siquiera quieren en su país, porque Mohamed vacía las cárceles y manda aquí a la lacra de su sociedad, que ustedes les ponen una paguita que pagan los catalanes.

Meten a funcionarios marroquíes a adoctrinar a los niños en nuestros colegios e incluso hacen recomendaciones de que no se baile o que no se canten canciones durante el ramadán para no ofenderles.

Por lo tanto, ustedes de soberanía nada. Deberíamos llamarle, en vez de Partido Socialista de Cataluña, el Partido Salafista Marroquí, porque los verdaderos quintacolumnistas son ustedes, son los socialistas y sus socios.

Tampoco se acuerdan para nada de soberanía cuando aceptan los dictados de las élites de Bruselas, el Mercosur, el pacto verde, que vienen aquí y los defienden, que arruinan nuestro campo, que acaban con nuestra soberanía

alimentaria o promueven el cierre de las centrales nucleares, limitando nuestra producción energética y condenándonos a que potencias extranjeras fijen el precio de la luz que tienen que pagar los españoles. Ahí se les cae también la soberanía.

Y, en segundo lugar, no aceptamos lecciones de europeísmo de quienes ni siquiera creen en Europa, porque ustedes solo alaban Europa a partir del 9 de mayo, precisamente cuando los europeos dejamos de tomar decisiones soberanas y se instauró el dominio de las plutocracias.

Pero por no creer, termino con esto, presidente, tampoco cree ni siquiera en la existencia de los europeos. Pues ya escuchamos a sus dueños en el foro de Davos hablando de los viejos europeos para referirse a nosotros, a los europeos auténticos, y a los nuevos europeos para referirse a los inmigrantes, justificando así el gran reemplazo. Se llenan la boca hablando de europeísmo mientras vacían Europa de europeos.

Y ahora sí que termino, presidente.

El president

No, ha d'acabar.

Alberto Tarradas Paneque

En VOX y en Patriots creemos y defendemos la Europa auténtica. Esa Europa milenaria, la Europa que iluminó el mundo...

El president

Acabi, si us plau, senyor diputat.

Alberto Tarradas Paneque

...con sus mitos heroicos, su filosofía y su justicia, la Europa que ha llevado al mundo la verdad de la cruz. En definitiva, sigan ustedes con sus pancartitas, sus camisetas, sus pegatinas y sus historias, que nosotros defendemos una Europa soberana de naciones soberanas, una Europa para los europeos.

El president

En nom en nom del Grup Parlamentari Mixt, té la paraula la diputada senyora Sílvia Orriols Serra.

Sílvia Orriols Serra

Cap dret internacional pot servir d'eina ni d'excusa per garantir la pervivència de règims monstruosos que atempten contra drets fonamentals. En diversos punts de la moció, vostès apel·len a mecanismes diplomàtics i multilaterals, com si el conflicte es produís en un escenari governat per normes i resolucions respectades pels diferents actors, com si les teocràcies islàmiques, els règims autoritaris i les milícies fonamentalistes no utilitzessin la guerra híbrida, el terrorisme, les execucions sumaríssims o l'amenaça nuclear per esberlar les aspiracions de la dissidència.

Cinquanta mil manifestants i activistes assassinats a trets en pocs dies, sumats als milers de víctimes que han set privades de llibertat o executades les darreres dècades.

Ensenyar els cabells, ser homosexual, no compartir el fanatisme del líder, eren excuses suficients per ser jutjats sota delictes d'ofensa a l'islam o al profeta Mahoma i ser executats públicament, i això el seu dret internacional ho permetia. Aquest dret internacional que, segons vostès, hauria d'impedir i aturar guerres, no va impedir que el poble persa fos massacrada per un estol de fanàtics.

La seva moció és pura propaganda ideològica, una resolució simbòlica que no alterarà en res ni el curs de la guerra ni l'equilibri geopolític que ens encareix la benzina.

Però suposo que necessiten introduir en l'opinió pública la correlació de dos conceptes. Defensar els drets de les dones i el poble persa, deslliurar-se de la ideologia politicoreligiosa que els invisibilitza suposa pèrdua de poder adquisitiu a les butxaques catalanes, i sí, és cert.

Però també ens suposa pèrdua de poder adquisitiu que deixin entrar a milers d'immigrants que no cotitzen, i no fan mocions denunciant-ho. També ens suposa pèrdua de poder adquisitiu que no ens puguin rebaixar impostos perquè subvencionen partits i premsa amb diners públics, i no fan mocions denunciant-ho.

Per què aquest interès en vincular la lluita contra l'islam polític que es lliura a l'Iran amb la pèrdua de poder adquisitiu a casa nostra? Volen desincentivar suports civils i polítics al poble persa apel·lant a la nostra butxaca? Volen que ens posicionem a favor dels aiatol·làs i la seva barbàrie només perquè enderrocar-los ens costa diners?

Tanta fama de venuts i d'insensibles tenim els catalans que es pensen que fent-nos por amb el preu de la benzina en tindran prou perquè beneïm el règim teocràtic que ha sotmès la nació persa i finançat el terrorisme internacional? Per què aquesta oposició ferotge a la intervenció exterior a l'Iran? Fa dos dies no eren vostès que demanaven al món que intervingués contra Israel? No eren vostès els de les flotilles internacionals?

Evidentment votarem en contra d'aquesta redacció ideològica que presenten com a moció, perquè en comptes de condemnar amb energia i convicció el règim autoritari i feixista de l'Iran, el que fan és condemnar a qui el combat. Vostès sempre servint als interessos de la jihad; nosaltres sempre defensant Catalunya de l'islam o esquerranisme.

El president

En nom del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, té la paraula la diputada senyora Sara Jaurrieta Guarner.

Sara Jaurrieta Guarner

Moltes gràcies, president.

Fitxer 042_3PLE11

Bon dia. Conseller, diputades, diputats. En primer lloc, vull agrair al Grup dels Comuns i al diputat Andrés Berrio per haver presentat aquesta moció, que emmarca perfectament el posicionament polític de la situació geopolítica que estem vivint. Els Estats Units i Israel han atacat l'Iran de forma unilateral, sense cap cobertura del Consell de Seguretat de les Nacions Unides, saltant-se el dret internacional. Senyor Escribano, els drets humans formen part del dret

internacional. (*Aplaudiments.*) Com en cinc minuts va caure aquesta vergonyant excusa que van posar.

Han passat des de l'inici dels bombardejos, com s'ha dit, han mort i han assassinat més de 1.300 civils. Entre ells, una escola de Teheran, que aquí s'ha dit, amb més de cent vuitanta nenes. Vaig escriure l'altre dia a un amic meu iranià, el Majid, que viu aquí a Barcelona, i em deia que no havia pogut establir cap contacte amb la seva família i que no sabia si estaven vius o estaven morts, i que ell va fugir de l'Iran l'any 1986 amb desesperació per una guerra i veia com, quaranta anys després, aquesta part del món tornava a patir aquesta dolorosa absurditat. Per tant, els iranians no estan gens contents amb rebre bombes, senyors del PP.

I a aquest fet es suma també la massacre genocida d'Israel a Gaza, amb l'annexió de Cisjordània, i la cobertura per part dels Estats Units d'aquest atac absolutament injustificat al poble palestí. I si afegim a l'esfera internacional per part dels Estats Units el segrest del president de Veneçuela, l'intent d'envair Groenlàndia, l'apropament a Putin, que –recordem– té una ordre d'arrest per crims de guerra per la Cort Penal Internacional, qui pot estar d'acord amb això? Qui pot estar d'acord amb això? Els demòcrates estem encara en xoc d'aquest trencament de l'ordre multilateral, que ens ha portat vuitanta anys de pau a Europa, la pau més llarga viscuda mai al nostre continent. I aquesta involució democràtica –com deia abans el diputat Andrés Berrio– que vèiem ahir amb l'índex publicat de democràcia del prestigiós institut suec V-Dem de Suècia, aquesta inquietant conclusió que els Estats Units ja no és una democràcia liberal. Els Estats Units es situa al nivell d'Hongria o Turquia. Tenen dades des de 1789 dels Estats Units i mai havien vist en aquest país un retrocés d'aquestes magnituds.

Em preguntava una de les meves filles l'altre dia que com podia ser que partits patriòtics no defensessin els interessos del nostre país davant la guerra de l'Iran. I segurament, si s'ho pregunta una adolescent, s'ho deu estar preguntant tota la societat. I li vaig dir que ells no defensen els interessos del nostre país. Defensen els interessos d'uns pocs, però que no ho diuen. Dels poderosos, dels que s'enriqueixen amb armes, dels de la pujada del preu del petroli i restringint, per

exemple, l'estret d'Ormuz o de la pujada del preu del gas. I no té cap pinta aquesta guerra que sigui curta. I es deia també abans, el record de la guerra de l'Iraq, l'any 2003, on el trio de les Açores ens va provocar més inestabilitat, més augments de preus de la cistella de la compra, empitjorament de la vida i la inseguretat. Molt lluny del que volem per als nostres fills i filles. Més protecció, més estabilitat i millor futur.

Afortunadament per als món, els països europeus s'han posat al costat del president del Govern d'Espanya, de Pedro Sánchez, fent una crida a la desescalada i la defensa dels valors de la Constitució espanyola, dels principis i valors de la fundació de la Unió Europea, de la Carta de les Nacions Unides i del Dret Internacional. El Govern d'Espanya aprovarà demà, en una reunió extraordinària del Consell de Ministres, el pla de resposta integral davant de la guerra a l'Orient Mitjà, per protegir precisament els més vulnerables i els sectors afectats per la pujada dels preus. Això és ser patriota. (*Aplaudiments.*) I a Catalunya el molt honorable president de la Generalitat va convocar una cimera, una reunió, amb *tots* els partits polítics, per avaluar les mesures que s'hauran d'adoptar per pal·liar els efectes d'aquesta guerra i protegir la població i el teixit productiu. Ni VOX ni Aliança Catalana no van assistir a aquesta reunió. Aquesta és la seva manera de ser patriota? Tots els partits van presentar propostes i vostès són els únics que no en van presentar, ni tan sols es van presentar ni tan sols en van presentar. Patriotes. Com diu l'ignatius Farray, patriotes de fatxada.

La solució no ve mai mitjançant el conflicte ni el trencament de les relacions internacionals, sinó mitjançant el diàleg i l'acord multilateral. Així hem crescut i així hem defensat els nostres drets i llibertats. Com deia el president del Govern, la guerra beneficia uns pocs i la pau ens beneficia a tots i totes. No a la guerra.

Gràcies.

El president

Per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula el diputat senyor Andrés Garcia Berrio.

Andrés Garcia Berrio

Gràcies, president. En primer lloc, volia reconèixer i agrair també les aportacions que Amnistia Internacional ha realitzat per poder fer aquesta moció. Després, amb els grups parlamentaris d'Esquerra Republicana de Catalunya i la CUP, hem acordat un text per tal de plantejar, de manera molt clara, que cal un grup d'experts i expertes en drets humans i dret internacional per veure de quina manera es pot assegurar a la Fira que governs, responsables polítics i empreses que estiguin cometent crims internacionals no puguin estar a la Fira de Barcelona. Llavors, en aquest sentit, els demanem el vot perquè puguem desbloquejar aquesta situació i puguem trobar solucions, (*aplaudiments*) perquè no podem ser còmplices amb els crims de lesa humanitat i els crims internacionals.

Després, amb relació a les esmenes del Grup Parlamentari de Junts, agrair-les. Estic content que haguem estat capaços d'arribar a consensos en molts dels punts i que pugui ser així també en el futur. Després –seré molt ràpid–, respecte al diputat Escribano. Miri, jo ja li he dit en diferents ocasions: sempre més democràcia, sempre amb els drets humans. Ara bé, comparteixo moltes de les valoracions que vostè ha fet del que ha fet el règim de l'Iran i lo perillós que és, evidentment. Però a mi em sobta que, quan parlem del genocidi de Gaza, vostès miren cap a un altre costat i després (*aplaudiments*) ens diguin a nosaltres que som els que mirem cap a una altra banda i que tenim un *dobte rasero*.

Jo els hi dic, i faig una moció des d'un punt de vista molt ampli, tenim el perill –el perill– de deixar de defensar els drets humans, deixar de defensar el dret internacional, segons qui els vulnera. I això és *algo* que aquest Parlament i els grups parlamentaris democràtics de totes les democràcies del món no ens ho podem permetre. I aquesta moció va d'això. (*Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.*) Va de democràcia i de dret internacional. Una cosa tan bàsica però que a dia d'avui encara ho hem de continuar defensant amb més força. Gràcies.

El president

Acabat el debat, els faig avinent que la votació d'aquesta moció es farà aquest matí un cop substanciat el punt dinovè de l'ordre del dia.

Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les inversions previstes

302-00220/15

El dissetè punt de l'ordre del dia és la moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les inversions previstes. És presentada pel Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya i, per fer-ne l'exposició, té la paraula el diputat senyor Pere Lluís Huguet i Tous.

Pere Lluís Huguet Tous

Moltes gràcies, president. Diputats. Consellers no, perquè no n'hi ha cap. Es veu que no tenen cap interès per les inversions que tenien previstes i que han desaparegut, com la B-40 i el Hard Rock, que és el que ens porta aquí aquesta moció subsegüent a la interpel·lació. Mirin, jo volia començar agraint a la consellera Romero la seva contestació a la interpel·lació. Ho va fer a l'últim; per tant, no vaig poder agrair-li que em titllés en aquesta cambra de lobbista. I jo crec que no hi ha cap elogi millor que pot fer una consellera de la Generalitat a un diputat que li diguin que és lobbista del seu territori, (*aplaudiments*) lobbista dels interessos dels tarragonins en aquesta cambra. Per tant, demanaria que els diputats del PSC li traslladin el meu agraïment a la consellera Romero, que avui no hi és.

Mirin, tot això del Hard Rock al final és un joc. Jo crec que s'ha convertit en una espècie de joc de *trileros*. Els coneixen, els *trileros*, no? Hi ha tres cubilets. Un cubilet és PSC, l'altre cubilet és Esquerra Republicana i l'altre cubilet són els comuns, i juguen a moure... I la boleta és el Hard Rock i juguen a moure'l. I davant tenen els ciutadans de Tarragona que s'ho miren convençuts que és un engany, que és un joc que és un engany, i com vostès van movent la boleta entre els diferents cubilets. Escolti, no juguem més amb els interessos dels ciutadans de Tarragona. Crec que el que els hi demanem és... No parlaria més del Hard Rock, de les inversions, de si els 2.000 milions d'euros, que si les inversions al territori. Escolti, crec que n'hem parlat suficient ja en aquesta cambra. Ja fa dos anys. Recordi-se'n. Fa dos anys això mateix va provocar una convocatòria

electoral, perquè els comuns no donaven suport als pressupostos i va provocar... Hem parlat no sé quantes vegades del Hard Rock en aquesta cambra.

Miri, jo només els hi parlaré de seguretat jurídica. Saben el que representa que uns senyors que el 2017 van posar 3 milions d'euros; el 2018, al juny del 2018, ho van completar fins als 10 milions d'euros, i des de llavors estan esperant una inversió... Saben el que representa d'avís als altres inversors que han d'invertir diners als nostres terrenys? A Catalunya, a Tarragona... Saben el que representa? Fugir –fugir. Perquè vostès els hi han canviat, a més, les condicions. Ho va dir la consellera l'altre dia. És una qüestió que em va semblar extraordinàriament... Va venir aquí i va dir: «Escolti, no, és que ara han canviat les condicions fiscals i, per tant, no sabem encara si els hi interessarà continuar». Escolti'm, és un concurs públic. Els hi han canviat les condicions. Executin-lo i, si no, doncs ja reclamaran ells una indemnització. Aprovin el PDU.

I les pimes a Tarragona, les petites empreses, que són les que es podrien beneficiar d'una inversió de 2.000 milions d'euros, estan esperant. Sí, ells també inverteixen per poder treballar. Aquesta inseguretat jurídica que produeix al territori hem d'acabar-ho, escolti'm. Hem d'acabar-ho d'una vegada. Escolti, que no podem permetre que hi hagi aquesta inseguretat en qualsevol empresa que vol invertir en el nostre territori. I els hi demanaria honestedat. Perquè al final els comuns, que sempre es van oposar ja a El Port Aventura, han sigut honestos. Els hi ha costat un cost electoral a Tarragona. Ja sé que em diran que no tenim cap alcalde. No es preocupi, els vam tindre. Els vam tindre i en tornarem a tindre. No es preocupi, però... *(Veus de fons.)* No es preocupi, que els tindrem. Però jo els hi reconec que han sigut honestos. Han mantingut sempre un criteri i no veurien el Port Aventura. Imagini's Tarragona sense el Port Aventura. Però, escolti'm, voldríem saber què és el que vol el PSC. Què volen? Va dir la consellera que estava d'acord amb executar el PDU i tirar endavant. Per què no ho fan?

Miri, presentem una moció *(sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció)* en la qual els hi donem un mes per aprovar l'informe d'impacte ambiental. Per aprovar un informe d'impacte ambiental que, segons algunes veus, diuen que està en un calaix, que ja està fet. Tenen un mes. Siguin

honestos amb la gent del territori, siguin honestos amb els ciutadans de Tarragona, perquè ja sé que per vostès ser honestos és complicat. Koldo, Ábalos i totes aquestes històries. Els hi és complicat, però siguin honestos. No juguin més amb els interessos dels ciutadans de Tarragona. No juguin més a aquest joc que «sí, jo em mantinc», «no faig», «dic que sí, però no». Ho han pactat amb els comuns als pressupostos. Sí o no? I els hi demano que facin una cosa. No s'abstinguin com van fer l'altra vegada. Votin sí o no, i siguin honestos davant de tots els ciutadans de Tarragona.

Moltíssimes gràcies.

El president

Atès que no hi ha hagut cap grup parlamentari que hi hagi presentat esmenes, passem directament al tràmit per fixar la posició de cadascun d'aquests grups parlamentaris. I, en primer terme, per fer-ho, per tal de fixar la posició, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari de Junts, el diputat senyor Joaquim Calatayud i Casals.

Joaquim Calatayud Casals

Bon dia, president, i felicitats pel que li pertoca. Bon dia, diputats i diputades. Hard Rock, santa paciència! Com a representant de Junts i diputat de les meravelloses terres del Camp de Tarragona, anunciem el nostre vot favorable a la moció que tenim sobre la taula. Els dos primers punts els votarem a favor i en el tercer farem una abstenció. Ho fem perquè, més enllà del grup que la presenta, el text descriu una realitat innegable que patim al nostre territori. Estem atrapats en el dia de la marmota, de la burocràcia institucional, dels núvols ideològics i de la santa paciència.

El primer punt d'aquesta moció constata de manera encertada la manca de decisió política i la inacció dels darrers governs. Aquesta gestió erràtica paralitza projectes estratègics i genera una percepció creixent d'inseguretat, sobretot jurídica. I quin és l'exemple més sagnant per al nostre territori i jo diria que més humiliant? Efectivament, el pla director urbanístic del centre recreatiu. El 18 de desembre del 24

Fitxer 042_3PLE12

aquesta cambra i els banys ja els va instar, mitjançant resolució, a resoldre l'informe d'impacte ambiental. Han passat més de quinze mesos –quinze mesos! A aquest pas, en lloc de fer un estudi d'impacte ambiental, els tècnics hauran de fer un estudi arqueològic –sí, arqueològic– per trobar l'expedient sota les teranyines dels seus calaixos.

Els inversors, els promotors, els països avançats, tenen ganes de posar la primera pedra. Hi aquí, de tant esperar que algú es decideixi a alguna cosa, acaben demanant cita al reumatòleg i al psiquiatre. A les comarques de Tarragona, per a bromes d'aquestes no hi estem, encara que ens ho prenem amb molta ironia. El sector turístic al Camp de Tarragona és, sense cap mena de dubte, el motor de la nostra economia. Aquest projecte no només és oci, és un pol d'atracció fonamental. És riquesa, és estabilitat, és estacionalitat, i és futur. La reclamem que compleixin allò pactat, resolguin en el termini d'un mes i desencallin el projecte d'una vegada. Deixin de perdre oportunitats per culpa d'uns quants amb plantejaments contraris al creixement econòmic i a la creació d'ocupació. Partits que en van fer bandera no van obtenir ni un diputat, ni un. Nosaltres sí que tenim alcaldies. I d'altres en van fer bandera després de les eleccions. Santa paciència.

I passem al tercer punt: ens abstindrem. Utilitzen un concepte «quart cinturó» que ens impedeix de donar suport a aquesta iniciativa, perquè aquí el nom sí que fa la cosa. El quart cinturó estava concebut com una via de circumval·lació de l'AP-7, AP-2, A-2, amb l'objectiu prioritari de connectar el centre i el sud de la península amb la frontera, molt impacte territorial, poca permeabilitat al territori, una visió antiga de la mobilitat. La ronda nord del Vallès, l'aposta que genera més consens, relliga el territori, connecta polígons, descongessiona l'AP-7 / B-30, ajuda a segregat trànsits. Dos conceptes, dos models. No és menor. Gens menor.

Ens fan falta carreteres perquè el país està embussat en segons quines zones i, evidentment, això no és d'ara. Però no pot ser, no fer infraestructures per qüestions ideològiques. I resulta que d'Abrera a Terrassa té un trànsit diari de quaranta mil vehicles. Doncs, home –i dona–, no devia estar tan malament. Una

reflexió, i no serà ni de Ghandi, ni de Mandela ni de Churchill: els nascuts a l'any 60 encara anàvem a missa. Un dels passatges més coneguts i vells sobre la paciència es troba la carta de Jaume: «Tingueu, doncs, paciència, germans, fins a la vinguda del Senyor. Mireu com el pagès espera que el fruit preciós de la terra..., té paciència fins que arriben les pluges de la tardor, les de la primavera. Tingueu paciència també vosaltres i manteniu-vos fermes, perquè la vinguda del Senyor és a prop.» Doncs això, baixeu, Senyor, i feu via que amb el fre de mà posat, amb tot i per tot, cada dia serem més pobres.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments.)

El president

En nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula la diputada senyora Lluïsa Llop Fernández.

Lluïsa Llop Fernández

Gràcies, president. Bon dia, diputats, diputades. Farem una intervenció menys creient que l'anterior. En tot cas, tornem a parlar d'una moció sobre inversions previstes, ens diuen, que malgrat que és un títol molt aparador, «inversions previstes» es limita a dos temes, diputat Huguet, a dos: B-40 i Hard Rock, que quan vostè ha parlat semblava que la segona part no existia.

Per tant, nosaltres entenem dos temes, així, això es tradueix en soroll polític i no en propostes de país. De fet, aquest deu ser el model que proposa el Partit Popular: carreteres i casinos perquè ja en una moció del novembre del 25 ens van fer, també, sota un altre títol molt grandiloqüent, de les conseqüències d'un altre any sense pressupostos, una moció on ens parlava de..., retirem tots els impostos possibles i a més a més fem el Hard Rock i la B-40. Bé, deu ser el seu model de país.

I el preocupant no és que vostès només els interressi fer això, el més preocupant per a nosaltres és que aquestes van ser condicions del PSC per aprovar uns pressupostos. Quan nosaltres condicionem –i ahir ho deia el president del meu grup parlamentari– les negociacions, no ho fem per posar en un atzucac a

l'adversari polític. Ho fem per aconseguir més sobirania i recursos per a Catalunya, per millorar el país, per posar totes les eines de les quals siguem capaços a l'abast de catalans i catalanes per millorar les seves condicions de vida. Parlem de condicionar un sistema de finançament just, amb més capacitat fiscal efectiva per a Catalunya, perquè sense recursos no hi ha ni estat del benestar ni infraestructures que avancin. Mentrestant, d'altres condicionen a banderes de trinxera per fer mal a l'adversari polític. I, avui, aquests condicionants els hi tornen en contra com un bumerang. Perquè quan es posa el focus en el soroll, el que torna és soroll.

En el nostre cas, no compartim gens ni mica el model de la B-40 que vostès defensen, d'aquest quart cinturó. El nostre model de mobilitat aposta per la mobilitat sostenible, per l'impuls del transport públic i per alternatives al vehicle privat, i no per ampliacions de grans infraestructures viàries. I en això, el Pla Estratègic de Mobilitat del Vallès, que es va exposar a la Comissió de Territori, ens dona absolutament la raó. I entenem, a més a més, que aquí el posicionament del Partit Popular –permeti'm dir-los-ho–, és més aviat estètica. Al cap i a la fi, quan vostès han sigut al Govern de l'Estat espanyol, tampoc han tirat endavant aquesta inversió.

I si parlem del Centre Recreatiu i Turístic de Vila-Seca, nosaltres no podem tenir un model més diferent perquè nosaltres volem apostar per un model econòmic basat en un desenvolupament equilibrat, en la reindustrialització, en la sostenibilitat i no en el joc ni en el turisme massiu. No compartim aquell projecte inicial de macroprojectes amb una fiscalitat a mida que socialitzaven riscos i privatitzaven beneficis, especialment en sectors com el joc, incompatibles amb un turisme sostenible i equilibrat, que és el que sí que defensem.

En síntesi, un model productiu diversificat per a tot el país, amb una fiscalitat justa i una avaluació ambiental estricta, i cap privilegi especial per a casinos. Per això es va modificar la llei tributària. Això és el que vam defensar des del Govern i és el que defensem avui des de l'oposició. I si al PP li preocupessin de debò les inversions previstes i no executades, miraria cap a casa seva, amb una absoluta nefasta gestió estatal i un menysteniment acumulat vers Catalunya quan tenen el Govern de l'Estat espanyol.

No deixa de ser irònic que vostès, diputats del PP, vinguin aquí a reclamar que el govern de l'Estat inverteixi a Catalunya, atenent que quan vostès han manat han ignorat sistemàticament qualsevol necessitat d'inversió. Mirin, si avui hi ha una infraestructura crítica que amenaça la prosperitat i l'estabilitat econòmica de Catalunya és la ferroviària, tant en el transport de viatgers com amb les mercaderies. I els patiments d'avui són, evidentment, responsabilitat del Govern de l'Estat d'avui, però també són herència dels governs anteriors. I en això el Govern de Mariano Rajoy hi té molt a dir. I li dono dues dades. Dues dades que no són nostres, són dels ministeris o són de l'Airef. Pla de Rodalies del Zapatero 2008-2015 –pensin que Rajoy va entrar al Govern el 2011–, previsió d'execució: 4.000 milions. Execució: un 13,5 per cent. Pla de mesures urgent de Rajoy, del 13 al 15. Inversió –ja insultant– de 306 milions d'euros. Execució: 4 per cent. Senyors del Partit Popular: vostès parlen d'inversions previstes per millorar el país, però en realitat el que fan és agitar el focus sobre el Hard Rock i sobre la B-40 per fer soroll i per fer mal als adversaris polítics.

Per això votarem en contra d'una moció partidista i reduccionista, i continuarem treballant perquè les inversions, les que de debò transformen el país, siguin realitat, responnent a les necessitats de la ciutadania i amb una fiscalitat justa i un respecte al territori i a l'equilibri territorial.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments.)

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Per posicionar el Grup Parlamentari de VOX en Catalunya té la paraula el diputat senyor Joan Garriga Domènech.

Joan Garriga Domènech

Gràcies, president, i feliç sant. Bon dia, senyors diputats. Bé, el meu avi Domènec sempre presumia que els anys seixanta i setanta Catalunya era pionera, industrial, potent i això permetia moltes coses. Se'n derivava que si treballaves, que era molt possible poder treballar i guanyar-te bé la vida, doncs, podies guanyar-te la vida, comprar un pis i si volies podies formar tranquil·lament una família.

Què ha passat amb aquestes tres coses tan bàsiques després de cinquanta anys? Avui en dia aquestes tres coses són com una quimera, una cosa quasi impossible el poder-te guanyar la vida treballant, el poder compartir un pis i, com a derivada, poder formar una família. Doncs, que s'ha encarregat la indústria, per exemple, amb la competència deslleial dels països asiàtics. S'ha carregat la nostra pagesia, amb aquesta última estocada del Mercosur. I també tenim un mal, que té relació amb aquesta moció, i és que ningú inverteix en infraestructures com es feia abans, que es paralitzen els grans projectes que generen il·lusió, projecció, feina, calés. I n'hi ha una doble responsabilitat, tant els governs de la Generalitat, separatistes o socialistes, com les promeses incomplertes del bipartidisme, que han tingut la responsabilitat del Govern de l'Estat, amb un comú denominador que és la inacció. Catalunya moltes vegades s'ha utilitzat com un escenari electoral amb moltes promeses i grans titulars, però cap execució real i amb una por de l'Estat de poder intervindre. La B-40 ja hauria de fer. Els governs del PSOE i el Partit Popular..., s'executa i ja està. Però, clar, els sap greu enemistar-se amb la institució de la Generalitat de Catalunya.

Una manca de prioritats. El bipartidisme i el separatisme i el comunisme han bloquejat el progrés, convertint Catalunya en un autèntic museu de projectes fantasma. O sigui, tenim una col·lecció, que podríem dedicar aquí al Parlament, als passadissos, de maquetes que després no s'han realitzat. Tenen al·lèrgia al progrés. Això ja és un tema més ideològic dels Comuns, al ciment, a la indústria, al creixement econòmic, barrejant qualsevol obra per un tema totalment ideològic. Cada projecte estratègic dels que comenten vostès i uns altres que després comentaré, acaba encallat amb informes eternals, burocràcia ambiental infinita i aquests vetos ideològics que paralitzen la nostra estimada regió.

La moció parla de dos temes. Jo parlaré de tres projectes. Hard Rock. Doncs bé, és opinable aquest projecte, a algú li agradarà més o menys, però pot generar milers de llocs de treball. Dinamitza l'economia del Camp de Tarragona, és una atracció d'inversió i de turisme internacional. Data d'inici del projecte: 2012 – 2012–, és un autèntic escàndol. Han passat catorze anys, quatre presidents de la Generalitat i el projecte està guardat en un calaix, el PDU que deia el diputat. El pla urbanístic està allà i no s'atreveixen, no tenen... Anava a dir una paraula

que aquí no puc dir. No tenen *bemoles* –ho puc dir en espanyol– per tirar-lo endavant, ni per paraitzar-lo. Ni sí ni no. Està en el calaix. I el problema és de vostès, dels governs de la Generalitat i del Govern de l'Estat, que tampoc li donen embranzida per un tema competencial.

Quart cinturó. Clar, aquesta connexió és necessària, una estructura clau per a la mobilitat del Vallès, de Terrassa a Sabadell, amb aquestes connexions amb Granollers i totes les carreteres que tenen al voltant. Una millora totalment de la logística i la competitivitat econòmica de la zona i que beneficiaria a tots. Data d'inici del projecte: als anys 60. S'ha anat fent algun tipus de projecte i d'execució, però hi ha un acord del 2023, acord Generalitat-Estat, i res, també està en el calaix, suposo, per influències dels comunistes, que tenen fòbia al cotxe i fòbia al progrés econòmic. I aquest tema l'hauria d'executar l'Estat tranquil·lament.

Ampliació de l'aeroport del Prat. D'això no en parla la moció, però també és un tema que és un exemple del que es planteja en aquesta moció, d'aquesta inacció. Convertir Barcelona en un *hub* internacional, atraure inversió i talent internacional, millorar la competitivitat econòmica, el transport, fins i tot per als catalans, també, de poder anar a altres llocs del món. El projecte ja es parlava abans del 2020, i ha estat provisional, 1.700 euros d'inversió perduts, que estan provisionats per Aena, que han pagat els passatgers amb les seves taxes, allí en un calaix, també, perduts. Catalunya queda fora d'aquesta competició global. Els responsables polítics, l'Estat i la Generalitat, els dos per igual.

Tres projectes, tres fracassos, i el mateix patró: inacció, ideologia que empobreix la nostra estimada regió, i bloqueig. I des de VOX ho tenim molt clar: Catalunya no necessita ni més taules de diàlegs, ni més covardies, ni informes d'impacte. Catalunya necessita excavadores, grues, fàbriques, asfalt, carreteres, seguretat jurídica i tot el que vostès no tenen, que és decisió política.

(Aplaudiments.)

El president

Per posicionar el Grup Parlamentari Comuns,

Fitxer 042_3PLE13

té la paraula el diputat senyor David Cid i Colomer.

David Cid Colomer

Bon dia. Mirin, hi ha vegades que hi ha allò que s'anomenen mocions «trampa», mocions d'embolicar la troca, com diria la meva àvia, de *meter cizaña*, no? Jo crec que aquesta moció estava molt pensada perquè demà hi havia una votació de pressupostos i per veure, no?, si ens entrebancàvem. Sobretot perquè jo crec que vostès ressusciten el Hard Rock sempre quan arriben nous pressupostos, perquè no els sento parlar mai d'un projecte que, evidentment, està més que enterrat.

Entre altres coses..., també jo abans li feia referència a la diputada Llop, clar, quan jo vaig sentir el títol o vaig llegir al títol de la moció: «les inversions a Catalunya», jo pensava: «Calla, que igual s'han il·luminat i ara demanen perdó per la manca d'inversió en rodalies, regionals, el Corredor Mediterrani, ens entreguen els trens i el PP ha vist la llum.» Perquè, clar, quan parlen de les inversions al nostre país, centrar-ho en una autopista i, mirin, en un casino... Perquè, sí, és que clar, el nom fa la cosa, perquè jo he sentit el diputat del Partit Popular, he sentit, evidentment, el diputat de Junts i ara el de VOX, i mai parlen del que és el Hard Rock, que és el casino més gran d'Europa, que és mil màquines escurabutxaques i tres-centes taules de joc. Sort, sort que el Partit Popular està preocupat per la seguretat a Catalunya. Sort, sort, perquè, si no, no sé que haguessin arribat a proposar. Bé, sí que ho sé, perquè vostès volien el projecte del senyor Adelson, que eren Las Vegas, en aquest cas a Madrid, tot i que al final la cosa no va acabar de xutar gaire.

Però, clar, si els preocupen les inversions –jo em pregunto–, és, mirin, en el pressupost que finalment no votarem demà, però que espero que votem a les properes setmanes, hi havien 4.100 milions en inversions. I clar, quan vostès parlen d'inversions i jo sé que a vostè el preocupa molt el Camp de Tarragona, a mi em sorprèn, Camp de Tarragona, 100 milions al tren tram al Camp de Tarragona. Això no és una inversió que vostè el preocupa, el tren tram de

Tarragona. Suposo que això vostè no el preocupa, per això vota en contra del pressupost.

És cert que en aquest cas, no?, el seu portaveu diu que són uns pressupostos de naturalesa soviètica i comunista. Suposo que la ciutat o el Fòrum de la Justícia de Tarragona de 26,5 milions d'euros això deu ser megasoviètic i megacomunista. O en tot cas, arreglar, evidentment, o transformar l'Hospital Joan XXIII, 54,2 milions d'euros que estava en aquest pressupost, bé, no ho sé, ho deuen els russos, això no deu ser una cosa dels diputats del Partit Popular, que no va amb ells, perquè deu ser que a Tarragona no importa com estigui, evidentment, el Joan XXIII. Molt més important, clar que sí, un casino.

O, per exemple, també en aquest cas, no?, arreglar l'Hospital Verge de la Cinta de Tortosa –parlem de les Terres de l'Ebre–, en aquest cas, 23,9 milions d'euros. Molt millor mil màquines escurabutxaques. Digui que sí. No, en tot cas, la sanitat pública de les Terres de l'Ebre. O l'escola pública, l'Institut Arrabassada. Què val, molt millor tres-centes taules de joc per jugar al blackjack. Això és el seu projecte de les inversions per a aquest país.

Vostès el que defensen, evidentment, és, no?..., lo de ser un projecte de país és una autopista i en aquest cas un casino. Això és el que proposa el Partit Popular a Catalunya. Bàsicament aquestes són les inversions que vostès ens han recollit.

I, mirin, també li dic, sobre la B-40, sap què és el que ha generat? Perquè vostè que també diu que no, que s'ha de trepitjar territori, cosa que a bastament faig jo. Vaig estar l'altre dia també a Sabadell. Sap en aquests moments què és el que no reivindica la ciutadania, en aquest cas, de Sabadell i de Terrassa? Sap el que ha generat més entusiasme de la proposta de pressupostos? Jo l'hi diré: el tren tram per connectar la ciutat de Sabadell, la ciutat de Terrassa, Sabadell i la Universitat Autònoma de Barcelona. Això és el que està demanant la gent.

Però, mirin, jo sí que li vull dir, li agraeixo una cosa que és certa, que és la coherència. Nosaltres sempre hem defensat el mateix i com que sempre hem defensat el mateix, en aquesta legislatura ha passat una cosa que és molt rellevant, que és evidentment el que ha fet que aquest projecte no tiri endavant, que és una llei també a proposta nostra, que estava a l'acord d'investidura, que

és per reduir la fiscalitat del joc en aquest cas o en aquest cas per revertir el regal fiscal que es va fer ad hoc per al Hard Rock. Vostès el que van acceptar i van proposar és que els beneficis d'un casino, del casino més gran d'Europa, passessin del cinquanta-cinc per cent al deu per cent. Després vostès em venen a dir aquí a mi que no els preocupa la fiscalitat dels rics, que no els preocupa; no, que vostès les classes treballadores i les classes mitjanes. Em poden explicar vostès què és defensar la classe mitjana i la classe treballadora que algú que es forra amb els beneficis del casino més gran d'Europa pagui només el deu per cent quan la gent ha de pagar el vint-i-u per cent de l'IVA? Mirin, vostès, ja sé què defensen, sí, els lobbys. Vostès defensen els lobbys voltors de Catalunya, vostès són els representants de la patronal a Catalunya, de la patronal d'aquí, que és el senyor Sánchez Llibre, i de la patronal d'allà, que és el senyor Garamendi. Això són vostès.

I ja està.

El president

Per posicionar el Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra, té la paraula el diputat senyor Dani Cornellà i Detrell.

Dani Cornellà Detrell

Bon dia a tots i a totes. Bé, aquesta moció que ens presenta el Partit Popular té una clara intencionalitat política. Això ho compartim, suposo, la majoria dels grups parlamentaris. Però el problema no rau en aquesta intencionalitat política, perquè al final és normal que la busquin, perquè tots sabem què defensa el Partit Popular; el problema és la indefinició constant del Partit Socialistes. Perquè ja quan parlàvem ahir del col·lapse que pateix el país, es posava de manifest que les polítiques o fins i tot el pressupost difunt que ens presentava el Partit Socialistes, el Govern del Partit Socialistes és un govern que no clarifica i que és un govern que alhora que diu que treballa per la descarbonització, el que ens presenta és uns pressupostos per descarbonitzar carbonitzant, és a dir, una mica de trens, però més pressupost per a asfalts, carreteres i infraestructures fòssils.

I davant d'això, què passa? Doncs que el Partit Popular, com que, de fet, defensen el mateix model de país. El Partit Popular retallaria en drets, partides

per a les persones, però amb aquestes inversions, doncs, evidentment, comparteixen el mateix model de país. Vostès representen, com si diguéssim, el que seria el negacionisme pràctic: dic que no ho soc, però les meves propostes... Per exemple, el Partit Socialistes, demostra que soc el que faig la pràctica del negacionisme sense dir-ho. I per això, avui tornem a tenir aquest debat aquí, perquè tot i que ve de fa molts anys, tant el Quart Cinturó com el Hard Rock, no hi ha manera d'enterrar-los definitivament. I quan les coses no s'enterren definitivament, doncs, tornen aquí al Parlament per interessos, evidentment, d'uns i altres. Però el problema és que és real, que encara aquests dos projectes volten en aquest Parlament de Catalunya i en el país.

I això ho saben les entitats que, per exemple, treballen contra el Quart Cinturó, que encara que li canviïn el nom, ara li diguin ronda nord o el que sigui, continuen ben vius. I això ho saben, que en aquests pressupostos que ens presentaven, doncs, hi havien diners per a estudis i altres coses relacionades amb aquests projectes fòssils, siguin a Sabadell o siguin a la Garrotxa. Perquè aquest és el negacionisme pràctic que practica el Govern dels socialistes amb el suport d'altres partits.

I referent al Quart Cinturó, la campanya contra el Quart Cinturó, l'Associació per a la Defensa i l'Estudi de la Natura, Ecologistes de Catalunya saben que han portat el conveni entre l'Estat i la Generalitat per a la construcció d'aquesta ronda entre Terrassa i Castellar del Vallès, l'han portat als tribunals. Perquè, què s'amaga darrere aquest projecte? Doncs el de sempre, el negacionisme climàtic i continuar amb les mateixes polítiques de sempre, sense posar a l'estudi d'impacte ambiental les alternatives corresponents, sigui l'alternativa zero, que no es faci, o sigui l'alternativa 1, que seria com ho fem per suplir aquesta demanda amb transport col·lectiu, sigui per als veïns i les veïnes o sigui per a les mercaderies. I aquestes alternatives, doncs, al final, no les contempen, perquè sigui el Partit Popular o sigui el Partit Socialistes està clar que no s'enterra aquest projecte, perquè realment el volen tirar endavant. Per tant, no cal que el Partit Popular es baralli amb el Partit Socialistes, només cal que arribin a acords, perquè, de fet, comparteixen en aquest tema si més no, el mateix model.

De fet, és sorprenent també el tema del Hard Rock, perquè a la pràctica és continuar amb el model que ha portat a una situació de col·lapse al país. És a dir, infraestructures o grans casinos, en aquest cas, per continuar amb el model de turistificació massiva que empobreix els veïns, que genera, sí que és veritat, milers i milers de feines precàries per a ciutadans i ciutadanes que les agafen, però que després no arriben a final de mes. I que, també, curiosament, aquest projecte el defensen des de l'extrema dreta de VOX i Aliança fins al PSC, passant evidentment per Junts i pel PP. Perquè, al final, tots vostès defensen el mateix model. Uns el critiquen, uns el critiquen en termes de drets, que volen persones però que no tinguin drets, com fa l'extrema dreta, perquè sí que vol aquests treballadors mal pagats, els nous esclaus d'aquest segle, sí que els volen, però els volen sense drets. Per això van «a per ells». I d'altres defensen aquest model, com el PSC o d'altres partits, perquè, al final, representen aquests lobbys, tant el lobby turístic com el lobby immobiliari, i són els que hi han darrere de tots aquests grans partits i que marquen les polítiques del país. No aquest any, no l'any passat, sinó que porten dècades marcant les polítiques nefastes, negacionistes i contra el poble de Catalunya que s'han fet en les darreres dècades.

El president

En nom del Grup Parlamentari Mixt, té la paraula la diputada senyora Rosa Maria Soberana i Bonet.

Rosa Maria Soberana i Bonet

Compartim la preocupació pel fet que els successius governs de Catalunya hagin danyat, esperem que no de forma irreparable, la imatge del país dinàmic, segur i treballador que ha de ser Catalunya. Governos àgils per regalar causes que anomenen «socials», però lents en invertir en infraestructures vitals. No és més social que qualsevol altra despesa aquella inversió que permet als catalans moure's entre feina, tenir feina o un hospital nou?

A Catalunya tenim projectes encallats des de fa dècades. El Hard Rock, la B-40 en són alguns dels clars exemples del que tenim penjat als calaixos. I ja hem vist passar governs de tots els colors sense avançar ni un sol pam. És un problema

de país. Recordem que Catalunya genera prop del dinou per cent del PIB estatal, però l'execució d'inversions és molt inferior. El 2021, l'Estat només va executar 740 milions, mentre que a Madrid més de 2.000. I el 2024, ni tan sols el vint per cent del que estava pressupostat.

Ara bé, no tot és culpa de Madrid. Aquí també hem desenvolupat una estranya habilitat per eternitzar debats sense decisions, fer estudis, comissions, taules... I tornem a començar. El projecte del Hard Rock fa més d'una dècada que s'arrossega. Una inversió privada de més de 2.000 milions d'euros i milers de llocs de treball, però també amb dubtes legítims: model econòmic, ús de l'aigua, especulació o el pes del joc.

El debat és legítim, però el que és inexplicable és que després de tants anys encara no sapiguem si es farà o no. Aquesta definició perjudica a tothom.

Pel que fa a la B-40 o el Quart Cinturó, com en volen anomenar ara, és el símbol de la paràlisi: més de trenta anys de debats, informes, mentre el Vallès segueix col·lapsat, la C-58 i l'AP-7 treballen al límit i milers de treballadors pateixen aquestes conseqüències cada dia. Aquesta via és essencial per millorar la connexió entre comarques industrials, descongestionar la xarxa viària. Però no podem convertir cada carretera en un debat de dècades; la paràlisi també té conseqüències.

Si necessitem inversions, infraestructures modernes, però sobretot

Fitxer 042_3PLE14

governos que decideixin i executin. A Girona encara esperen el soterrament de les vies del tren, el nou Trueta; a Tarragona continuem sense connexió; a Barcelona, des del 1989, les rondes són un coll d'ampolla, i a Lleida, què podem dir?, segueix el mateix. Catalunya no pot seguir atrapada en un debat etern. Necessitem governos valents, capaços de decidir i de complir.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyora diputada. I, en darrer terme, en nom del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, té la paraula la diputada senyora Eva Candela López.

Eva Candela López

Moltes gràcies, president. Bon dia a tothom. Diputat Huguet, disculpar la consellera Paneque, perquè la que hauria d'haver estat avui aquí era la consellera Paneque, però, amb el títol de la interpel·lació, va venir la consellera Romero, i la consellera Paneque tenia l'agenda compromesa al ser d'una setmana per l'altra. En tot cas, disculpar-la.

Mireu, el diputat Huguet ens deia en la seva interpel·lació sobre les inversions previstes; bé, sobre les inversions previstes –aquest era el títol de la interpel·lació, i de la moció–, però després ens deia en la seva interpel·lació «inversions previstes i desaparegudes». I jo li diria: què entén vostè per «desaparegudes», diputat? Quant al desenvolupament, per exemple, de la B-40, Quart Cinturó, ronda Nord, a mi m'és igual, digui'n com vulgui; soc de Terrassa i el que volem és que es faci, ens és igual el nom que tingui. Jo li diria: entén per desaparegut el conveni signat el novembre del 2024 amb el Govern d'Espanya? Això és estar desaparegut? Entén vostè per desaparegudes les licitacions i redaccions de l'estudi d'impacte ambiental? O també entén per desapareguts l'estudi de mobilitat i paisatgístic, que s'estan licitant també? Com actuaria el Partit Popular per executar aquesta estructura? Com ho faria? Potser com va actuar quan estava al Govern d'Espanya? Això ja ho vàrem veure i ho vam constatar tothom, senyor Huguet. Com van aprofitar la majoria absoluta que tenia el senyor Mariano Rajoy per executar aquesta estructura, decididament? (*Veus de fons.*) I em dirà –un moment, un moment–: «Els socialistes esteu governant i heu governat al Govern d'Espanya.» I tindrà raó –les coses com són. Clar que també hi hem estat i hi estem ara. Però vull recordar-li, senyor Huguet, que els avenços amb governs socialistes han estat més notables que amb els governs del PP. I tant que sí! (*Aplaudiments.*) Els governs socialistes, a Madrid, han fet més per avançar que el Partit Popular. No suficient, cregui'm, no suficient, però més sí, molt més. I li pregunto: vostès haurien signat el conveni que ha signat el Govern de la Generalitat amb el Govern d'Espanya si governessin a Catalunya?

Hipotètic. Però, si governessin Catalunya, vostès haurien signat aquest conveni? Vostès assumirien la responsabilitat de dissenyar, redactar i construir, des de la proximitat al territori, la B-40? L'assumirien? Jo molt em temo que no.

I deixi'm dir-li també, diputat Huguet, que els projectes, a més, per ser portats a terme, requereixen tramitacions, requereixen donar compliment a lleis i a reglaments i unes redaccions, perquè això no és comprar un Lego i muntar-lo a casa el cap de setmana hi vaig i el poso el dilluns al territori, eh? Que portem dècades de retard? I tant que les portem! Que no hi ha un sol responsable d'aquest fet? També, li dono la raó. Però crec que vostès no estan per donar-nos gaires lliçons a nosaltres, i continuem veient-ho dia rere dia al Congrés dels Diputats.

Però és que jo crec que el que volia el Partit Popular amb aquesta interpel·lació i moció no era que parléssim ni del Hard Rock ni de la ronda Nord; el que volia era que entréssim en contradiccions el Grup Socialista amb els grups que han donat suport a la investidura de Salvador Illa com a president de la Generalitat – ja l'hi deia el senyor Cid fa un moment. Però, miri, això no serà –això no serà. Cada un dels grups sabem on estem. Tenim idees diferents, molt diferents, en moltes coses, però seiem, ens reunim i arribem a acords, clar que sí. I tenim clar tots quins han estat els acords d'investidura, i aquí no ens trobarà.

Miri, el Grup Socialista i Units per Avançar ha defensat i defensa grans projectes que són molt importants per a Catalunya, no només aquests dos, molts més. I, diputat, avui, el nostre grup no li donarà suport en aquesta proposta, i no li donarà suport perquè creiem que vostès no l'han presentada per sumar, no l'han presentada per construir, no l'han presentada per fer avançar Catalunya. I a Catalunya, diputat, no li manca decisió política, Catalunya no està paralizada; a Catalunya lo que li falta és que tots remem en la mateixa direcció, i ja anem una mica tard.

Moltes gràcies.

El president

Els faig avinent, acabat el debat, que la votació d'aquesta moció es farà aquest matí un cop substanciat el punt dinovè de l'ordre del dia.

Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la defensa del model d'escola concertada

302-00221/15

El divuitè punt de l'ordre del dia és la moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la defensa del model d'escola concertada. És presentada pel Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya i per fer-ne l'exposició té la paraula el diputat senyor Juan Fernández Benítez.

Juan Fernández Benítez

Gràcies, president, i felicitats. Bon dia a tothom, diputats, diputades. Volia dir consellers, conselleres, però em sembla que cap dels setze consellers no ha tingut temps de venir al Ple avui. Deuen estar preparant la nova proposta de pressupost al dictat d'Esquerra Republicana.

Deia la diputada del Partit Socialista fa uns segons que nosaltres hem presentat la moció anterior per mirar de descobrir contradiccions entre el Partit Socialista i els Comuns. No fa falta, senyora diputada: vostès són una contradicció amb cames. (*Aplaudiments.*) Si es busca la paraula «contradicció», si es busca al diccionari la paraula «contradicció», surt la seva foto; no la seva, la del seu grup parlamentari. Vostès parlen de prosperitat compartida. Jo crec que al senyor Illa se li ha fet una mica de bola això de la prosperitat compartida, perquè ni lideratge ni govern de tothom ni Hard Rock ni pressupostos ni res de res.

I avui, que parlem de l'educació concertada, vostès defensen l'educació concertada, però, per altra banda, tanquen 250 grups de l'educació concertada. Per tant, avui debatем molt més que una moció; avui debatем quin és el model que volem per a Catalunya, quin és el model educatiu que volem per a Catalunya. I sobretot debatем si creiem de veritat en la llibertat, en la pluralitat i en la confiança en les famílies. Aquesta moció parteix d'una idea molt senzilla però fonamental: l'educació a Catalunya és i ha de continuar sent una xarxa plural, una xarxa formada tant per centres públics com per centres d'iniciativa social sostinguts amb fons públics, no com a models en competència, sinó com a models complementaris que, plegats, garanteixen la qualitat, l'equitat i la llibertat.

I això no és una opinió; és una realitat que ha funcionat durant dècades i que ha contribuït decisivament a la cohesió social i a l'èxit educatiu de Catalunya.

Però aquesta realitat avui està en risc. Els darrers deu anys s'han tancat vint-i-cinc escoles concertades: vint-i-cinc projectes educatius que desapareixen, vint-i-cinc comunitats educatives que es trenquen, vint-i-cinc opcions menys per a les famílies. I no és fruit de l'atzar; és el resultat d'una política sostinguda de relegació i infrafinançament que aquesta moció denuncia de forma clara. Perquè, quan es parla de retallades a la concertada, no s'està parlant d'una estructura abstracta: s'està parlant d'alumnes, de docents, de familiars, s'està parlant de perdre oportunitats. I cal dir-ho clar: la nostra moció és un al·legat en favor de l'educació concertada davant de l'atac de l'esquerra.

Atacar la concertada no és reforçar la pública; és debilitar el conjunt del sistema. Hi ha qui defensa un model uniforme, únic i centralitzat, un model on l'Administració decideix per sobre de les famílies. Nosaltres defensem exactament el contrari: un model basat en la pluralitat educativa, en la diversitat de projectes pedagògics i en el dret de les famílies a escollir. Perquè la llibertat educativa no és un privilegi; és un dret, és un dret reconegut constitucionalment, és un dret reconegut internacionalment i, sobretot, és un dret que forma part de qualsevol societat democràtica moderna. Quan una família escull escola no està fent un caprici: està exercint la seva responsabilitat, està buscant el millor per als seus fills, i cap govern hauria de posar obstacles a aquesta decisió.

Per això, aquesta moció proposa mesures concretes: proposa garantir la continuïtat de la xarxa concertada com a part essencial del sistema educatiu; proposa reformar el sistema de preinscripció perquè reflecteixi realment la demanda de les famílies i no decisions administratives prèvies; proposa avançar cap a una major equivalència en el finançament per alumne, perquè no hi hagi alumnes de primera i de segona en funció del centre que trien, i proposa avançar també en la gratuïtat de l'educació infantil de zero a tres anys; proposa garantir recursos per a l'atenció de l'alumnat amb necessitats educatives especials, independentment de la titularitat del centre; proposa transparència, equitat i responsabilitat, en definitiva, proposa justícia.

Però hi ha un element més que no podem obviar: el context actual. El Govern ha retirat la proposta de pressupostos, i això no és una qüestió menor. Això implica, *de facto*, que molts dels acords assolits, tant amb la concertada com amb la pública, quedaran en paper mullat, almenys a curt termini. I això és especialment greu, perquè el sistema educatiu no pot funcionar amb incertesa permanent, no pot dependre de decisions improvisades i no pot avançar si els compromisos no es compleixen. Aquesta moció, en aquest sentit, també és una crida a la responsabilitat. Diu Salvador Illa que retira els pressupostos per responsabilitat i estabilitat, quan retirar-los és pròpiament la inestabilitat. Governar sense pressupostos és irresponsable i contribuir a la inestabilitat.

Per tant, sense recursos les paraules no serveixen. Aquest debat no va de política contra concertada; aquest és un fals debat que només genera divisió. Aquest és un debat de si creiem en l'educació plural o en una educació uniforme –i ja acabo. Va de si confiem en les famílies o si preferim substituir-les, va de si volem un sistema obert i divers o un sistema tancat i dirigit. Nosaltres ho tenim clar: defensem un sistema educatiu que sumi, no que exclougui, i per això defensem per damunt de tot la llibertat.

Moltes gràcies.

El president

El Grup Parlamentari de Junts hi ha presentat esmenes. Per defensar-les, té la paraula la diputada senyora Sònia Martínez i Juli.

Sònia Martínez i Juli

Gràcies, president. Diputats, diputades, permeteu-me que dediqui aquests primers segons de la meva intervenció a la consellera Niubó, a qui vull desitjar des d'aquest faristol una ràpida recuperació, i esperem tenir-la de nou i ben aviat aquí al Parlament.

Entrant ja en el debat de la moció, des de Junts per Catalunya valorem positivament l'esperit d'aquesta moció, perquè compartim la preocupació per l'infrafinançament que pateix l'escola concertada, perquè compartim la preocupació per les condicions laborals del seu personal, perquè compartim la necessitat de garantir aquests recursos equitatius per atendre l'alumnat amb

necessitats educatives especials a tots els centres i perquè quan un centre perd el concert per manca de finançament ha de triar o bé tancar o bé convertir-se en un centre privat, excloent d'aquesta manera famílies que no es poden permetre pagar les quotes. Des de Junts per Catalunya no volem ni una cosa ni l'altra. Aquest no és el model que volem per a la nostra Catalunya.

I per aquest motiu, i amb l'objectiu de millorar aquesta moció i que millori també el sistema educatiu, hem presentat tres esmenes. La primera esmena introdueix tres principis bàsics: primer, la gratuïtat de la plaça escolar, que ja recull la LEC; en segon lloc, més recursos per a centres d'alta complexitat, i tercer, l'homologació de les condicions laborals del personal. Perquè, siguem clars, no podem demanar a les escoles que facin la mateixa feina amb menys recursos i amb pitjors condicions laborals. A més, també proposem reforçar els centres d'alta complexitat, ja siguin públics o privats o concertats, perquè si volem un sistema educatiu just, els recursos han de seguir les necessitats de l'alumnat i no la titularitat del centre. Aquesta és la manera de Junts d'entendre l'equitat.

La segona esmena aborda una qüestió que avui preocupa

Fitxer 042_3PLE15

a moltes famílies, la reserva de places per a l'alumnat amb necessitats educatives específiques. Segons dades del mateix Departament d'Educació, el quaranta per cent de les dades ofertes a I3 estan reservades per a alumnat NESE; repeteixo, el quaranta per cent. Que, evidentment, s'han de reservar places, però aquesta situació està generant molta frustració en famílies que veuen que actualment no poden accedir als centres del seu entorn. Per això proposem revisar aquest sistema, perquè la reserva de places s'ajusti a la realitat de cada territori, perquè la inclusió educativa i planificació equilibrada no són conceptes incompatibles, al contrari, són conceptes que han d'anar agafats de la mà.

I la tercera esmena fa referència al personal afectat pel tancament de grups a l'escola concertada. Perquè quan tanquem una línia educativa no només desapareix un grup, també posem en risc la feina de professionals amb molts

anys d'experiència i amb vocació educativa, i el sistema educatiu, malauradament, no es pot permetre perdre aquest talent. Per això proposem garantir la recol·locació del personal i si es produeix aquesta pèrdua de concert un cop iniciem el curs, es mantingui la dotació docent fins a final de curs, perquè les decisions administratives no poden perjudicar ni a l'alumnat ni tampoc als professionals.

I fins aquí les esmenes. Pel que fa al posicionament de vot, vull referir-me breument a alguns punts de la moció. En primer lloc, el punt 5. En aquest punt votarem en contra perquè considerem que entra en contradicció amb el pacte contra la segregació escolar i amb el model d'escolarització que defensem des de Junts. El que el Partit Popular anomena predeterminació administrativa són en realitat mesures necessàries per a les reserves de places per a alumnat NESE o la zonificació que afavoreix la diversitat. I en segon lloc, sobre el punt 15, des de Junts defensem la pluralitat educativa i el respecte als diferents projectes pedagògics, però també tenim molt clar que els recursos públics han de promoure la coeducació i la igualtat d'oportunitats. Per això, considerem que els fons públics no han de finançar centres que segreguen per sexe. Per aquest motiu votarem també en contra d'aquest punt i també d'altres, perquè hem de ser sincers, si bé valorem positivament l'esperit d'aquesta moció, com us deia al principi de la intervenció, el redactat d'alguns punts amaga matisos que no compartim i no ens acaben de convèncer. Creiem, diputat Fernández, que es podria haver formulat d'una manera més constructiva i transparent.

Gràcies.

El president

Ara és el torn dels grups parlamentaris que no hi han presentat esmenes per tal que puguin fixar llur posició. En primer terme, per fer-ho, i en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula la diputada senyora Irene Aragonès Gràcia.

Irene Aragonès Gràcia

Gràcies, president. Bé, el Partit Popular amb aquesta moció incorpora algunes evidències, alguns punts, de fet, semblen que siguin inofensius, però a la vegada

fan de bandes que són, per part d'Esquerra Republicana, són intolerables. Proposen obrir el debat de quin model educatiu volem per al país, i això no és menor, perquè aquest debat Catalunya ja el vam tenir. El vam fer amb la Llei d'Educació de Catalunya, amb amplis consensos tant polítics com socials, definint un model clar, el Servei d'Educació de Catalunya, amb una escola pública central i una xarxa d'escoles d'iniciativa social. I aquest és el marc, aquest és el consens de país i aquest és el model que defensa Esquerra Republicana. I el que avui fa el Partit Popular és qüestionar-lo.

Perquè, de fet, darrere la seva moció hi ha un model totalment diferent, un sistema basat en la demanda i en la competència entre centres. Parlen molt de llibertat d'elecció, però aquesta llibertat no és igual per a tothom. La demanda no és neutral, depèn de la renda, del capital cultural i de les oportunitats de cada família. I quan el sistema es construeix des d'aquesta base, el que es genera no és llibertat, el que genera és segregació. I per això Esquerra Republicana ho diem clar: el dret a l'educació ha d'estar per sobre del dret a escollir centre.

I un punt especialment greu és el que planteja en el seu número 15, que proposen tornar al finançament amb diners públics a les escoles que segreguen per sexe, i mirin, si algú defensa aquest model està en el seu dret, però que se'l pagui, perquè és intolerable, és inacceptable que, a més a més, el que demanen és fer-ho amb els diners de tothom. I Esquerra Republicana vam aconseguir, *vam aconseguir* blindar que cap euro públic serveixi per a promoure la desigualtat. És llegat republicà, perquè és una política educativa pública que defensa una educació que uneix i no pas que separa. Separar nens i nenes i joves és una pedagogia retrògrada, que reforça estereotips i, a més a més, limita oportunitats. L'educació ha de ser igualitària, ha de ser inclusiva i ha de ser justa, i li ben asseguro que seguirà així. I aquí és on es veu clarament que no estem davant d'una moció neutra. Fins i tot es delaten vostès mateixos: presenten aquesta moció en alguns ajuntaments, però és curiós que precisament aquest punt l'obviïn, i no l'hi incloguin.

Per tant, és una moció trampa. És un decàleg ideològic de la dreta més rànica. Una moció que, sota una aparença tècnica en alguns punts, introdueix una visió ideològica molt clara, la d'un model educatiu orientat a la competència, la

segregació i a la mercantilització. I davant d'això, evidentment, Esquerra Republicana no hi donarem suport, perquè el que cal no és desfer el model que tenim, sinó desplegar-lo i reforçar-lo. El camí? Un decret de concerts que actualitzi el marc existent incorporant els principis de la Llei d'educació com la normativa que l'ha anat desenvolupant durant aquests anys, com el decret d'admissió, que és garantia per combatre la segregació.

Per tant, no hem de fer passos enrere, defensem una escola pública forta i vertebradora, d'igualtat d'oportunitats, i vostès, avui, el que presenten és aquesta idea força peculiar del que és públic. Centres amb quotes desorbitades, més propis d'un club selecte que d'un sistema educatiu, però que curiosament també volen que paguem entre tots.

I defensem, defensem l'escola concertada, una escola compromesa com tantes n'hi ha amb la llengua vehicular, aliada amb la lluita contra la segregació, amb una escolarització equilibrada de l'alumnat i amb les mateixes regles de joc que la resta del sistema. Aquesta és l'escola concertada que suma, la que contribueix a la cohesió social i també a la cohesió territorial, i el que vostès plantegen és una altra cosa. Posar la demanda per davant de l'equitat i obrir la porta a més desigualtat. Per tant, dos models confrontats, un que entén l'educació com un mercat, que és el seu, i un que l'entén com un pilar de cohesió, que és el d'Esquerra Republicana, dos models totalment incompatibles.

I acabo amb aquests tres segons que em queden seguint donant suport (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*) a les mobilitzacions, a les vagues del sector educatiu que demà culminen a Barcelona, i convençuda que tant el president Dalmau com el president Illa assumiran la responsabilitat de recuperar aquestes negociacions per arribar també a un acord amb els sindicats majoritaris.

Gràcies.

El president

Gràcies, senyora diputada. En nom del Grup Parlamentari de VOX en Catalunya té la paraula el diputat senyor Manuel Jesús Acosta Elías.

Manuel Jesús Acosta Elías

Bé; moltes gràcies, president. Molt bon dia, senyors diputats. Primerament voldria solidaritzar-me amb els professors que s'han hagut de llençar al carrer aquests dies de vaga per culpa del govern socialista d'Illa que els menysprea absolutament, amb una sèrie de mesures tèbies, ambigües, per tal de pal·liar, suposadament, l'estabilització de les plantilles, la simplificació burocràtica. També, per altra banda, suposadament, l'augment de personal per atendre els alumnes NESE. I tot això oferint-los un insultant augment salarial de quaranta-vuit euros al mes. Això és una absoluta bogeria, és un insult, i és quelcom que és ridícul. Per tant, ens solidaritzem amb els professors (*aplaudiments*), amb les seves justes demandes.

Bien. En estos momentos estamos ya iniciando, ya se ha iniciado, todo el periodo de preinscripción escolar y muchas familias catalanas se tendrán que enfrentar a los problemas de siempre, y sobre todo los podemos resumir en lo siguiente: ver cómo su capacidad, su libertad de elección de centro y de modelo educativo cada vez se recorta más por culpa de una administración del Govern de la Generalitat, del Departament d'Educació, que no lo gestiona bien, por culpa también del Govern de la Generalitat, que aplica la zonificación y por culpa del infrafinanciamiento de la escuela concertada.

En los últimos seis años han tenido que cerrar veintisiete escuelas en Cataluña, escuelas concertadas. Sí, esas que nos identifican en los barrios durante generación y generación, esas escuelas de toda la vida donde han sido padres, hijos, incluso abuelos. Pues veintisiete escuelas han cerrado en estos últimos seis años. El Govern ha anunciado que cerrará treinta y cuatro grupos el curso que viene de la escuela concertada. Hay que tener en cuenta que, viendo esta situación para el Departament d'Educació parece que el alumno, los niños son una mera cifra canjeable; esto no lo podemos consentir.

Por otro lado, es necesario en un sistema libre, plural, que las familias puedan efectivamente elegir el modelo educativo que quieren para sus hijos con toda normalidad y en igualdad de condiciones; el modelo pedagógico, el centro y el modelo educativo en igualdad de condiciones. Y en igualdad de condiciones no significa que existe una doble red pública y privada, sino que realmente se garantice esa posibilidad de elegir en igualdad de condiciones. Cabe recordar

que actualmente en Catalunya el treinta por ciento de los alumnos están escolarizados en escuelas concertadas, y que el veintisiete por ciento de los alumnos con necesidades educativas específicas también están escolarizados en estos centros concertados. Sin embargo, los centros concertados reciben un cuarenta por ciento menos de financiación por parte de la Generalitat de Catalunya. A esto me refiero cuando digo que tenemos que tener la posibilidad de elegir en igualdad de condiciones.

Bien, esta moción aboga o exige precisamente la capacidad de las familias de elegir el centro, el modelo educativo que quieren para sus hijos. Hablan de la gratuidad de la primera etapa de infantil, hablan de una serie de cuestiones que nosotros hemos defendido siempre. Hablan también de equiparar la financiación entre el modelo de escuela concertada y el público. Habla también esta moción de eliminar el veto que existe en la actualidad de la financiación a la escuela concertada diferenciada, y, por lo tanto, como nosotros lo hemos defendido siempre, suscribimos estas consideraciones y votaremos a favor.

Y finalmente solo..., me imagino que después vendrá el partido socialista a sacar pecho del acuerdo recientemente llevado con la concertada, pero es del todo insuficiente y muestra una evidencia: que durante muchos años, desde el año 1985, los centros concertados han tenido que hacer frente a los proyectos educativos, sus proyectos educativos, con un gasto de funcionamiento calculado precisamente en 1985, y que, por otro lado, desde 1995 están con unas plantillas atendiendo a una realidad en las aulas que es muy diversa hoy en día, en 2026.

Muchas gracias.

Fitxer 042_3PLE16

El president

Per posicionar el Grup Parlamentari Comuns, té la paraula la diputada senyora Susanna Segovia Sánchez.

Susanna Segovia Sánchez

Gràcies, president. Diputats, diputades. Suposo que, efectivament, no serà cap sorpresa per al Partit Popular anunciar el vot en contra a aquesta moció. De fet, jo recordava com que feia poc que havíem debatut una moció semblant aquí en aquest Parlament, i crec que també del Partit Popular. Ha passat un any, però al final el plantejament és gairebé el mateix.

Nosaltres, ja ho saben, creiem que l'escola concertada a Catalunya –que és una de les zones de tot l'Estat espanyol on més percentatge d'escola concertada hi ha respecte a la pública– va tenir la seva justificació i la seva explicació a aquesta doble xarxa en un moment molt determinat en què no hi havia prou escoles públiques per garantir una oferta educativa per a tothom a tot el territori. Jo ja els ho havia explicat alguna vegada i el diputat que ha defensat la moció segurament ho deu conèixer. Jo vaig escolaritzar-me a Badalona, vaig anar a una escola concertada religiosa de Badalona, al barri de la Pau, l'escola Jesús Maria, perquè en aquell moment no hi havia cap altra escola pública en tot el barri. Va ser la mateixa escola que la meva mare, quan va arribar a Badalona i va anar a estudiar allà els anys seixanta, i quinze anys després encara no hi havia cap escola pública a aquell barri. Jo vaig anar en aquella escola i a més a més vaig tenir una bona educació. Vaig tenir molt bones professores, dones i homes, algunes religioses, d'altres no, que em van donar una bona educació, però ara ja hi ha una escola pública allà. Ara ja no és la mateixa situació.

I també ho volia explicar perquè no vagin amb aquest prejudici, que és que tots els esquerres comunistes estan en contra de les escoles religioses concertades. No. Nosaltres el que estem és a favor de l'escola pública i creiem que s'ha de prioritzar sempre l'escola pública. I que allà on hi ha una oferta d'escola pública no pot ser que es tanquin línies de l'escola pública mentre hi ha una escola concertada al costat. La presència, el suport i la creació del sistema d'escoles concertades obeïa a una situació determinada, però ara això ja s'ha enquistat i s'ha convertit en un factor de desigualtat. Vostès parlen de llibertat d'elecció de centre. No hi ha llibertat d'elecció de centre quan hi ha desigualtat. Fins que no s'acabi amb la desigualtat i es garanteixi la mateixa educació pública de qualitat per a tothom, no podem parlar de llibertat de les famílies per escollir centre. I el que han de fer els recursos públics, els recursos de la Generalitat de Catalunya,

és apostar per una escola pública de qualitat que garanteixi el decret d'educació inclusiva, que garanteixi bones condicions per al professorat que hi treballa, per a tot el personal que hi treballa. No podem estar defensant l'escola concertada i que hi ha d'haver-hi més recursos per a l'escola concertada quan demà tindrem milers i milers de professores i professors i altre personal dels equipaments docents al carrer demanant aquestes millors condicions i els recursos necessaris per poder fer una escola pública de qualitat.

Des d'aquí, nosaltres també volem donar suport i agrair les mobilitzacions que hi hauran demà, perquè al final són les persones que demà estaran al carrer les que més estan fent per garantir aquesta escola pública de qualitat i igualitària per a tothom. Mentre estiguem tancant grups de P3 a l'escola pública, estem debatent a la Comissió d'Educació d'aquest Parlament desenes de propostes de resolució que venen del territori demanant que no es tanquin grups de la pública, és incomprensible que l'únic que els preocupi a vostès, i a VOX en concret, és que es tanquin grups de l'escola concertada. No els preocupa que tanquin grups a l'escola pública, això no és important. No els preocupa tampoc que hi hagi un biaix en l'entrada a l'escola concertada, que sobre el paper hauria de garantir que tothom hi pot accedir i utilitza els mateixos criteris en el moment de preinscripció que la resta d'escoles públiques, perquè per això reben finançament públic. I vostès saben que això tampoc és veritat, que moltes d'aquestes escoles fan entrevistes prèvies i posen requisits i condicions a les famílies que no poden pagar les quotes que se'ls demana per poder escolaritzar-se en aquestes escoles. Això tampoc és llibertat de centre.

Nosaltres, com els dèiem, el que volem és avançar cap a un sistema que sigui evidentment públic. Reconeixem la feina que fan moltes escoles concertades, que també treballen per combatre la desigualtat i per combatre la segregació. Però nosaltres el que defensem és que avancem cap a aquest sistema públic i que el que hi hagi siguin mecanismes perquè moltes d'aquestes escoles concertades passin a ser part de la xarxa pública, com ja hem vist a l'escola Sant Felip Neri, per exemple, de Barcelona, i a d'altres escoles de l'àrea metropolitana i d'altres llocs de Catalunya.

Per tant, votarem en contra d'aquesta moció, perquè en realitat és una moció molt ideològica que l'únic que fa és defensar un model que pot acabar essent elitista i excloent. I nosaltres el que defensem és un model públic de garantia de drets per a tothom, d'igualtat en l'educació per a tothom, més enllà de quina sigui la situació socioeconòmica de les famílies.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. A continuació, per posicionar el Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra, té la paraula la diputada senyora Maria Pilar Castillejo Medina.

Maria Pilar Castillejo Medina

Bon dia, diputats i diputades. El PP ens presenta avui una moció per defensar l'escola concertada i el que veiem és que també en educació està bastant desubicat. Tenim tot el sector educatiu al carrer defensant millores reals, més recursos per a l'escola inclusiva, per atendre la diversitat, per reduir ràtios, per dignificar la professió docent. I creiem que és aquesta, avui, la prioritat del país.

Els centres educatius, el professorat, sosté el sistema com pot. Se'ls demana que siguin docents, psicòlegs, educadors socials, orientadors. Se'ls demana que facin de tot, i mentrestant la burocràcia els va ofegant. Hores i hores que es perden en tasques que els allunyen del que és essencial, que és estar amb els alumnes fent classe i acompanyar-los. Aquesta és la realitat quotidiana de les escoles i dels instituts. I en aquest context, el PP decideix posar la centralitat en defensar l'escola concertada. *¡Olé tú!* Però és que, a més a més, nosaltres creiem que no cal que demanin aquesta defensa. Independentment del que es voti avui en aquesta cambra, la realitat d'aquest país és tossuda. I és que el PSC i ERC, quan han governat, han defensat i han protegit l'escola concertada. Han consolidat i han blindat aquest model de doble xarxa d'educació pública i educació privada sostinguda amb fons públics. I això té conseqüències en l'educació avui dia.

Catalunya té un seixanta-cinc per cent d'escola pública, només un seixanta-cinc per cent, molt menys que la mitjana europea, que ronda el vuitanta-quatre per

cent. França està per sobre d'aquesta mitjana, el vuitanta-cinc per cent. Itàlia, Alemanya, prop del noranta per cent d'escola pública. Portugal per sobre d'aquest noranta per cent. Finlàndia arriba al noranta set per cent d'escola pública. Amb Finlàndia comparem sempre els resultats, sí? Però potser també que comparem amb què i a qui destinen els diners. Allà el gruix dels recursos públics van a aquesta xarxa pública, que és la que garanteix equitat i cohesió, i en canvi, aquí es manté un model que fragmenta. Perquè una part molt important de la concertada no vol assumir la complexitat social del país. Rep diners públics, això sí, però no escolaritza ni el mínim de l'alumnat vulnerable que marca la normativa, no acull la mateixa proporció d'alumnat amb necessitats educatives especials ni amb dificultats socioeconòmiques que l'escola pública. I aquí no passa res. Els diners continuen arribant any rere any sense mecanismes de control efectius. I a això s'hi sumen les diferències en la planificació de l'oferta, especialment a infantil. Quan baixa la natalitat, es tanquen línies a la pública mentre es mantenen concerts a la privada. La pública s'ajusta, la concertada, es blinda. I amb el pes que té aquest model a Catalunya, amb aquest seixanta-cinc per cent de pública, el resultat és clar. Més segregació escolar i més desigualtats educatives.

I per això, per nosaltres, el que cal abordar és un debat sobre quin és el pes que ha de tenir la xarxa concertada en el sistema educatiu català. Aquest seria el debat que nosaltres voldríem fer avui sobre l'escola concertada. Quin és el pes que ha de tenir en la xarxa? Però és un debat que cap dels partits que ens ha governat vol afrontar perquè implica tocar interessos i tocar privilegis. I si algú dubta que el govern actual continua en aquesta línia, els fets són molt clars. Un dia després de pactar amb els sindicats afins aquest acord sindical insuficient, les engrunes per als mestres i el professorat, el dia següent va anunciar 390 milions d'euros per millorar el finançament de l'escola concertada. Aquest és l'ordre de prioritats d'aquest govern.

Encara més clar. Al ple del febrer passat, amb una moció de Junts, es va aprovar una esmena de la CUP per refermar el compromís de no concertar centres que segreguin l'alumnat per raó de sexe. El PSC, Junts, Esquerra i Comuns van votar a favor d'aquesta esmena. Tothom va votar a favor. El 25 de febrer. El 24 de

febrer, el mateix govern del PSC aprovava un decret per autoritzar 150 places d'educació infantil a l'escola Viaró de Sant Cugat, una escola de l'Opus que segrega per sexe. Cent-cinquanta places d'infantil formalment no segregades, formalment no segregades, per poder justificar el finançament però amb el mateix NIF, amb el mateix projecte educatiu, amb la mateixa realitat. Una operació per esquivar la normativa i per continuar transferint recursos públics a un centre elitista, un centre de l'Opus que segrega per sexe. I tot això mentre es tanca una línia d'infantil a l'escola pública de l'Olivera, a la mateixa ciutat de Sant Cugat, amb el govern municipal en contra. Se'ns pixen a la cara i ens diuen que plou. Amb una educació pública infrafinançada, amb un terç de l'alumnat en situació de pobresa o de risc d'exclusió, amb el professorat mobilitzat reclamant recursos i condicions dignes, aquest govern que diu que és de tothom continua regalant diners a les elits de l'Opus perquè portin els seus fills on no es barregin amb la púrria. Doncs, ostres, amb el model socialista d'educació per a tothom.

El que hi ha en joc ja no és només el model educatiu, és un model de país. O es reforça decididament l'escola pública, forta i inclusiva i garantida de drets, o es continua sostenint aquest sistema neoliberal que garanteix la segregació.

Gràcies.

La vicepresidenta

Gràcies, diputada. Torn ara del Grup Mixt i té la paraula la diputada Sílvia Orriols Serra.

Sílvia Orriols Serra

Sense la concertada, que dona cobertura a un terç dels infants escolaritzats, el sistema educatiu català col·lapsaria encara més. Les ràtios es dispararien i els guetos proliferaren a les aules d'arreu del Principat, impossibilitant qualsevol integració o avenç acadèmic. La concertada és avui un punt d'inflexió i de contenció de fenòmens que amenacen la viabilitat de tot el sistema.

Però malgrat la seva importància i la seva innegable contribució a millorar notes i resultats en tots els cicles educatius, la concertada no compta amb el beneplàcit de les institucions. La pressió de l'extrema esquerra per desprestigiar aquests centres, infrafinançar-los o acusar-los de tots els mals existents ha abocat el

sector a una situació límit. El decret d'inclusió signat el 2017 s'ha aplicat, però sense el finançament que requeria. Els centres no tenen ni les eines ni els recursos necessaris per fer-hi front. No existeix atenció singular i individualitzada per a qui ho ha de menester, però en canvi sí que s'altera, i molt, el ritme ordinari de tota l'aula. No parlem només dels alumnes amb capacitats especials, a qui l'administració no procura l'acompanyament adequat. Parlem també, i sobretot, de la matrícula viva que afecta pública i concertada a parts iguals i que té afectacions dràstiques en els resultats acadèmics del conjunt de l'alumnat.

Els mestres ja no fan de docents i pedagogs. Ara, gràcies a vostès i la seva ineptitud, fan d'infermers i policies, tots els papers de l'auca. La caiguda sostinguda però constant dels resultats, la complexitat creixent de les aules i la dilució del català com a llengua vehicular i de joc als patis haurien de fer sonar totes les alarmes. Però en comptes de fer-los replantejar el model i girar la vista cap a la concertada per copiar-ne els casos d'èxit, vostès continuen criminalitzant-la. Les esquerres, que tant parlen de conciliació familiar i laboral i del dret de la dona a fer carrera, permeten, víctimes del seu propi sectarisme, que hi hagi places lliures a les llars d'infants privades mentre hi ha mares treballadores que no tenen on deixar la mainada.

La Generalitat podria signar convenis de col·laboració i fer polítiques socials reals, garantint el servei a qui ho necessita i alhora dotant de solvència econòmica tots aquests centres i garantint els llocs de treball que se'n deriven, però no ho fa. Els Comuns senten la paraula «privat» i ja els surt urticària, menys quan lloguen vaixells privats per a ús particular al Port de la Selva. Eh, senyor Cid? Ah, que no hi és, oi, el senyor Cid? És curiós que sempre s'acusa per part de la resta de formacions a l'Aliança Catalana de no participar a les comissions i, en canvi, són vostès mateixos qui ni tan sols concorren els plens (*Forta remor de veus.*). Jo almenys puc justificar-ho amb un altre càrrec públic, d'altres no sé si són a la cafeteria, al bar o fent la volteta a la mar amb els seus vaixells privats llogats (*Persisteix la remor de veus.*) A més a més, ahir el govern del senyor Salvador Illa...

La vicepresidenta

Diputada, aturi's un segon, si us plau. La diputada hauria de poder continuar amb la seva explicació. Per tant, demano als diputats i diputades de la Cambra que continguin les seves expressions.

Sílvia Orriols Serra

Moltes gràcies, presidenta. També és curiós que ahir el govern del senyor Illa em deia «és que vostè no va venir a la cimera». I és que jo el senyor Illa no l'he vist a cap sessió plenària, a cap. Només el veig que ve a corre-cuita quan toca el timbre i toca votació.

Fitxer 042_3PLE17

Per tant, poc interès li deu generar el debat que tenim en aquesta cambra a la resta de formacions polítiques.

La manca de planificació educativa global, la pèrdua progressiva de valors i del principi d'autoritat, els recursos ingents que es destinen a aules d'acollida per pal·liar o minimitzar els efectes devastadors de la immigració massiva fan que el sistema educatiu no garanteixi ni un marc de convivència i seguretat ni resultats positius en les proves de competències bàsiques. A tots aquests problemes estructurals greus sumem-hi la inestabilitat professional i els sous més baixos que tenen els docents a la concertada. L'equiparació salarial és una demanda justa i més que justificada que hauria d'anar a càrrec de la màxima institució del país.

Aliança Catalana defensa la coexistència de pública i concertada i el dret de les famílies a escollir línia educativa, defugint, això sí, segregacions, dogmes ideològics i apostant clarament per l'excel·lència curricular. En comptes de confrontar models i fomentar picabaralles estèrils entre uns centres i d'altres, fariem bé d'interioritzar que l'ensenyament és clau si volem dotar el país del futur prometedor que es mereix. El dia que s'ho creguin potser s'hi destinaran els recursos que pertoquen i no les engrunes i misèries d'ara.

(Aplaudiments.)

La vicepresidenta

Per què em demana la paraula, diputada?

Susanna Segovia Sánchez

Sí, presidenta, per al·lusions a un diputat del meu grup parlamentari...

La vicepresidenta

Feta la consulta amb el lletrat, té dos minuts.

(Veus de fons.)

La vicepresidenta

Diputats i diputades... *(Pausa.)* Diputats i diputades, igual que he demanat quan estava intervenint la diputada Orriols, que la resta... *(Veus de fons.)* Diputada! Diputada... Diputada: ha de respectar les normes! *(Persisteixen les veus de fons.)* Diputada, ha de respectar les normes que regeixen per a tots els diputats i diputades de la Cambra. El que és escandalós és la falta de respecte a la Presidència del Parlament quan està moderant el debat, que és el que em correspon. Diputada, li demano calma. Demano silenci, igual que ho he fet quan estava intervenint vostè a la resta de diputats. Diputada, em demana la paraula per al·lusions. Té la paraula per al·lusions, i la diputada té tot el dret del món a respondre. Digui, diputada.

Susanna Segovia Sánchez

Gràcies, presidenta. De fet, ara ja ha arribat el diputat portaveu del meu grup. Senzillament és per dir a la senyora Orriols que la vergonya que li deu fer no assistir a les comissions i no saber ni on estan les sales de comissions d'aquest Parlament, probablement perquè no s'hi veu mai a ningú del seu grup. Sí que envien assessors per prendre notes de les coses que parlem a la comissió. Està clar que la vergonya que li fa, li fa dir les bestieses que vostè diu. Perquè vostè sap perfectament que en aquest hemicicle hi ha moments que hi som els diputats i les diputades i moments que som fora negociant esmenes, reunint-nos i fent altres feines. Potser perquè vostè no fa absolutament res, que és seure aquí i escalfar la cadira, s'indigna quan li diem que no va a les comissions.

Gràcies.

(Aplaudiments.)

La vicepresidenta

D'acord. Seguim amb el debat. És el torn ara del Grup Parlamentari del PSC i Units per Avançar. I té la paraula la diputada Gisela Navarro Fuster.

Gisela Navarro Fuster

Gràcies, presidenta. (*Remor de veus.*) Va, una mica de calma, tornem al seny, si us plau. (*Pausa.*) Bé; bon dia a tothom, diputats i diputades. Bé, entrem a la moció del Partit Popular.

Si esmicolem aquesta moció, ja s'ha dit també en algunes veus que m'han precedit, aquest redactat que presenta el Partit Popular..., podríem arribar a algun tipus de consens o algun tipus d'acord, eh? Hi han trossets, doncs, que sonen una mica bé, però evidentment són trossets de frases amb continguts que van molt més enllà del que aquests petits trossets definirien, van directament en la direcció contrària del que podríem denominar, de manera conjunta, un consens o un cert acord. Si el PP hagués tingut la voluntat de fer una moció per buscar algun tipus d'acord, doncs, evidentment no l'hauria escrit com l'ha escrit. I avui sembla que és una tendència del Partit Popular per a aquest Ple, perquè justament en la moció anterior han fet exactament el mateix. I és confrontar models. I bé, també és una cosa que hem de fer aquí dintre, sortint d'aquest faristol.

Anem a veure què proposa el Partit Popular pel que fa a aquesta moció. El seu model és presentar aquí l'escola concertada i fins i tot la privada, com una víctima del sistema, com la gran víctima del sistema d'educació de Catalunya. Però no és per un tema econòmic, només. Mencionen alguna cosa, però no estem parlant d'un tema d'infrafinançament de la concertada. Diuen que els sembla molt bé que les escoles segreguin per raó de sexe. Això ja ens ho explicaran. Per cert, aquest Govern mai ha fet aquesta afirmació i no ha concertat cap grup que ha discrimina per raó de sexe.

Diu la moció, també, que les escoles concertades haurien d'elegir la seva ràtio. Això està escrit a la moció. Però entenc que el que estan proposant és a l'alça, no? O està proposant el Partit Popular abaixar la ràtio de la concertada, també? Que ens ho expliquin. Diu que les escoles concertades han de tenir via lliure per

decidir quina disciplina imprimeixen als alumnes. De què estan parlant en aquest acord? Estan parlant d'algun tipus de càstig? També està bé que ens ho expliquin. Demanen que el procés de preinscripció, i també s'ha dit, sigui sense predeterminacions administratives. Què significa això? Pagant un avançament o una reserva de plaça a l'escola que m'agrada? Perquè no entenc com seria aquest model. I curiosament, empen la paraula «llibertat»... A més, el diputat Fernández l'ha dita al final de la seua intervenció com a metàfora emmascarada d'una altra paraula que no és llibertat, que és «privilegi», perquè quan les famílies han de demanar una escola no es refereixen vostès a totes les famílies de Catalunya, es refereixen a una part de les famílies de Catalunya que tenen el privilegi d'elegir l'escola que volen.

Mirin, el Servei d'Educació de Catalunya està compost per una escola pública i una escola d'iniciativa social. Per cert, el diputat també va retreure al conseller..., dient-li que sembla que ens fa cosa dir «concertada»; no ens fa cosa, el que potser li fa cosa vostè és dir «escola d'iniciativa social», perquè potser això de la part social li sona molt descontextualitzat amb aquesta moció no queda. No *pega* molt, eh? Però no confongui a les famílies, perquè miri, si tirem la vista enrere, i això, jo crec, els municipis i els que hem sigut regidors i regidores, i vostè ho és, sabem històricament on s'han aplicat les línies en els darrers deu anys, on s'han tancat on apareixien de manera no gradual, diguéssim, sinó de cop, la complexitat, la vulnerabilitat, la matrícula viva. Ho sabem molt bé. Sabem on ha estat això. Per tant, hem de reconèixer, també, que en els darrers anys, i això ho hem reconegut tots aquí i totes, gran part, que no tota, però gran part de la concertada, amb gent molt valenta i amb gent amb un enorme servei d'educació públic, s'han posat les piles i han fet una tasca perfecta. Però, també, hem de dir que el pacte contra la segregació ens ha ajudat a tots a intensificar aquesta intenció. També és veritat, i això s'ha dit aquí, també, en el faristol, el conseller va explicar un acord que s'ha signat darrerament per, precisament, finançar la concertada com mereixen, amb 390 milions d'euros.

Per tant, aquesta moció no va de no va de concertada i pública, i també és un eix que no hem de confrontar. Aquesta moció va de segregació. Per tant, jo pregunto a aquests amb vint segons que em queden, al Partit Popular, quina és

la seva visió de la segregació? És el model de Madrid, on és la comunitat autònoma més segregada de tot l'estat espanyol? Aquest és el seu model? Perquè estem parlant, llavors, de rics i pobres. I evidentment, front a aquest model que presenta el Partit Popular, el Partit Socialista i Units per Avançar, estem totalment en contra perquè el nostre model és el que busca la igualtat d'oportunitats per a tothom.

Gràcies.

(Aplaudiments.)

La vicepresidenta

Gràcies, diputada. Ara, per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula el diputat Juan Fernández Benítez del Partit Popular.

Juan Fernández Benítez

Gràcies, vicepresidenta. Comentava que ha tingut la senyora Segovia més temps per defensar-se d'una al·lusió que jo per defensar la meva pròpia posició, no? Per tant, cada vegada que es pronuncii el nom d'algun diputat, que tothom demani al·lusió perquè tindrem més temps.

(Aplaudiments.)

Bien, aquí... Aquí hay que dejar las cosas claras. *(Persisteixen els aplaudiments.)* No aplaudan que pierdo tiempo. *(L'oradorriu.)* Aquí hay que decir las cosas claras. La moción y las enmiendas de Junts son una propuesta constructiva a favor de la educación concertada como parte del sistema público de educación en Cataluña ante el ataque de la izquierda de relegarla. Esa izquierda que ahora se marcha del Pleno al no interesarle de lo que se está hablando.

Porque la señora Segovia no ha aportado nada serio a este debate. Es un ataque ideológico de una parte de la izquierda que no soporta que las familias puedan elegir. Porque en el fondo de todo, va sobre eso. De quién decide la educación de los hijos, si las familias o la Administración. Y nosotros lo tenemos muy claro: las familias. La concertada cumple una función esencial. ¿Y cuál es la respuesta de algunos? Señalarla, desprestigiar-la y recortar la. Dicen que segrega pero evitan hablar de que muchos centros concertados están en barrios humildes,

vulnerables, que acogen a familias sin recursos y que hacen un trabajo educativo enorme con recursos limitados, como por ejemplo el Jesús Maria donde fue la señora Segovia en el barrio de la Pau de Badalona.

Mire, el señor Cid muchas veces me acusa de ser comercial, por ejemplo del mundo de las alarmas, por defender a los vecinos y los propietarios frente a los okupas delincuentes. Me acusa de ser comercial de los seguros de vida, para defender a los ciudadanos frente a un gobierno que los atraca a impuestos con el impuesto de sucesiones. Y yo me sentiría honrado hoy que usted me llamaba comercial de la educación concertada. Porque hoy venimos a defender a la concertada frente a quien decide eliminarla. Porque nosotros estamos muy orgullosos de estar en el lado opuesto del Partido Socialista, de los Comunes, de Esquerra y de la CUP. Esa izquierda hipócrita que pretende eliminar a la concertada mientras hace y permite que proliferen barracones –novecientos barracones– en la educación pública. *(Aplaudiments.)* Frente a esa hipocresía.

La vicepresidenta

Diputat...

Juan Fernández Benítez

Acabo ya. *(Persisteixen els aplaudiments.)* Acabo ya –acabo ya.

La vicepresidenta

Li he donat 30 segons.

Juan Fernández Benítez

Basta de demonitzar a la concertada. Basta de convertir la educació en un camp de batalla ideològic. La educació no va de imposar, va de garantir drets, de ampliar opcions i respectar la llibertat de les famílies. *(Veus de fons.)* Y eso, pese a quien le pese...

La vicepresidenta

Diputat, hauria d'acabar.

Juan Fernández Benítez

...también es educación pública.

(Aplaudiments.)

La vicepresidenta

Simplement, voldria fer al·lusió al reglament d'aquesta cambra, article 87, que s'aplica per al·lusions, on s'estableix que el temps màxim per al·lusions és de tres minuts. S'han donat dos minuts i, per tant, correspon també, segons el Reglament, dirigir el debat en aquesta cambra a la persona que ocupa la Presidència, i, per tant... *(remor de veus)*, em correspon a mi la responsabilitat.

Acabat el debat, els faig avinent que la votació d'aquesta moció es farà aquest matí, un cop substanciat el punt 19 de l'ordre del dia.

Els demano, si us plau, diputats, que intentem baixar entre tots plegats una mica el to de crispació d'aquest matí. Jo crec que ens fariem tots plegats un favor. Ajudaria a la Presidència, però jo crec que sobretot ajudaria a la ciutadania a no tenir una imatge d'aquest Parlament amb aquests nivells de crispació. Es poden defensar totes les idees, cadascú les pot expressar i, per tant... Diputada Orriols, si us plau, les normes s'apliquen a tots els diputats i diputades de la cambra. S'apliquen a tothom per igual, i els demano, si us plau, que abaixem el to. Crec que fariem un favor a la ciutadania si rebaixem el to i vinguéssim al faristol a fer política, política útil per a la ciutadania.

(Aplaudiments.)

I com els deia, passem al dinovè punt de l'ordre del dia... *(Persisteixen els aplaudiments.)* De veritat, que complicat que és.

Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la promoció de l'islamisme des de les institucions públiques

302-00222/15

Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la promoció de l'islamisme des de les institucions públiques, presentada pel grup parlamentari de VOX a Catalunya. I per exposar-la, té la paraula per un temps de cinc minuts la diputada Júlia Calvet i Puig.

Júlia Calvet i Puig

Senyors diputats... Senyor conseller: avui, molts barris i ciutats de Catalunya s'assemblen més al Marroc, Argèlia o Pakistan que no pas a casa nostra. Estem davant d'una invasió migratòria que no és una simple qüestió de xifres o un simple canvi de veïns, sinó que estem parlant de que estem davant d'un nou ordre moral frontalment contraposat al nostre.

Fitxer 18

I és que, a veure, tota immigració, vingui d'on vingui, si es produeix de forma massiva, és completament inassumible. Però sí que és veritat que la immigració procedent de països islàmics, a més a més, és letal per a la nostra cultura i per a la nostra forma de vida. Perquè l'islamisme no és inofensiu, és un tot expansiu, excloent i impositiu. Perquè sí, perquè viu entre nosaltres, però no viu com nosaltres. De fet, ells mateixos ho diuen: no volen integrar-se, no volen ser catalans; el que volen és que Catalunya deixi de ser-ho. *(Alguns aplaudiments.)*

Ara bé, l'expansió de l'islamisme, com ja els hi vaig comentar a la interpel·lació, no és un accident, sinó que és el resultat de la renúncia d'una classe política dirigent que sent fàstic per la seva pròpia herència. I és que fa dècades que el separatisme i l'esquerra van decidir que havien de renegar de la nostra cultura, de la nostra història, de les nostres arrels cristianes, per convertir Catalunya en el seu paradís progre, multicultural i cosmopolita. I per aconseguir-ho no han dubtat en utilitzar les nostres pròpies institucions per finançar i per subvencionar la nostra pròpia substitució.

I és que vostès utilitzen, ho hem estat sentint aquests últims dies, l'altre dia a la sessió de control, l'altre dia a la interpel·lació..., i és que vostès sempre parlen sota la bandera del laïcisme i de la neutralitat. Però és que resulta que sota aquesta mateixa bandera el que vostès fan és retirar els pessebres de les nostres places; inventen la festa de l'hivern, per no parlar del Nadal; ignoren la Quaresma i ignoren la Setmana Santa; i, a més a més, retiren tota celebració cristiana dels programes oficials de les nostres festes majors.

I és que resulta que sota aquesta mateixa bandera del laïcisme i de la neutralitat, el que fan, per una altra banda, és imposar una xaria gastronòmica a les nostres

escoles, retirant el porc; prohibeixen la música i la dansa durant el ramadà, per no ofendre. Després també cedeixen espais públics per a la construcció de mesquites salafistes, per a la celebració de la Festa del Xai o per als iftars comunitaris. Promouen el programa de llengua àrab i cultura marroquí, impartit i controlat exclusivament per docents i funcionaris marroquins. I resulta que també avalen el vel islàmic, tot i sabent, perquè ho saben, que és la bandera de la misogínia islamista. *(Alguns aplaudiments.)*

I així podríem estar hores i hores parlant i demostrant que tots vostès són implacables amb la creu, però servils amb la mitja lluna. I, això, ja em perdonaran, però no és neutralitat; és un crim a la nostra identitat i a la nostra cultura.

I avui també aprofitaré per parlar d'això, perquè, sincerament, el que també és un crim és la seva equidistància. Perquè el que no es pot ser és ser equidistant entre la civilització i la barbàrie. No es pot ser equidistant, no hi ha un punt intermedi entre la llibertat i la opressió. I perquè l'islamisme –l'islamisme– és, per definició, la negació de tot el que som. I amb tot això, nosaltres no podem cedir-los ni un pam *(alguns aplaudiments)* –ni un pam.

I, mirin, jo ja els hi vaig dir, i els hi torno a repetir: no som un full en blanc, no som ciutadans del món. Som catalans, som espanyols, som europeus, som occidentals. Som fills de Grècia i Roma. I, per tant, tenim el nostre dret a ser i a romandre, i com tots els pobles del món, ni més ni menys. I, mirin, els hi diré també una cosa: qui ve a casa nostra està obligat no només a respectar la nostra forma de vida, que només faltaria, sinó que, a més a més, té l'obligació –que no l'opció, eh? –, l'obligació d'integrar-se, és a dir, de fer seus els nostres costums i les nostres tradicions. I si no hi estan d'acord, doncs, escolti'm, ja saben on és la porta. *(Alguns aplaudiments.)*

Perquè aquí, a Catalunya, no volem vels islàmics, no volem menús halal, no volem matrimonis forçosos, no volem mutilacions genitals femenines, no volem societats paral·leles, no volem guetos a les nostres ciutats. Perquè això no és Catalunya, senyors diputats, això no és Catalunya. I nosaltres, precisament, des de VOX, el que volem és recuperar la nostra Catalunya, la Catalunya de tota la vida, la Catalunya de les places plenes de vida, la dels mercats on ens coneixien

pel nom, la dels barris segurs on els nens jugaven a pilota i les dones podien passejar tranquil·les. Volem que tornin els comerços locals de sempre, que les olors de la nostra cuina tornin a impregnar els nostres barris (*alguns aplaudiments*), que les nostres festes i les nostres tradicions es tornin a celebrar amb orgull. Volem que, als nostres pobles, les campanes continuïn sonant; que l'única llei sigui la nostra i que les nostres arrels i la nostra forma de vida mai, però mai, eh?, es posin en dubte. Perquè Catalunya és casa nostra i a casa nostra manem nosaltres.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera

Tot seguit, té la paraula, per defensar les esmenes presentades per part del Grup Mixt, la diputada Sílvia Orriols Serra.

Sílvia Orriols Serra

Durant els primers anys de la dictadura franquista, l'Estat artificial espanyol va bastir el seu projecte sobre el nacionalcatolicisme, un model que no admetia separació entre Església i Estat, en què la religió catòlica condicionava tots els afers i aspectes de la vida quotidiana; l'educació, la família o el paper de la dona a la societat restaven subjectes a la visió que l'Església considerés més apropiada.

La religió es va imposar a les aules amb tanta severitat i assiduitat que molts van renyir internament amb la fe que se'ls inculcava. La segregació per sexe i la discriminació de la dona eren a l'ordre del dia. Ni el divorci, ni l'avortament ni l'eutanàsia eren legals. La dona necessitava permís del marit per treballar o signar contractes. L'adulteri o l'homosexualitat es castigaven amb penes de presó. Les lleis civils i el sistema educatiu penjaven de preceptes religiosos antics i inqüestionables.

Amb bon criteri, les esquerres van erigir-se en defensores de la laïcitat i de la separació entre Església i Estat, per dotar les futures generacions del marc de drets i llibertats del que avui, afortunadament, gaudim. En un gir inesperat de guió, aquelles mateixes esquerres que van patir una teocràcia i se'n van deslliurar, avui financen, fomenten i normalitzen l'avenç de l'islam a casa nostra.

No només han avalat i defensat la introducció de l'islam i l'àrab dins les aules públiques, sinó que han introduït amb calçador el vel islàmic, vexatori i deshumanitzador, dins aquesta cambra; i han modificat la llei de benestar animal per permetre sacrificis sota rituals que el vulneren. No prou contents, ara van un xic més enllà: pretenen que la religió islàmica controlï la vida diària dels fidels i dels infidels, erradicant el ball o la música en època de ramadà, foragitant els pessebres o Pastorets de les aules per no ofendre els nouvinguts, i modificant activitats escolars per ajustar-se als dejunis o festius dels musulmans.

I no només això, han contribuït a normalitzar la poligàmia, permetent que les musulmanes que compartien marit es reparteixin la pensió de viduïtat, admetent i regularitzant, per tant, pràctiques prohibides.

Sembla que la Constitució els espanyols se la poden saltar si ho demana un musulmà. Ara, Déu nos en guard que ho demani un independentista.

Les concessions il·limitades que els nostres dirigents fan a la Comisió Islàmica d'Espanya ens plantegen seriosos dubtes sobre què hi ha darrere de tot plegat: interessos econòmics?, por de les cèl·lules terroristes?, conversió interna i secreta de polítics nostrats a la religió de Mahoma? Quin és el seu cas? Expliqui'ns per què algú que presumeix de ser progressista, feminista, defensor dels drets humans, de cop i volta valida els postulats de la religió més invasiva i invariable del planeta, de l'única que a ple segle XXI continua guanyant superfície i adeptes, passant per l'espasa a qui es nega a convertir-se.

Confessin: quin és el seu secret? El meu ja el sap tothom: no hi ha prou expedients, multes, coaccions ni amenaces en aquest Parlament, ni en aquest planeta, que m'impedeixi etzibar veritats. L'islam és incompatible amb Catalunya i, per extensió, amb Occident. Combatre'n l'avenç és un deure i un honor.

I aprofitant el temps que em queda encara per finalitzar la intervenció, aprofito per denunciar l'arbitrarietat absoluta amb què la presidència del Parlament atorga dret d'al·lusions a una senyora a qui ni tan sols he esmentat en la meua intervenció, mentre se'm denega a mi, en reiterades ocasions, en què sí que se m'ha interpel·lat directament amb nom i cognom. És escandalós el tracte

discriminatori que s'està oferint a Aliança Catalana i a d'altres formacions d'aquesta cambra.

Diu la senyora Raquel Sans que he faltat al respecte a la presidència. No, senyora Sans, no he faltat al respecte a la presidència. És la presidència i la Mesa d'aquest Parlament qui falta reiteradament al respecte als meus 120.000 votants, si és que ara ja no ens represento més, i a tota la democràcia.

La vicepresidenta primera

Voldria recordar que el Reglament parla de diputats o de grups parlamentaris al·ludits i que, per tant, el que ha fet aquesta presidència, mal li pesi, senyora Orriols, és aplicar-li a vostè les mateixes normes que s'apliquen a tots els diputats i diputades d'aquesta cambra. En tot cas, vostè ha pogut expressar amb tota llibertat la crítica que li ha semblat oportuna.

Seguim. A continuació, per fixar la seva posició, té la paraula, per part del Grup Parlamentari de Junts, el diputat Agustí Colomines i Companys.

Agustí Colomines i Companys

Presidenta, diputats i diputades... Intervinc per respondre a una moció que no només és errònia, sinó que és perillosa. Perillosa, perquè confon deliberadament religió, cultura i identitat, per construir un enemic on no n'hi ha. I perillosa, perquè demana a les institucions públiques que caiguin en la ignorància.

Comencem pels fets. El punt 1 de la moció afirma que «el islamismo es incompatible con Occidente». Diputats, aquesta frase és una opinió política? No, és una falsedat històrica. Quan una alumna estudia Ramon Llull, el gran filòsof mallorquí del segle XIII, orgull de la nostra tradició intel·lectual, estudia un pensador que va dedicar la seva vida a dialogar amb el món àrab i que va escriure en àrab. La seva obra és incomprendible sense apel·lar a Averrois, el filòsof, teòleg, jurista, metge i astrònom andalusí del segle XII, amb el qual dialogava Llull, precisament.

Bona part de l'humanisme europeu, cosa que no sap VOX, i que tant reivindica, d'altra banda, en bona part ve de la traducció dels textos àrabs de les escoles de traductors de Toledo. Negar això no és patriotisme, és ignorància absoluta.

Potser si a les escoles s'estudiés millor i la filosofia no fos una mena de maria, probablement els nostres alumnes sabrien d'aquestes coses i fins i tot els immigrants àrabs entendrien que la seva cultura també és fonament de la cultura catalana.

Parlem, en concret, a més a més. Intentar eliminar el programa de llengua àrab i cultura marroquina, que es qualifica com un exercici de colonització..., colonització de què? En un país on la paraula almogàver, aquells guerrers catalans que van fer tremolar Bizanci, que ve de l'àrab, on centenars de paraules, com per exemple *albergínia*, *arròs*, *albercoc*, *alcohol*, *algoritme*, venen de l'àrab; on centenars de topònims com Alella, Almoster, Alcarràs, Almenar, porten l'empremta d'aquesta herència, eliminar aquest programa no és protegir la identitat catalana, és mutilar-la, que no és el mateix. L'àrab és tant colonial com pot ser-ho l'anglès, posats a dir bestieses, eh?

El punt 11 demana suprimir el menú halal als menjadors públics, als hospitals, a les presons. És a dir, que volen que un pacient ingressat o una persona privada de llibertat, que no poden triar on mengen, no puguin alimentar-se d'acord amb les seves conviccions religioses. Algú em pot explicar en quin principi de llibertat es fonamenta això? Perquè a mi em sembla exactament tot el contrari.

La recomanació de la UNESCO, quan jo n'era director aquí a Barcelona, és que s'ofereixin tres tipus de menús: carnívor, vegetarià i sense gluten, que inclou totes les variants possibles, incloses les religioses. Per tant, miri que és fàcil.

Al punt 14 proposen prohibir la celebració pública de la Festa del Corder, una celebració religiosa. Fan el mateix, exactament el mateix, que feia la senyora Colau quan no va voler posar el pessebre: confondre religió amb tradició. Cadascú té les seves tradicions. Nosaltres, evidentment, som més de tradició cristiana que no pas de no ser-ho. Jo, que soc un agnòstic, la veritat és que ho entenc d'aquesta manera.

I deixi'm acabar amb dues coses. Una, amb la vestimenta. Ja ho vam dir en el seu dia: ni burca ni VOX. I, finalment, deixi'm parlar de l'única esmena que s'ha presentat. Quan un partit es reclama defensor de la identitat catalana, assumeix fil per randa

Fitxer 042_3PLE19

l'argument d'un partit que és hereu ideològic del franquisme, cal dir-los amb claredat, Franco també es veia com el far d'Occident, també parlava de protegir la civilització cristiana davant de l'enemic extern. Sabem com va acabar aquella *cruzada* i sabem qui en va patir les conseqüències.

El fet que alguns ara vulguin reproduir aquesta lògica en català no la fa més acceptable, la fa, si de cas, més inquietant. Però és que, a més a més, és una esmena a la totalitat de la història del catalanisme.

Si algú en aquesta cambra vol parlar de com combatre el radicalisme, hi estem ben disposats. Si algú vol parlar en aquesta cambra del que significa parlar de la diversitat, també hi estem disposats. Fomentar l'odi, apuntar-nos a la gresca simplement per creure que això donarà uns quants vots, no ens hi trobaran mai.

Nosaltres, els catalanistes, els independentistes som per damunt de tot, com ha estat sempre el catalanisme, hereus del pensament democràtic, del pensament liberal, del pensament del lliurepensament. I som, a més, respectuosos...

La vicepresidenta primera

Diputat, hauria d'acabar.

Agustí Colomines i Companys

Moltíssimes gràcies.

La vicepresidenta primera

Tot seguit és el torn del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya i té la paraula el diputat Jordi Viñas i Xifra.

Jordi Viñas i Xifra

Gràcies, presidenta. Avui VOX ens porta una moció que, sincerament, li he de dir, diputada, costa saber si l'han redactat el Parlament de Catalunya o a les tres de la matinada després d'algun sopar d'aquells que vostès fan pagats amb dietes a costa del Parlament, això sí, amb copes incloses.

Perquè el text que presenten descriu una Catalunya suposadament islamista, amb institucions entregades a no sé quina conspiració multicultural i amb una identitat a punt de desaparèixer. És realment fascinant. Ho dic perquè la resta de ciutadans i ciutadanes que viuen a Catalunya, els que van a treballar cada matí, porten els fills a l'escola, paguen el lloguer o la hipoteca i intenten arribar a final de mes, sembla que no s'han adonat d'aquest col·lapse civilitzatori que vostès anuncien amb tanta passió. Deu ser que la realitat i el relat de VOX viuen en universos paral·lels.

Però la part més reveladora de la moció no és el dramatisme, és la paraula que utilitzen, remigrar. Quan un partit comença a utilitzar aquest tipus de vocabulari, la cosa queda bastant clara, no estem davant d'un debat seriós sobre convivència, estem davant d'un projecte polític basat en decidir qui sobra. I això, senyors de VOX, no és defensa de la identitat, això és simple i pura xenofòbia.

També és curiós que es presentin com els grans defensors de la llibertat, mentre la seva moció és una col·lecció interminable de prohibicions, prohibir això, prohibir allò prohibir el del més enllà. Si depengués de vostès, Catalunya acabaria sent una mena de parc temàtic identitari amb vigilància permanent per comprovar si tothom compleix el manual cultural correcte.

I amb VOX passa una cosa curiosa, parla molt d'identitat, però sempre és una identitat tan i tan fràgil que sembla que es pugui trencar en qualsevol cosa. Una societat diversa per a vostès és perillosa. Una societat, una cultura diferent, perillosa. Una llengua que no sigui la seva, perillosa. Si la identitat que defensen és tan fràgil, potser el problema no és la societat, potser el problema és el seu concepte d'identitat.

Hi ha, però, un moment especialment revelador de la seva moció que mereix una mica d'atenció. Vostès afirmen que «los extranjeros deben adaptarse y respetar los usos y costumbres del país que los acoge y, en ningún caso, deben pretender imponer la de los sus países de origen». Aquesta frase em connecta a una de semblant pronunciada pel Borbó, amb l'únic mèrit d'haver fugit, que deia que «la lengua española nunca fue una lengua de imposición».

Parlant del Borbó, ves que els Emirats Àrabs on actualment està, es veu, de campaments, no li apliquin la reemigració que vostès proclamen, recuperant, això sí, el vell concepte franquista de «vago y maleante». Seria, sí més no, divertit.

Perquè escoltar aquest discurs precisament de VOX té una certa ironia històrica. Ho dic perquè Catalunya és una nació amb més de mil anys d'història, amb una llengua pròpia, amb institucions pròpies i amb una cultura que ha sobreviscut, precisament, a segles d'intents d'assimilació.

Parlo de fets històrics. Per exemple, després de 1714, la monarquia borbònica va decidir que la millor manera de respectar els usos i costums del país era abolir les institucions catalanes amb el Decret de Nova Planta. Una manera molt pedagògica de dir: «els nostres costums els molesten una mica, així que els eliminarem». Aquests decrets també van imposar el castellà a l'Administració i la justícia. Una altra manera molt elegant també de respectar la llengua del país.

Segles més tard, durant la dictadura franquista, la llengua catalana va ser perseguida, prohibida a l'escola, prohibida a l'administració, prohibida en molts espais públics. Una altra forma molt pedagògica d'ensenyar a respectar els costums del país.

I ja en democràcia, encara hem sentit idees força curioses. Recordaran aquella famosa proposta d'espanyolitzar els nens catalans? És una expressió que resumeix molt bé una determinada manera d'entendre la convivència, si la realitat no s'adapta a la seva idea d'Espanya, aleshores cal adaptar la realitat.

Per tant, permetin-me dir-ho amb una mica d'ironia, escoltar avui VOX parlant de respectar els costums del país és gairebé una lliçó d'humor. Perquè si alguna cosa ens ensenya la història d'aquest país és que Catalunya ha hagut de defensar la seva llengua i la seva cultura, precisament, davant de projectes polítics com el seu, que volien uniformitzar-la.

La convivència real, la dels barris, la de les escoles, la dels centres de treball és molt menys dramàtica i molt més madura que el seu discurs. I això és el que els incomoda, perquè la convivència real desmunta el seu relat. Esquerra

Republicana ho tenim claríssim, Catalunya no és un club privat amb una porta on VOX decideix qui pot entrar i qui ha de marxar.

Vaig acabant, presidenta. La identitat d'un país no es defensa expulsant gent o assenyalant comunitats. Per això votarem en contra, evidentment, d'aquesta moció, no només perquè és injusta, no només perquè és xenòfoba, sinó perquè és, sincerament, una caricatura política que diu molt més sobre les obsessions de VOX que sobre la realitat de Catalunya.

I permetin-me acabar amb una reflexió molt simple, Catalunya ha sobreviscut a decrets de Nova Planta, a dictadures i a projectes d'uniformització cultural. Francament, després de tot això, estic bastant segur que també sobreviurà a VOX.

Moltíssimes gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies. (*Joan Garriga Doménech demana per parlar.*) Per què em demana la paraula, diputat?

Joan Garriga Doménech

Per l'article 87, perquè ha fet una referència que és falsa al nostre grup parlamentari al començament de la seva intervenció...

La vicepresidenta primera

Diputat, té, igual que he donat abans, dos minuts per poder-se expressar, perquè aquí les normes són iguals per a tothom.

Joan Garriga Doménech

Moltes gràcies. Ha dit que el grup parlamentari va carregar un dinar o un sopar, és fals. No consta. Espero que el diputat islamista rectifiqui, perquè aquest grup parlamentari (*remor de veus*) no ha carregat cap dinar ni cap sopar a comptes del grup parlamentari. És fals. Revisi els comptes i rectifiqui.

Gràcies.

La vicepresidenta primera

Diputat, vostè pot fer l'aclariment i té dret a fer l'aclariment i, per això, li he donat el torn de paraula per al·lusions. Però jo vull fer referència al codi de conducta d'aquest Parlament que ens interpel·la a tots els diputats i diputades d'aquesta cambra, que hauria de ser un far, perquè nosaltres som exemple públic, també per a les persones que ens estan seguint i, per tant, el mínim que ens devem d'uns diputats a uns altres és un respecte. I, per tant, les acusacions que vostè ha fet tampoc no són correctes i no formen part del codi de conducta que hi ha en aquesta cambra.

I seguim. A continuació és el torn del Grup Parlamentari del Partit Popular a Catalunya i té la paraula la diputada Lorena Roldán i Suárez.

Lorena Roldán Suárez

Sí, muchas gracias, vicepresidenta. Bien, hace tan solo unas semanas en el Partido Popular interpelamos a varios de los *consellers* con este mismo tema, básicamente porque es una realidad que afecta y preocupa a los catalanes. Y aunque ustedes quieran obviar este debate, aunque nos digan que nuestra percepción no es correcta, resulta que la inmigración ha ido escalando puestos hasta situarse como una de las grandes preocupaciones de los catalanes, junto a la vivienda y la inseguridad, según datos del propio CEO.

Por tanto, por mucho que ustedes quieran diluir el debate y escurrir el bulto con proclamas vacías, ahí fuera, en la calle, la preocupación es esta. Y no solo hablamos de simples cuestiones administrativas, hablamos de una cuestión mucho más profunda, ¿qué tipo de sociedad queremos ser?, y ¿qué vamos a hacer para lograrla?

Entonces, yo les pregunto, ¿queremos defender nuestra cultura?, ¿queremos defender nuestros valores democráticos?, ¿queremos defender la dignidad de la mujer, la integridad de las personas LGTBI? Nosotros, sí. Pero lo cierto es que, escuchándoles a ustedes, pues, parece que no.

Y yo, señores del Partido Socialista, se lo pregunté ayer en sesión de control al conseller Duch, pero, como no me contestó, les vuelvo a preguntar hoy, ¿condenan la persecución de los homosexuales en Senegal? Y si la condenan, ¿por qué subvenciona con millones de euros un gobierno claramente homófobo?

(*Alguns aplaudiments.*) Es que su hipocresía no tiene límites –no tiene límites. Es el mismo caso que con el velo integral, ¿por qué lo defienden ustedes?

Y vamos a hablar claro, sin esos complejos que atenazan a la izquierda y al Partido Socialista. Mire, la sharía, y el islamismo fundamentalista, por definición es incompatible con el sistema de derechos y libertades que tanto esfuerzo nos ha costado levantar en Occidente. No es una cuestión de fe individual, no tiene nada que ver con la religión. Aquí estamos hablando de un movimiento político que se ha convertido en una cuestión de orden público, de supervivencia cultural y hasta de derechos humanos.

Estamos viendo cómo se degradan nuestras comunidades y cómo se intenta sustituir nuestra identidad por un modelo que nos es ajeno. Y la primera y más grave víctima de esta deriva es la mujer. Ustedes, que se llenan la boca con ese feminismo de salón y de cuotas, guardan un silencio cómplice ante la mayor amenaza que sufren las mujeres en Cataluña, que no es otra que el avance de una ideología fundamentalista, insisto, que las quiere invisibles.

Es una humillación institucional que en nuestros espacios públicos, que en nuestras calles se permita que una mujer sea encerrada en una cárcel de tela. El burca y el nicab no son símbolos de libertad religiosa, son herramientas de opresión que atentan frontalmente contra la dignidad de las mujeres.

¿Dónde está su valentía para prohibir estas prendas? ¿Dónde está su compromiso con la igualdad real cuando permiten que se creen contracomunidades donde la ley de la sharía pesa más que el Código Penal?

Mire, mientras ustedes debaten sobre el lenguaje inclusivo y las nuevas masculinidades, en muchos de nuestros barrios hay mujeres que ya no pueden caminar solas por la calle sin ser señaladas por no seguir los dictados del islamismo radical. ¿Quién protege a estas mujeres? Desde luego, la izquierda no –desde luego, la izquierda no.

Y en lugar de atajar el problema, ustedes lo están agravando. La *Catalunya dels 8 milions* va camino de convertirse en *la Catalunya dels 10*, pero con los servicios de *la Catalunya dels 7 milions*. Tienen a maestros y médicos en la calle, los

servicios sociales hechos un desastre, pero Sánchez se ha lanzado a una regularización masiva de cientos de miles de inmigrantes.

Por cierto, ayer, a propuesta del Partido Popular, esta iniciativa se votó en el Congreso y quedó demostrado que ustedes ni tienen mayoría en la calle ni tienen tampoco mayoría en el Congreso (*alguns aplaudiments*) para seguir con esta aberración que, además, tiene fines espurios.

Y, miren, lo que estamos viviendo es un efecto llamada sin precedentes que colapsa nuestros servicios públicos y que erosiona también la cohesión social. ¿Y qué personas van a regularizar su situación? Yo recuerdo cómo en el año 2022 vimos con estupefacción absoluta como el propio Ministerio de Justicia llegó a explicar cómo había que borrar los antecedentes penales para facilitar el proceso de regularización. Es que es inaudito. Se está borrado el pasado delictivo de personas que han vulnerado nuestras fronteras para darles una pátina de legalidad a toda prisa.

Pero ¿esto qué es? ¿Esto qué es, *conseller*? ¿Cómo van a garantizar la seguridad de nuestras familias si premian al que delinque? ¿Cómo van a proteger a nuestras mujeres si facilitan la permanencia de quienes no respetan nuestras leyes ni nuestra cultura? La seguridad no es un eslogan, es un derecho, y ustedes lo están vendiendo por un puñado de votos y por una falsa paz social que solo es el preludio de un conflicto mayor.

Y, miren, señores del Partido Socialista y el resto de la izquierda, dejen de darnos lecciones. Menos golpes en el pecho con su supuesta superioridad moral y más decencia para mirar a los ojos a esos padres que ven como en el colegio de sus hijos se impone una cultura que desprecia a la nuestra. Menos golpes de pecho y más valentía para defender a las mujeres. Y menos golpes de pecho y más valor para decir que quien viene a nuestra casa debe adaptarse a nuestros valores democráticos y no al revés.

Muchas gracias.

El president

Per posicionar el Grup Parlamentari Comuns té la paraula el diputat senyor Andrés García Berrio.

Andrés Garcia Berrio

Gràcies,

Fitxer 042_3PLE20

president. Avui tenim una moció del Grup Parlamentari de VOX, que, un cop més, es situa fora de la democràcia. Però primer de tot volia dir-li a la diputada Roldán, que acaba de sortir, que evidentment –que evidentment– estem absolutament en contra de la criminalització de les persones LGTBI en qualsevol país del món. I és així, però el que vostès fan i com ha fet aquest matí el diputat Pau Ferran, que ha estat estigmatitzant les persones trans a Catalunya, i això tampoc ho permetrem. Ni al Senegal, ni a l'Iran ni a Catalunya. *(Aplaudiments.)* *(Veus de fons.)* Ara bé...

El president

Silenci, si us plau.

Andrés Garcia Berrio

Ahir...

El president

Senyor... Aturi's un moment. Senyor Villagrasa, poden fer expressions gestuals, que no siguin ofensives, però cridar no. Cridar no. Pot continuar.

Andrés Garcia Berrio

Gràcies. Avui tenim una moció que de casualitat porta el mateix nom que el lema que tenia la manifestació que el Grup Parlamentari de VOX, que VOX, va convocar al barri popular de Bonavista ahir, a Tarragona. No ho sé, com va anar, senyor Macián, que l'hi vaig veure, però van fer una mica el ridícul, perquè era poquíssima gent, tot i que havien anat de diferents parts de Catalunya, perquè del barri no hi havia gairebé ningú, i el que van fer va ser generar odi pel barri amb absoluta impunitat. I és que, de fet, és bastant sorprenent que vostès convoquin una mani en la que plantegen anar des de la mesquita que existia cap a la nova mesquita. Sincerament, crec que és molt greu el que vostès estan fent de manera repetida.

I és que, mirin, vostès el que van fer ahir va ser el mateix que van fer a Mataró, que van fer a Terrassa, que van fer a Sabadell. Per cert, a Sabadell, que després van haver-hi incidents violents. I és el que vostès van fer també amb la connivència amb grups d'ultradreta violenta, com Deport Them Now en el seu moment, que fins i tot manifestacions convocades de manera conjunta, ahir amb Reconquista, una persona amb samarretes de «*Más muros, menos moros*». Aquest és el seu marc. Aneu amb compte. Aneu amb compte amb la ultradreta violenta, perquè només cal veure com va acabar Alba Daurada a Grècia. Jo crec que vostès haurien d'aprendre de les circumstàncies i de com va anar tot.

I és que, mirin, no pot ser –no pot ser. El que no podem fer és anar assenyalant mesquites. De la mateixa manera que no es poden assenyalar esglésies, ni sinagogues, ni qualsevol altre espai religiós. Perquè el dret (*aplaudiments*) a la llibertat religiosa és un fonament bàsic de la nostra democràcia. I no només això. No és només que es manifestin. Com vol que acabi la nova mesquita que es construirà –i tant– a Bonavista? Com vol que acabi? Com va acabar la de Piera després de la convocatòria de manifestacions com aquesta durant mesos, després del que van fer a Torre Pacheco? Ja us he dit en moltes ocasions. (*Pausa.*)

El president

Senyor Cid, si us plau.

Andrés Garcia Berrio

Seguir atiant l'odi i afectant la nostra convivència no només és rebutjable en termes polítics, sinó que, efectivament, com ja ha passat en diferents ocasions, serà la Fiscalia la que investigui quan es consideri. Perquè en cap cas –en cap cas– es pot tolerar que hi hagin atacs a centres religiosos a Catalunya. I és que potser –potser–, tant de bo que no, però potser algun dia passa alguna cosa greu iestic segur que vostès, alguns de vostès, segur que se'n penediran, perquè no podem assenyalar ningú perquè després passin coses. Com també va passar a l'alberg de Badalona, on hi havia veïns que volien anar a cremar l'alberg on persones sense sostre estaven allotjades. Llavors, ho diré tants cops com calgui. L'estat de dret està molt per sobre de vostès. Com ho està a Hongria i com es demostrarà també a les properes eleccions d'Hongria.

Mirin, ja per acabar, vostès parlen també de manera continuada de les deportacions massives. I sí, el Grup Popular Europeu està pactant un reglament de la vergonya, de retorn i de deportacions, amb l'extrema dreta. I el que teniu la responsabilitat els demòcrates de tota Europa és fer tot el que sigui possible per aturar el reglament de la vergonya que volen imposar l'ICE de Trump a Europa i volen normalitzar els CIEs a Albània de Meloni. No us ho permetrem. Aquí estem els demòcrates contra les forces antidemocràtiques d'extrema dreta.

El president

Per posicionar el Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra, té la paraula el diputat senyor Xavier Pellicer i Pareja.

Xavier Pellicer Pareja

Bé, gràcies, president. Bon dia a totes i a tots. Bé, comencem pel principi. Sou uns hipòcrites i sou uns covards. I sou uns hipòcrites perquè, mentre veniu aquí a parlar d'invasió i de no sé què, teniu un diputat, el senyor Villafranca, que està fent assessorament i presentant al·legacions per fer noves mesquites. Per tant, la pela és la pela, no?, senyors de VOX. I sou uns hipòcrites i uns covards... *(Aplaudiments.)* Sí, sí. Sou uns hipòcrites i uns covards perquè no veniu aquí a garantir els drets de les dones, no veniu aquí a garantir el dret a l'avortament, no veniu aquí a garantir que totes les persones es puguin vestir com vulguin, es puguin sentir com vulguin i puguin estimar com vulguin.

Veniu aquí a dividir. I a fer-ho per interès polític. A dividir la classe treballadora d'aquest país, a amenaçar i a prohibir. Voleu prohibir el català, voleu prohibir les religions que no us interessin. Voleu prohibir tot allò que us molesta i, especialment, atempteu contra les llibertats sexuals, contra la llibertat de les dones, i aquest és el vostre camí, és la vostra proposta. I ho feu de forma covarda. Ho feu de forma tramposa. Ho feu manipulant, ho feu mentint i ho feu demanant prohibicions i restriccions que, com a mínim, és de dubtosa efectivitat que puguin millorar les condicions de vida de les dones del nostre país.

I no parleu de laïcisme, no parleu de taoisme, perquè no ho sou. Perquè vosaltres sou fervorosos creients de Deu. I no parleu de garantir els drets de les dones o de garantir els drets dels infants. I no ho feu perquè vostès, ara mateix, en un

pessebre, que tant estimeu i que tant voldríeu posar, el que faríeu és desnonar a Maria, deportar a Josep i dir-li mena a Jesús. I això és el que faríeu vosaltres.

(Aplaudiments.)

No podreu dir mai el que nosaltres no tenim cap problema en dir. Que és que ens preocupa d'igual manera les vulneracions de drets a les dones, als infants i a tothom que professi qualsevol tipus de religió. Qualsevol per igual, també la catòlica, també la vostra, que portem molts anys aguantant-la i aguantant-ne les vulneracions. Perquè, de fet, avui ha sortit que el vostre estimat catolicisme, els vostres estimats representants de l'Església, porten cent anys amagant les vulneracions de drets, els abusos i les violacions d'infants. Sí, sí, cent anys. Cent anys. Quina protecció dels drets dels infants, eh? Com us preocupa. Quanta hipocresia.

I, senyora Orriols, aquesta és la gran capacitat de contextualització dels dirigents de la seva Església, eh? Aquesta és la seva gran capacitat de contextualització de la Bíblia. Anem a contextualitzar la Bíblia. I tant, contextualitzem-la. Hi ha abusos a menors? S'està violant infants per part dels eclesiàstics? Amaguem-ho, tapem-ho. Que bé que contextualitzen els grans defensors de la Bíblia i de l'Església.

I quina gran obra civilitzatòria aquesta que deien abans vostès, la de *la veritat de la cruz* a les guerres dels senyors del PP que vostès tan recolzen. Quina obra civilitzatòria a l'Afganistan. Que lliures que van les dones per l'Afganistan ara mateix. Sí, els seus amics, els talibans. Els amics dels seus amics, de Trump. *(Veus de fons.)* Qui els va finançar els talibans? Quina gran obra civilitzatòria a l'Iran. Perquè el règim dels aiatol·làs qui el posa no és l'esquerra; és la CIA. Qui el posa és la CIA, senyors i senyores. Quina gran obra civilitzatòria a l'Iraq. Que lliures són les dones a l'Iraq ara mateix. Aquesta és la seva gran obra civilitzatòria. Per tant, a nosaltres...

El president

Silenci, si us plau.

Xavier Pellicer Pareja

...ens costa saber ara mateix quina és la principal amenaça religiosa al món. El *God Save America*, aquest del Déu de dalt i del Déu de baix, que és aquest d'aquí i que van destruir el món des de fa dècades i van alimentant règims ultraortodoxos religiosament per interessos i els hi és igual, els importa un *pepino* els drets de les dones i els drets dels infants? La terra promesa jueva, amb els genocidis que estan practicant? La gihad islàmica, que han finançat els Estats Units sense cap problema? No sabria dir-los, francament, quina és la principal religió que ara mateix amenaça al món.

Nosaltres no tenim cap problema en dir que qualsevol religió que l'amenaci ens hi trobaran frontalment oposats. Som un partit laic, ateu. Defensem que cadascú cregui el que vulgui a casa seva, però sobretot que els drets estiguin garantits, que la societat sigui secularitzada i sigui lliure. Que s'elimini qualsevol privilegi religiós, qualsevol, perquè els principals privilegis religiosos al nostre país ara són els que té l'Església catòlica i l'omertà que ha practicat abusant d'infants. I per tant, per contra, vostès el que fan és identificar determinades religions com a culpables, però importar-los ben poc garantir els drets de les dones, garantir els drets dels infants, garantir el dret a un avortament lliure i garantir, en definitiva, que tots puguem estimar, puguem vestir-nos i puguem viure lliures i dignes.

(Sílvia Orriols Serra demana per parlar.)

El president

Senyora Orriols, per què demana la paraula?

(Sílvia Orriols Serra intervé sense fer ús del micròfon.)

No he sentit... Al·lusions de qui?

Sílvia Orriols Serra

M'ha etzibat «Sílvia Orriols, vostè...». Com abans, vaja. Reclamo el legítim dret d'al·lusions que se li ha atorgat a Comuns i que s'ha atorgat a altres formacions.

El president

Però què ha dit concretament que sigui susceptible de ser...?

Sílvia Orriols Serra

Se m'ha interpel·lat dient com si jo acceptés la pederàstia dins l'Església catòlica.

El president

Ha dit exactament això, vostè?

(Xavier Pellicer Pareja intervé sense fer ús del micròfon.)

Sílvia Orriols Serra

Home, és increïble, eh!

El president

Escolti'm. En el debat, sempre que hi ha un debat d'una moció, sempre s'interpel·len els uns als altres, sempre, de manera concreta. Jo pregunto, senyora Orriols, pregunto al diputat Xavier Pellicer, això que està plantejant la senyora Orriols s'ha expressat en aquests termes?

Xavier Pellicer Pareja

El que s'ha expressat és unes frases textuais d'una contextualització sobre els llibres sagrats que va fer la senyora Orriols.

Sílvia Orriols Serra

No és veritat. No és veritat.

El president

Senyora Orriols. Senyora Orriols.

Sílvia Orriols Serra

Demano que se m'atorguin dos minuts com a la resta de diputats.

El president

No sé amb quins termes s'ha plantejat abans. Jo insisteixo que aquest és el mecanisme. Té dos minuts per poder-se expressar.

Sílvia Orriols Serra

D'acord. Em sembla que ningú en aquest arc parlamentari, molt especialment Aliança Catalana, ha defensat mai la pederàstia (*diverses veus increpen l'oradora*), ni dins l'Església ni dins les llars familiars...

El president

Silenci, si us plau.

Sílvia Orriols Serra

...ni a dins d'enlloc absolutament. El que és lamentable és que hi hagi formacions polítiques que ataquen l'Església catòlica pels casos que certament hi ha hagut de pederàstia i que, en canvi, quan hi ha una agressió sexual dins la mesquita de Ripoll no baden boca. *(Veus de fons.)* Això sí que és una autèntica vergonya, que hi hagi aquestes diferències segons si són cristians o són musulmans, perquè cal combatre la pederàstia sempre i a tot arreu.

Segon, els cristians i els musulmans ens separem per una regla bàsica, que és que nosaltres sí que admetem la diferència entre Església i Estat, per alguna cosa ens regim per lleis civils i no per lleis religioses. No tenim xaria els cristians!

(Rafael Villafranca Mercé demana per parlar.)

El president

Per què demana la paraula, diputat?

(Rafael Villafranca Mercé intervé sense fer ús del micròfon.)

No el sento.

Rafael Villafranca Mercé

Conforme l'article 87, per al·lusions a l'exercici de la meva activitat professional que ha fet el diputat de la CUP.

El president

Té un minut. Digui.

Rafael Villafranca Mercé

Simplement que he actuat sempre dins del meu codi deontològic professional quan exercia la meva etapa d'advocat, fins que he tingut el moment de la incursió política a la meva formació, de la qual em sento molt orgullós. I he defensat tot tipus de casos i assumptes, inclús defensant delinqüents com vostès.

El president

Perdonin. (*Forta remor de veus.*) L'haig de cridar a l'ordre. L'haig de cridar a l'ordre, perquè... Poden asserenar-se un moment, si us plau? (*Persisteix la remor de veus.*) Es poden asserenar? Mirin, amb el debat d'una moció sempre hi ha les rèpliques i les contrarèpliques. Sempre hi ha indefectiblement al·lusions. En aquest cas concret, això era una al·lusió explícita, de manual.

Fora del debat, a vostès l'han eludit, però sempre ho hem treballat amb aquests termes. El que no pot utilitzar vostè és aquesta al·lusió per ofendre d'altres diputats i diputades. Des de l'insult no es construeix absolutament res. La vicepresidenta abans hi ha fet referència. Aquest Parlament és el punt de referència democràtic del conjunt de la nació. Nosaltres tenim l'altíssima responsabilitat de donar exemple i, quan hi ha insults entre diputats i diputats, justament no donem el millor exemple. L'he cridat a l'ordre.

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, la senyora Ivana Martínez Valverde.

Ivana Martínez Valverde

Bon dia. Un dia més a l'oficina. Un dia més cridant molt i aportant res. Un dia més de mentides. I un dia més d'odi. Un dia més practicant la política de generar problemes on no hi són i de no aportar cap solució a cap problemàtica, les que realment afecten els catalans i catalanes. Un dia més que vostès, senyors de VOX, tindran tres talls bons, així de vídeo, uns aplaudiments dels seus onze o tretze vegades

Fitxer 042_3PLE21

i tots cap a casa. He de reconèixer que he fet un esforç de llegir la seva moció, i aquesta ha posat la meva capacitat per entendre la seva imaginació a uns nivells desconeguts. També he fet l'esforç per entendre com vostès poden ser així, com vostès poden entendre la política així i com vostès poden arribar a odiar així. També els hi volia reconèixer que no m'ha sorprès la utilització de l'expressió «usos y costumbres», sis vegades esmentada a la moció. Celebro que almenys no amaguin el seu anacronisme i el seu tradicionalisme intransigent. Parlen

d'incompatibilitat entre l'islam i l'Occident, i això és una generalització intolerable i intolerant que assenyala milers de persones pel simple fet de la seva religió.

Catalunya no és feble per ser diversa; és forta precisament perquè ho és. I aquesta cambra no pot avalar discursos que estigmatitzen comunitats senceres. Proposen també deportacions massives, reemigracions i expulsions. Això no és només moralment reprovable, sinó jurídicament inviable en un estat de dret. Creuen vostès de veritat que es pot construir una societat justa des de la vulneració dels drets fonamentals? (*Aplaudiments.*) De veritat que ho creuen? També proposen prohibir pràctiques religioses, eliminar ajudes culturals i fins i tot decidir què poden i què no poden menjar les persones en els espais públics. Això no és defensar cap identitat; això és imposar una visió única i exclouent del que ha de ser la societat. I això, senyories, s'assembla molt més al que vostès diuen combatre que no pas a una democràcia plural. I quan parlen de les dones ho fan amb l'única intenció d'utilitzar-les. Cap dona serà més lliure perquè vostès legislin des de la imposició i des de la prohibició. La llibertat no es construeix prohibint, sinó garantint drets, educació i autonomia real. Catalunya no necessita murs, ni culturals ni humans; necessita polítiques serioses d'integració, d'igualtat d'oportunitats i de cohesió social; necessita combatre la discriminació, vingui d'on vingui, també quan es vesteix de discursos polítics.

Hi ha una cosa que no tenen i que no coneixen, que és la vergonya. S'inventen problemes on no hi ha únicament per trencar la societat catalana. Però aquí ens trobaran. Els socialistes som un bloc que no deixa una escletxa lliure perquè entri ni un raig del seu odi, senyors de VOX. El nostre partit té valors sòlids i solvents. Fem polítiques per a tots i totes, siguin del color que siguin, preguin al Déu que preguin. I ahir, a Bonavista, a Tarragona, la meva terra, vam viure una acció bruta per part del seu partit, intentant confrontar un barri obrer amb una història vinculada a la immigració i a la lluita veïnal, un barri que ha arribat on ha arribat per la seva essència de lluita i l'energia dels seus veïns i veïnes, sempre des del respecte i la convivència. I vostès el que volen és anar un dia al barri, un barri que no han trepitjat mai, a dir mentides, a buscar un Torre Pacheco 2, un Torre Pacheco català. I què va passar ahir a Bonavista? Que van fer el ridícul, senyors

de VOX. No van aconseguir el que buscaven, no van aconseguir la confrontació, no van aconseguir la crispació ni van aconseguir l'odi.

Vostès parlen de por, d'inseguretat als carrers, però, saben què fa realment por, senyors de VOX? No és sortir als carrers i trobar persones d'un altre color, no és sortir als carrers i trobar persones d'una altra cultura o d'una altra religió: el que fa por és sortir al carrer i creuar-se amb persones feixistes i racistes com vostès. *(Aplaudiments.)* Això sí que fa realment por. Bonavista no els necessita, Catalunya no els mereix i vostès no es mereixen Catalunya.

Gràcies.

El president

Per pronunciar-se sobre les esmenes –i subratllo «per pronunciar-se sobre les esmenes»– *(rialles)* té la paraula la diputada senyora Júlia Calvet i Puig.

Júlia Calvet Puig

D'acord, doncs. Pel que fa a l'esmena d'Aliança Catalana, no l'acceptarem, perquè són l'exemple perfecte de que el seu concepte de ser català és tan simple com tenir un simple títol del C1, no? Senyors d'Aliança, la nostra identitat no és un certificat lingüístic: és una herència mil·lenària.

Pel que fa als Comuns, diuen que no s'ha d'assenyalar, però a vostès els agrada assaltar capelles cristianes despullats; ara, quan es tracta d'una mesquita, els fa falta posar-se el hijab, el burca, qualsevol cosa, no? *(Aplaudiments.)* A vostè, senyor Garcia Berrio, la gel·laba, en el seu cas. Per cert, a Bonavista som segona força. Vostès, zero. *(Aplaudiments.)*

Després, Esquerra Republicana. El que és perillós és vostè, exalcalde islamista de Salt. Ja ho va dir el president Aragonès: «Els musulmans no us heu d'integrar a Catalunya: sou Catalunya.» Imagino que els sembla magnífic tapar les dones per impures, casar-les quan són menors o, en el seu cas, regalar-li un pis al seu amic imam de Salt. *(Aplaudiments.)*

El Partit Socialista. El que és reprobable és el seu partit, un partit que té alcaldes com el de Barcelona, el senyor Collboni, que retira la missa de la Mercè de programes oficials de les nostres festes i després organitza, tot cofoi, el Ramadà.

Algun dia sabrem què li deu el Partit Socialista al Marroc. Així que d'humanistes cristians, res; ara, d'humanistes sunnites, sí, i molt. *(Aplaudiments.)*

Després, el senyor Corominas. Miri, Catalunya neix de la lluita contra l'islam. Igual s'avergonyeix vostè de la nostra història, però nosaltres, no.

I, finalment, els senyors de la CUP, el senyor Pellicer. Vostès, republicans a Catalunya però monàrquics al Marroc; laïcistes a Catalunya, islamistes al Marroc. Bona sort fent el treball brut de Mohamed VI. A les properes eleccions potser s'emporten alguna sorpresa, perquè potser els substituïts seran vostès.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies. Acabat el debat, els faig avinent que procedirem a la votació de les mocions substanciades d'aquest matí, que són els punts 15, 16, 17, 18 i 19 de l'ordre del dia. Crido a votació.

(Pausa llarga.)

Abans d'iniciar la votació, el diputat Joan Garriga Domènech demana la paraula.

Joan Garriga Domènech

És amb relació a la moció número 19. Demanar la lectura del punt número 13. Gràcies.

El president

Perfecte. Doncs queda apuntat. Iniciem ara les votacions a les mocions debatudes aquest matí. Com bé saben, els textos de les mocions que sotmetem a votació incorporen les esmenes i esmenes transaccionals admeses a tràmit.

Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la posició i el lideratge de Catalunya (continuació)

302-00225/15

Començarem votant la moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la posició i el lideratge de Catalunya.

Votem de manera conjunta el punt 1, el punt 8, amb totes les lletres incloses, i els punts 9, 10, 13 i 14.

Comença la votació.

Aquests punts han estat aprovats per 109 vots a favor, 26 vots en contra i cap abstenció.

Votem de manera conjunta els punts 2, 3, 7 i 11.

Comença la votació.

Aquests punts han estat aprovats per 107 vots a favor, 28 vots en contra i cap abstenció.

Votem el punt 4.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 108 vots a favor, 27 vots en contra i cap abstenció.

Votem el punt 5.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 107 vots a favor, 26 vots en contra i 2 abstencions.

Votem el punt 6.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 72 vots a favor, 26 vots en contra i 37 abstencions.

I, finalment, votarem el punt 12.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 107 vots a favor, 26 vots en contra i 2 abstencions.

Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la situació internacional i les conseqüències de la guerra a l'Iran (continuació)

302-00226/15

Votem ara la moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la situació internacional i les conseqüències de la guerra a l'Iran.

Votem conjuntament els punts 1 i 13.

Comença la votació.

Aquests punts han estat aprovats per 122 vots a favor, 13 vots en contra i cap abstenció.

Votem ara el punt 1 bis.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 124 vots a favor, 11 vots en contra i cap abstenció.

Conjuntament, votem els punts 2 i 3.

Comença la votació.

Aquests punts han estat aprovats per 107 vots a favor, 13 vots en contra i 15 abstencions.

Votem els punts 4 i 7.

Comença la votació.

Aquests punts han estat aprovats per unanimitat.

Votem el punt 5.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 122 vots a favor, cap vot en contra i 13 abstencions.

Votem conjuntament els punts 6 i 9.

Comença la votació.

Aquests punts han estat aprovats per 122 vots a favor, 11 vots en contra i 2 abstencions.

Conjuntament, votem els punts 8, 10, 11 i 16.

Comença la votació.

Aquests punts han estat aprovats per 72 vots a favor, 28 vots en contra i 35 abstencions.

Votem el punt 10 bis.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 107 vots a favor, 28 vots en contra i cap abstenció.

Votem conjuntament els punts 12.a, 12.b, 12.d i 12.e.

Comença la votació.

Fitxer 042_3PLE22

Aquests punts han estat aprovats per 89 vots a favor, cap vot en contra i 46 abstencions.

Votem el punt 12c.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 86 vots a favor, cap vot en contra i 49 abstencions.

Votem el punt 12f.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 72 vots a favor, 2 vots en contra i 61 abstencions.

Votem el punt 14.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 107 vots a favor, 26 vots en contra i 2 abstencions.

I, finalment, votarem el punt número 15.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 67 vots a favor, 26 vots en contra i 42 abstencions.

Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les inversions previstes (continuació)

302-00220/15

A continuació votarem la Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les inversions previstes.

Votem el punt 1.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat rebutjat per 72 vots en contra, 63 vots a favor i cap abstenció.

Votem el punt 2.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat rebutjat per 71 vots en contra, 62 vots a favor i 2 abstencions.

I, finalment, votarem el punt 3.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat rebutjat per 72 vots en contra, 28 vots a favor i 35 Abstencions.

Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la defensa del model d'escola concertada (continuació)

302-00221/15

Procedim a votar la Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la defensa del model d'escola concertada.

Votem de manera conjunta els punts 1, 3 i 4, els punts 6 a 9, el punt 10, amb totes les lletres incloses, i els punts 11, 11*bis* i 12.

Comença la votació.

Aquests punts han estat rebutjats per 72 vots en contra, 63 vots a favor i cap abstenció.

També conjuntament, votarem als punts 2 i 14.

Comença la votació.

Aquests punts han estat rebutjats per 108 vots en contra, 27 vots a favor i cap abstenció.

Votem el punt 5.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat rebutjat per 106 vots en contra, 26 vots a favor, 2 abstencions. Hi ha hagut un diputat o diputada que no ha votat.

Votem al punt 13.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat rebutjat per 72 vots en contra, 28 vots a favor i 35 abstencions.

Finalment, votarem el punt 15.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat rebutjat per 109 vots en contra, 26 vots a favor i cap abstenció.

Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la promoció de l'islamisme des de les institucions públiques (continuació)

302-00222/15

I, finalment, votarem la Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la promoció de l'islamisme des de les institucions públiques. Atès que el Grup Parlamentari de VOX en Catalunya ha demanat que es faci la lectura del punt 13 d'aquesta moció, demano a la diputada i secretària quarta de la Mesa del Parlament, la senyora Judit Alcalá, que procedeixi a fer-ne la lectura.

La secretària quarta

«Instar a los ayuntamientos a evitar la cesión de espacios de equipamientos públicos per a la promoción del islamismo, impidiendo el uso de los mismos para la celebración de ritos islámicos contrarios a nuestra identidad, usos y costumbres.»

El president

Votem de manera conjunta els punts 1 a 4, el punt 6, els punts 9 a 13, i el punt 15.

Comença la votació.

Aquests punts han estat rebutjats per 107 vots en contra, 26 vots a favor i 2 abstencions.

Conjuntament, també, votem els punts 5, 7 i 8.

Comença la votació.

Aquests punts han estat rebutjats per 109 vots en contra, 26 vots a favor i cap abstenció.

I acabarem votant el punt 14.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat rebutjat per 107 vots en contra, 11 vots a favor i 17 abstencions.

Declaració del Parlament de Catalunya amb motiu del Dia Mundial de Conscienciació sobre l'Epilèpsia

401-00060/15

Abans de suspendre el Ple, llegirem la Declaració del Parlament de Catalunya amb motiu del Dia Mundial de Conscienciació sobre l'Epilèpsia, adoptada per la darrera Junta de Portaveus.

Té la paraula l'honorable senyor Juli Fernández Olivares, diputat i secretari segon de la Mesa del Parlament per fer lectura d'aquesta declaració.

El secretari segon

«Declaració del Parlament de Catalunya amb motiu del Dia Mundial de Conscienciació sobre l'Epilèpsia.»

»Cada 26 de març se celebra el Dia Mundial de Conscienciació sobre l'Epilèpsia, conegut internacionalment com a Purple Day, amb l'objectiu de donar visibilitat a una condició neurològica que afecta milions de persones arreu del món i que, malgrat els avenços científics i mèdics assolits, continua essent objecte de desconeixement, estigmatització i actituds discriminatòries que vulneren drets fonamentals.

»La setmana vinent tindrà lloc aquesta data tan assenyalada i el Parlament de Catalunya vol expressar el seu reconeixement a totes les persones que conviuen amb l'epilèpsia i també a llurs famílies i entorns. Així mateix, vol reivindicar i fer valer la tasca essencial de les associacions de pacients afectats, dels professionals sanitaris, de la comunitat científica i dels agents socials que treballen de manera continuada per millorar la qualitat de vida i defensar els drets d'aquestes persones per a avançar cap a una societat més justa i inclusiva.

»L'epilèpsia és una de les malalties neurològiques cròniques amb més prevalença a escala mundial. A Catalunya, es calcula que entre 60.000 i 80.000 persones conviuen amb aquesta condició, amb una incidència anual estimada d'entre 2.000 i 4.000 nous casos. Tot i els progressos en el diagnòstic i el tractament, l'epilèpsia continua comportant una càrrega mèdica, social i econòmica significativa, especialment en el cas de les persones amb epilèpsia farmacoresistent –aproximadament un terç del total–, que pateixen crisis recurrents malgrat el tractament i presenten un risc de mortalitat més elevat.

»L'epilèpsia afecta persones de totes les edats i pot manifestar-se de maneres diverses, amb una incidència directa en la vida quotidiana, en l'accés a l'educació

i al món laboral i en la plena participació social. Més enllà de les crisis epilèptiques, moltes de les dificultats que afronten les persones amb epilèpsia té l'origen en els prejudicis, la desinformació i les barreres socials que encara persisteixen.

»Malgrat els avenços mèdics, l'estigma continua constituint una de les principals vulneracions de drets que pateixen les persones amb epilèpsia. Encara avui, moltes persones es veuen obligades a ocultar llur diagnòstic per por al rebuig o a la discriminació, especialment en els àmbits educatiu i laboral.

»Pel que fa a l'atenció sanitària, és important garantir una atenció integral i equitativa que asseguri l'accés al diagnòstic precoç, als tractaments adequats i al seguiment especialitzat. Igualment, la coordinació entre els àmbits sanitari, educatiu, social i laboral és una eina fonamental per a oferir una resposta global, coherent i centrada en les necessitats de les persones amb epilèpsia.

»Per tot això, el Parlament de Catalunya reafirma el seu compromís de combatre l'estigma i la discriminació associats a l'epilèpsia; garantir una atenció sanitària integral i de qualitat, basada en l'equitat territorial i el suport continuat a les persones amb epilèpsia i llurs famílies, amb una atenció especial a la infància, l'adolescència i les situacions de major vulnerabilitat, i promoure la plena inclusió de les persones amb epilèpsia en els àmbits educatiu i laboral.

»El Parlament de Catalunya, a més, vol expressar el seu reconeixement i donar suport al paper fonamental del moviment associatiu com a espai d'acompanyament, defensa de drets, apoderament i representació de les persones amb epilèpsia, i fa una crida a les institucions, als agents socials i a la ciutadania a sumar esforços per a avançar en la construcció d'una societat informada, empàtica i compromesa amb els drets d'aquestes persones.

»Fer visible l'epilèpsia és una responsabilitat col·lectiva. Garantir una vida digna, plena i lliure de discriminació per a totes les persones amb epilèpsia constitueix un important indicador del grau de cohesió social i de la solidaritat del país.

»Palau del Parlament, 19 de març de 2026»

(Aplaudiments.)

El president

Se suspèn la sessió que reprendrem a tres quarts de quatre de la tarda.

La sessió se suspèn a...

TRANSCRIPCIÓ EN BRUT